

ZOMBIE APOKALIPSZIS

A KEZDET: SIMAGÖRÖNGYÖS

Lidércfeny könyvek

2011

Zombi apokalipszis A kezdet: Simgöröngyös

Második, javított kiadás

www.lidercfeny.hu

Kiadja a Lidérfény online kulturális magazin
Felelős kiadó: Török Viktor

© Lidérfény
Minden jog fenntartva!

Főszerkesztő: Bognár Zsolt

Szerkesztők:
Török Viktor, Túri András,
Török Ida, Varga Tamás József

Lektorok: Török Ida, Török Viktor

Tipográfia: Bognár Zsolt

Nyomdai előkészítés: Bognár Zsolt

A borító Bognár Attila munkája.

Illusztrációk:
Czinkóczki Krisztina, Kristálysólyom, Török Ida,
Ignácz Ágoston, Mickey Long, Homoergaster

***Az antológia
a Lidérfény online kulturális magazin
elektronikus kiadványa.***

www.lidercfeny.hu

*A kiadvány az alábbi Creative Commons licenc alá esik:
Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!
CC BY-NC-SA*

Tartalomjegyzék:

Előszó	5
Homoergaster: <i>Kísérleti tévedések, avagy: a keleti csőd, a nyugati blama, és a balkáni rettentet kezdeté</i>	7
Craz: <i>Béla</i>	15
Maggoth: <i>Járkáló halottak</i>	19
Boros György László: <i>Halottak napközben</i>	31
Mickey Long: <i>Vér és kátrány</i>	37
Maggoth: <i>Az indián zombi suttogása</i> <i>(Paranormálisan szennyezett)</i>	47
Jimmy Cartwright: <i>Végrehajtó</i>	57
Chiron Lark: <i>Randevű fekete Audiban</i>	67
Boros György László: <i>Pulitzer zombi</i>	71
Craz: <i>Száz lépés</i>	77
Craz: <i>További lépések, avagy a Mucimackó hadművelet</i>	81
Craz és Cyrus Livingstone: <i>Aratási idény</i>	85
Kapitány: <i>Csirkepörkölt ebédre, avagy a féllábú vérbíró kriptája</i>	105
Craz: <i>A pillanat varázsa</i>	113
Ndy: <i>Az özvegyember, az orosz szputnyik és néhány zombi története</i> <i>(És egy méltóságától megfosztott karakteré)</i>	117
Maggoth: <i>A lúzer gyűrű</i> <i>(avagy: halott ninja ritkán táncol)</i>	129
Illustris Fulgur: <i>A fertőzés terjed - rettegj, Baranyatenyere</i>	141
Homoergaster: <i>A Lepkelány, a zomblepkék, a tank</i>	144
Simagöröngös világa	
A helyszín	156
A település közéleti személyiségei	157
Az áldozatok	161
Utószó	163

Előszó

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer néhány éve egy ötlet, hogy készíteni kellene valami elmebeteg bábfilmet, mégpedig zombikkal. Alig pár óra alatt az ötletből egy egész világ bontakozott ki. Nem sokkal később neki is vágtunk a bábfilm elkészítésének – éjszakákat töltve bábuk, kellékek, hátterek, próbafelvételek készítésével. A projekt azonban több okból kifolyólag vakvágányra futott. Az ötlet viszont továbbra is megvolt, így azt gondoltuk, ha már mi magunk nem boldogultunk a bábfilmmel, akkor hátha néhány tehetséges íróval karoltva össze tudunk hozni egy novelláskötetet. Mert ugyan bizony mi motiválná jobban a feltörekvő írókat, mint egy jó ötleten alapuló novelláskötet – még ha az alapvetően eletronikusan jelenik is meg.

Mielőtt azonban megtörtént volna az írók kiválogatása, felkérése, össze kellett gyűjtenünk minden információt, amelyek nem csak támpontokat adnak nekik, nem csak keretet biztosítanak számukra, hanem jó néhány ötletet, felhasználható helyszínt, karaktert is.

Végül minden összeállt egy jó kis zombis novelláskötet elkezdéséhez. Életre kelt Simagöröngös a település főbb személyiségeivel, infrastrukturájával, s nem utolsó sorban számtalan olyan elemmel, amelyek felhasználásával kellemes szórakozásban lehet része a tiszta olvasónak.

A kötetben eképpen nem csak a szokásosnak mondható zombihentelős novellák sorakoznak (mi több, ilyenből van lényegesen kevesebb), hanem olyan alkotások is, amelyek önmagukat sem veszik komolyan. Éppen ezért a lapokon szereplő illusztrációk többsége is szándékoltan ez utóbbi szempontot veszi figyelembe. A novellák egyébként történetileg nem függnek össze, hanem, mint egy pályázaton, mindenki a saját megközelítésében írt az alaptémáról, az adott környezetben.

Az ötlet teljesen klasszikus: sikeres biológiai kísérlet a hidegháború idején, amely jelenünkbőn tömeges katasztrófához vezet. A megoldások és a kivitelezés azonban jellegzetes, mondhatni sajátságosan magyar – nemhiába tettük fő helyszínét kicsiny hazánkba.

A novellákon túl természetesen mindenki képet kaphat a helyszínről, a szereplőkről, no és néhány áldozatról is a kötet végén.

Úgy gondoljuk, minden adott hát ahhoz, hogy kellemes kikapcsolódást nyújtunk a tiszta olvasónak, s egy kis vidámságot csempézzünk a szürke hétköznapokba.

Homoergaster

Kísérleti tévedések, avagy: a keleti csőd, a nyugati blama, és a balkáni rettenet kezdete

**Simagöröngyös és az ég felette,
jelenünk, péntek 23 óra 55 perc**

...A simagöröngyösi házak ablakai sötét négyzetekként tükröztek az utcai lámpákat. A csendet és nyugalmat semmi mozgás nem törte meg, még kutyaugatás sem hallatszott. Simagöröngyös nyugis egy hely. Egy-szer, évekkel ezelőtt, egy utazó Salakszentmotoroson elfelejtett leszállni a buszról, és így került a faluba. Miközben a Szúrósz Akác kisvendéglőben műlatta az időt, megfogta a hely nyugalma. A tulajjal beszélgetve figyelte a törzsközönség komótos mozgását, magába szívta a hely teljesen nyugodt szellemét. Aferi hosszasan beszél a vándornak falujának történelméről, ami jobbára az évszázadok homályos legendáriuma hordalékának tűnt. Amikor a vándor szóhoz jutott, egy olvasmányélményét elevenítette fel, aminek a címe: „*A három testőr Afrikában*”. Annak a könyvnek a kezdése jutott az eszébe: „*Színhely Rakhmar oázis, történik: semmi*”. Aferinek tetszett ez az idézet, bár nem olvasta az idézett művet. Ezt később pótolta, a falukönyvtárban talált belőle egy gyűrött, régi példányt. Azóta beszerzte az összes Rejtőt, és nagy élvezettel, de titokban olvasgatta azokat. Szóval a nyugalom. Ez a nyugalom mintha egyenesen a kozmoszból hullt volna erre a tájra. A fény legerősebben a templomot és a főteret világította meg. A tér dísze, egy világháborús mementó, egy harckocsi. A békés, csillagfényes éjjelen úgy hatott, mint egy történelem előtti összörny ódon csontváza. A T-34-est állítólag a Hunyadi SS páncélgránátosai lőtték ki a közelben, 45 tavaszán. Sanyibá, a falu háborús veteránja szerezte be a '80-as években. A tankra egy homokos lapályban találtak rá eltemetődve, amikor geológusok földgázt kerestek a környéken. Sanyibá határozott, sőt agresszív fellépéseknek köszönhetően került a falu főterére. A rendszerváltozás előtt egy ízben az Újbarázda MGTSZ-be látogató kormánydelegáció is megtekintette. Az egykor halálos gépezet mostanra köztéri szoborrá szelídült. Illett ide, jobban, mint egy absztrakt modern. Az utolsó utca végén az éjszaka a csillagos űrbe mosta a környező dombokat, erdőket.

Ebbe a mozdulatlan, néma ragyogásba egyszerre különös, oda nem illő vendég toppant. A láthatár peremén egy imboldog folt tűnt fel. A méltságíteljes mozdulatlanságban részeg lámpásnak látszott, miközben egyre feljebb kapaszkodott az éji égbolton. Hangtalan villódzással robogott át az égen. Közben kivált a csillagok közül, tüzesen izzó golyóvá vált a felszín felé száguldva. Másodpercek alatt átröppent az alvó település felett, majd egy óriási bukfenccel félkört írt le. Elnyújtott sziszegő, sistergő hang hallatszott, amit egy pukkanásszerű robaj követett. A szovjet műholdnak ekkor robbant fel a megmaradt segédhajtóműve, ahogy átizzott az elág-gott hővédő páncél. A másik hajtómű már korábban megsemmisült egy hibás parancssor miatt, és ezzel letért az évtizedek óta az ūrben rótt, elfeledd pályáról. A szonda visszatért a Földre, és az egyik különleges rekeszében magával hozott olyasmit onnan kintről, ami jobb lett volna, ha elveszik az ūrben örökre. Az utolsó csuklás szinte megállította röptében a szondát, mint amikor a száguldó motor kereke leblokkol. A mocsár helyett, ahová hullania kellett volna, becsapódott az Új Barázda Zrt. vegyi-anyag-raktárába, és átszakította annak tetejét. Az ūrtárgy belefúródott a műtrágyába. A műkaki izzó gózzé alakult, aztán felrobbant. A detonáció lökéshulláma forró szélként végigsöpört a falun. Megrezzenek az ablakok. A raktár felől felragyogó rőt fény kifakította az éjszakát, és a robajt még kilométerekre is hallották. Az először felcsapó nagy tűz hirtelen átment egy másfajta, vegyi égésbe. A maró füst ellepte a raktár környékét. Szombat volt, nulla óra tíz perc. Simagöröngyösön véget ért a nyugalom...

1975, valahol a tajga mélyén...

Szerjózsa Tokorov professzor homlokráncolva melengette a kezeit egy vaskályhánál. Fázott a keze. Különösen a jobb keze hüvelyk-, mutató- és középső ujjai. Ezen még az sem változtatott, hogy évekkel ezelőtt a tajgában maradtak. Még most is úgy érezte, azok „fáznak” a legjobban. Komoran töprenggett a sorsán, azon, hogy lett vezető kutatóból favágó. Kétségtelenül Nyikita Szergejevics Hruscov jóvoltából alakult így. Hruscov az eredeti halálos ítéletét deportálásra változtatta. Még ó volt a „szerencsés”, mert a kutatótársát, gyerekkor barátját falhoz állították. Aljoska ötlete volt, ez kétségtívil maga után vonta a súlyos büntetést. Emlékezett rá, amikor elmesélte neki, mekkora figyelemmel hallgatták a fejesek az általa javasolt kutatási programot. Noha az atom minden felülről, ez esetben kivételek tettek, nem vitás, Aljoska ékesszólásának következtében. Aminek következtében golyót kapott. Az ūrben tenyészett biológiai fegyverek terve gyorsan a megvalósulás útjára lépett. A vezetés utasította

Vaszilij Aljosa Szemjonovot, hogy szervezzen kutatócsoportot, és válassza ki az ūrben tenyésztiendő baktériumokat... Azonnal igent mondott, amikor Aljoska felkérte. Akkor ez a megkeresés maga volt a megváltás, az unalmás katedrát felcserélni az izgalmas kutatómunkával. Ezt utóbb, a tajgában, ahol a tigrisek és a farkasok uralkodnak, már igen megbánta. A mikroorganizmusok kiválasztásakor jutott eszébe a kedvence. Évekkel azelőtt, egy csak szűk körben terjesztett tanulmányában egy afrikai békafaj emésztsét elemezte. A kételtű egyedeit még az első világháború előtt hozta Moszkvába egy expedíció. Az állatkák azóta is békében szaporodtak, eldegeíttek az állatkert terráriumában. Baromi igénytelenek és jó étvágyúak voltak. Nem szorosan véve a szakterülete volt, de hamar megszerette őket. Az egyszerű, jelentéktelen külsejük és ártalmatlanságuk miatt. Akkoriban a moszkvaiak többsége boldogan cserélte volna a békákkal. Ezek az állatok bármit megemészettek, igazi vasgyomruk volt. Lévén neki magának kissé renyhe a bélműködése, őszinte csodálattal és némi irigységgel figyelte a békákat. Így történt, hogy tanulmányában részletesen foglalkozott a kisujjnyi, barna kétéltűek bélműködésével. Ezt a tanulmányt mutatta meg Aljosának, aki látott fantáziát a témaiban. Az első tesztek után pedig azonnal kiemelt besorolásba helyezte a törzset. A speciális körülmények között is vidáman tenyésző baktériumok a munkacsapat kedvencsei lettek. A békabélbaktériumok a fejeseket is lenyűgözték, ezért teljes felhatalmazást – és persze teljes felelősséget is – kaptak. A tenyészet különönbek bizonyult minden rangú kórokozónál, elképesztően virulenssé vált. Nagy reményeket fűztek hozzájuk. Attól kezdve kiemelt, külön kísérletsorozat folyt velük. Az indítás napján ők voltak a „fegyver”, legalábbis a remélt jövőbeli. Koroljov mindenben az utasításai szerint járt el. Különös érzés volt, hogy a szovjet rakéta program első embere szó nélkül azt csinálja, amit ők mondanak. Mámorító és torokszorító. Itt a tajgában sokszor gondolt arra, hogy őt is ki kellett volna végezni a békája miatt. Ezt diktálta volna a kommunista logika. Aki hibázott, bukik... Tokorov professzornak sejtelme sem volt róla, hogy éppen az imádott békája mentette meg. A hely, ahonnan származott, egy „népi demokratikus” forradalmi gócpont volt. Amikor a küldöttségük Moszkvában járt, meglátták a terráriumban az állatokat. A küldöttség tagjai egy emberként leborultak az üveg előtt, és vad kántálásba kezdtek a házigazdák nagy megrökönyödésére. Kicsit később, magukhoz térve elmagyarázták vendéglátóiknak, hogy a békák szent totemállatok. Az országot azonban nagy veszteség érte, mert a népi felszabadító háborúban a békák teljesen kipusztultak, amikor egy bombázás felperzselt a mocsarat, ahol éltek.

– Ez is a gaz imperialisták műve! – átkozódtak bőszen a vendégek. Így a moszkvai populációt kivéve nem létezett már ez a faj. A hálalkodás, amikor a küldöttség tucatnyit kapott az elveszettnek hitt szent állatokból, mély benyomást gyakorolt Nyikita Szergejevicsre. Egy kis érzelmi buk-fencsel, ez készítette a főtitkárát az ítélet megváltoztatására...

...1960, Kaszputyin Jar, a Szovjetunió hipertíkos, hivatalosan nem is létező kísérleti rakétakilövő telepe, irányító részleg...

Két alak görnyedt a műszerek felett. A laboratóriumban homály ural-kodott, csak a jelzőfények vöröse, sárgája és kékje villódzott erőtlensül a tudósok feje fölött villódzó diagram zöld fényében. A feszült csendet csak a berendezések zizegése, zümmögése, kattogása törte meg, a két ember nem szolt. minden figyelmüket a szerkezetek adatainak értelmezése kötötte le. Hosszasan vizsgálták a kijelzőket, az irányítópult egyik részéből előkigyőző kriksz-krakszos papírcsíkot, de főleg a diagramot, amely az ūrben száguldó, ember alkotta tárgy életjele volt. Úgy látszott, minden rendben. A szputnyik a kijelölt pályán haladt, és megkezdte a felszíni végrehajtását. A két tudós kissé megkönnyebbülten felegyesedett, tekintetük találkozott.

– minden rendben, kolléga, az adatok egyeznek.

A halk közlésre a másik bólintott. Szemjonov izgatottan figyelte a képernyőn átfutó diagram hegyeit-völgyeit. A szputnyik pályára állt. A végső paraméterek finomítását ők végezték, miután megtanulták, hogyan is kell. Ez egy szupertíkos kísérlet, a főkonstruktőrön kívül senki sem tudta, miről is szól. A szputnyik pályára állt, és a rádió-parancsra megkezdte a program végrehajtását. Szerjózsa szinte a saját gyermekéinek érezte a bacilusokat, amiket ott kinn most extrém hatások érnak. Elsősorban sugárzás. Vajon mi lesz velük? Beváltják a reményeik? Egyáltalán túlélik az ūrutazást? minden ki fog derülni, ha a mesterséges hold visszatér. Az R-7-es hordozó feljuttatta az ūreszközt, ez félsiker volt, tekintve hányszor mondtak csödöt már azok a rakéták. Az ūrutazás egy ismeretlen ugrás, hallott arról puszogást, hogy embereket lövöldöznek fel. Mivel eddig még a Pravda nem hozta első oldalon, hogy „Szovjet ember az ūrben!”, így nyilván mind meghaltak. Koroljov személyesen ígézte meg, hogy a rakéta működni fog. Jól látszott, hogy milyen ideges, nem is próbálta meg leplezni. Most az Aljosa által optimálisan ítélt pályán kell tartaniuk a szondát, meghatározott ideig. A sugárzás mértékét csak elméleti kutatásokból ismerték, ígyekeztek biztosra menni. Elnyújtott pályát szerkesztettek, olyat, ami minden

magasabb rendű élőlényre biztosan halálos. De nem a békabaktériumokra! Aljoska felsöhajtott.

– A szputnyik jól dolgozik! – jegyezte meg.

– Jól, jól! – hagyta helyben, fáradtnak érezte magát és nyugtalannak. A képernyőre mutatott. – A diagram is azt mutatja, hogy minden rendben! Aljosa bóllogatott, és tudálékosan bámulta a zöld görbét. Olyan volt a gyulladt szemhéjaival, mint egy fáradt kotlós, amely sikeresen összeterelte a csibéit

– Akkor talán lazíthatunk egy kicsit. Mit szólnál egy jó erős teához?

Napjaink, valahol Amerikában, szerda

Armstrong késve érkezett, és valami dadogós rapet zümmögött, ami leginkább csuklásnak tűnt időnként. Dr. Campbell vigyorogva csóválta a fejét.

– Hol a picsában voltál? – kérdezte meg a kollégáját. Bill is elvigyorodott. Hófehér fogai felkapcsolt lámpaként világítottak.

– Meccsen, győztünk! – közölte vele boldogan. John színpadiasan meghajolt, és az órájára nézett.

– Bravó, fogadok, hogy ebben egy lotyó is benne volt! – Bill elviharzott a másik helyiségebe. Miközben öltözött, ordítva érdeklődött.

– Lemaradtam valamiről?

– Á, nem! – válaszolt John. – Semmi jelentős! Újra ellenőriztem azt a gravitációs anomáliát, amit találtunk. A pályaívek 13,5 mm/sec eltérést mutatnak. Ennyi idő alatt már rá kellett volna esnie a Holdra! Bill kezében egy pohár kávéval kezdte tanulmányozni a kinyomtatott adatokat.

– Hmm... ūrszemét? – kérdezte kortyolbatva.

– Valószínűleg, de nem rakétafokozat vagy elhagyott csavarozógép... Lehet, hogy megtaláltuk, amit kerestünk! Bill egyre izgatottabban lapozgatta a papírokat. Szakértő szemei olyat is megláttak a grafikonokban, amit egy egész tudóscsapat se.

– Bazzeg, lehet, hogy megvan a ruszki!

Ez az ó mániája volt, azóta kutatta megszállottan, mióta a CIA-s ismerősétől megszerezte a be nem jelentett szovjet indítások aktáit. Ismeretlen okból Billnek a nőkön és a kosárlabdán kívül az egykori szovjet katonai műholdak sorsának felderítése volt a szenvédélye. John elhátrázta, hogy ráveszi az aktív kutatómunkára a társát.

– Ez még egyáltalán nem biztos! Épp most kezdtem hozzá a pályaelémek visszakövetéséhez... Esetleg most már számíthatok a szakértelmedre? Bill kiitta a kávét, a papírphorarat nagy pontossággal a kukába

dobta, mintha csak a pályán lenne, és rávetette magát a billentyűzetre. A két tudós vadul dolgozni kezdett...

...1960, Kaszputin Jar...

Aljosa azonnal látta, hogy valami nem stimmel. Ösztönösen megérezte a jóvátehetetlen katasztrófa leheletét. A vezérlőbe lépve tekintetüket a diagram változó vonala vonzotta magához. Már nem volt szabályos, eltorzult kriksz-kraksz lett, ami egyre laposodott. Kiabálva ugrottak a pulthoz. Tokorov bepánikolva kiabálta:

– Nem dolgozik, nem dolgozik! – Szemjonov vadul gépelte a kódokat, de a szonda nem reagált. Ellenőrizte a rádiót, működött. Új és még újabb parancsokat küldözgetett föl, de a szerkezet érzéketlenül sodródott oda-kinn. A vonal laposodása azt jelentette, hogy elvesztették a kapcsolatot, és az ūreszköz irányítás hiján egyre hasonlatosabbá válik egy kóbor meteorrhöz. Az emberi irányítás helyét átvette az égi mechanika. A műhold ebben a pillanatban letért a pályáról! Egy pillanatara még Aljosa is döbbenten megállt a kudarc eme nyilvánvaló jelére, aztán még több rádióparancsral kezdte bombázni a szputnyikot... hiába. Az egyre kétségezettségbeesettebb jeleket a Föld más pontján is fogták... a KGB is. Amikor a vonal teljesen kiegynésedett, átható, idegesítő sípolás jelezte a kapcsolat végleges elvesztését, és egyben a karrierjük végét. A szonda eltűnt az ūrben. Aljosa Szemjonov a kezébe temette az arcát, és a pultra dölt. Tokorov megkövülve bámulta a mozdulatlan zöld vonalat. Úgy érezte magát, mintha egy közeli rokona halt volna meg. A tenyészet elvesztésével édes gyermekét ragadta el az ūr. Lerogyott az egyik fotelbe.

– Bajban vagyunk! – suttogta maga elé. Sejtette, hogy nem a mikrobákért vonják majd felelősségre őket, hanem a drága szputnyikért. – Mi történt?... Vége mindennek! – nyögdécselte. – Mehetek vissza tanítani! Amikor Aljoska felkaptja a fejét, és ránézett, hirtelen görcsbe rándultak a belei. Szédülni kezdett. Felfogta, hogy a katedra elérhetetlen álom csupán. A börtön a rideg valóság... De valószínűleg habdíróság elé kerülnek. Akkor könnyen kivégzőosztag előtt találják maguk...

Napjaink, valahol Amerikában, péntek...

Bill vad örömtáncot lejtett, valami hasonlót, mint amit a pályán produkálhatott egy látványos kosár után. Közben artikulátlanul üvöltött. A hangzavarra az előbb benyitott egy biztonsági őr. Bill éppen föl-alá ugrált, olyan mozgásokkal cifrázva, ami inkább egy kosárlabdapályára illenék, nem egy kutatólaborba. Az őr szájtátva bámulta egy pillanatig, aztán becsukta az ajtót.

– Hagyd abba az ugrálást, és segíts végre lehozni a madárkát! – Campbell bár kiabált, nem azért tette, mert haragudott a társára. Pusztán túl kellett ordítania. A hatás azonnal jelentkezett. Armstrong minden átmenet nélkül lezötytent mellé, és az arcán letörölhetetlen, idióta vigyorral folytatta a munkát. John elégedetten láttá, ahogy a szputnyik reagál a jelekre. A válasz számok halmaza volt, és valami szöveg oroszul, ami leginkább egy bejelentkezésnek tűnk. Bill előkapott a padlón heverő papírok és kávész-poharak alól egy kopott, szamárfüles iratgyűjtőt. Rövid silabizálás után, megkezdte a válaszadást. Ezt még most sem tudta megemészteni. Már mint azt, hogy a röpködő roncsok iránti szenvedélye okán Bill megtanult oroszul! Nem anyanyelvi volt persze, és aligha tudott volna eltársalogni egy élő oroszzal. De a papirosokat nagyon értette! A szabadidejében állandóan visszaemlékezésekkel birközött, titkosügynökök, dezertőrök, egykor górék. Bill a sportújságokon kívül kizárolag hidegháborús memoárokat olvasott. Dr. Campbellnek viszont bőven elég volt James Bond. Most viszont nagyon is hasznukra volt Bill szenvedélye. Így sokkal nagyobb esélyük volt a sikerre. A képernyőn tisztán látszott, ahogy az ósdi szerkezet beindítja a segédrakétáit, hogy a Bill által megadott pályára álljon. Az ormótlan gömbforma, csupa ismeretlen toldalékkal, elfordult. minden Billen múlott, vissza tudják-e hozni egy darabban. Nem tudták felmérni, mit bír a szonda hőpajza, mit nem. A lehető legkíméletesebb pályára kell csalogatniuk. Ha ez sikerül, riaszthatják a Parti Őrséget, akik kihalásszák majd a madarat. Ebben a pillanatban a szputnyik egyik rakétája kialudt, míg a másik viszont felrobbant, amitől a szerkezet pörögve kivágódott az ūrbe.

– Ááááááájj!!! – üvöltötte Bill, mintha ezzel megállíthatná a szondát. Dühödten csapkodni kezdte a klaviatúrát. Nem mintha ez segített volna. A szputnyik, a szovjet technika csúcsa, irányíthatatlanul eltűnt az ūrben. Mindketten mozdulatlanul bámulták a kiürült képernyőt.

– Mi történt? – nyögött fel Bill. John savanyúan ránézett.

– Honnan a fenéből tudjam!? – vakkantotta. Mekkora blama! Már a kezükben volt, aztán egyszer csak huss, vége. Lehet, hogy azóta darabokra esett szét, vagy most ég el a sztratoszférában, valami lehetetlen szögű pályán. Esetleg elindultelf fedezni a Naprendszer. Tippjük sem volt, melyik. Billre nézett, még sosem látta ilyennek. Teljesen magába zuhant ez az örökösen vidám fickó. Az elmúlt két napban lázasan számoltak, elemeztek, Armstrong cirill betűs táblázatokat silabizált. Végül sikerült becserkészniük a szputnyikot. Nagy volt az örömkük, amikor a Pentagon által rendelkezésükre bocsátott műhold kamerája befogta nekik a ruszkit.

Ez csak fokozódott, amikor Bill az aktái segedelmével beazonosította. Az első rutinüzenet egy egyezményes jel volt, amit a szonda úgy kellett értelmezzen: barát. Valóságos állatszelidítésbe kezdtek, óvatos üzenet-váltással édesgették magukhoz az ūr elvadult vándorát. Amikor aztán sikerült a szonda irányítását átvenniük, Bill örömtáncba kezdett. Sajnos azonban a segédrakétákkal történt valami. Így minden erőfeszítésük egy pillanata alatt kárba veszett!

– A picsába! – tört ki Bill. – Úgy érzem magam, mint akit seggbe rúgtak! Ezt elszúrtam! John a fejét csóválva nézte az üres képernyőt.

– Nem mirajtunk műlött, öreg!

– Hanem? – kapta fel a fejét Bill.

– A kémeken...

Simagöröngös, jelenünk, szombat...

...A salakszentmotorosi tűzoltók másodiknak értek a helyszínre. Nyomban utánuk a katasztrófavédelmisek. Csipa Mihály azonnal beszámolt nekik az esetről, mivel ő és Szeka voltak az elsők. Főleg Mikor-kakálmán vitte a szót. Élvezte a fiú. A biztonsági erők kordont vontak a lángoló épület köré. Közben feltűnt az ágyból kirángatott és megfelelően feldúlt Sáppsepesy úr is. Döbbenten nézte a lángoló raktárat, láthatóan a keletkezett kár anyagi mértékét számolgatta. Nincs elég baja a mára meghirdetett tüntetéssel, még ez is! Közben Kálika hívta. Röviden tájékoztatta a titkárnot feladatairól, aztán letette. A tűzoltóparancsnok ugyanis tudni akarta, mi ég a raktárban...

Homoergaster: Simagöröngös

Craz

Béla

– És ezt a dombot tényleg emberek építették? – kérdezte Béla, és lelkesen ásott tovább.

– Igen. Csak sok-sok évvel ezelőtt – felelte neki Niki, majd letépett egy fűszálat, rágcsálni kezdte.

– És tényleg ezer évvel ezelőtt? – Béla hangja lentről érkezett. Niki már innen ülte nem is látha őt, a barátja gyorsabban haladt a terepmunkával, mint gondolta volna.

– Hát, napra pontosan nem tudom megmondani, de szerintem még a honfoglalás előtt – jött rá odafentről a válasz.

A lány hanyatt feküdt a kis dombon, és az égre felkapaszkodó első csillagokat tanulmányozta. Hirtelen született meg az az ötlet, hogy kijöjjönek kincset keresni, de egyáltalán nem bánta. Azután ez a lökött annyira belekeresült, hogy nem volt szíve visszakozni.

– *Végül is, miért ne?* – gondolta. – *Hiszen mások találtak már így honfoglalás korabeli tarsolyt mezejt is. Igaz csatornaépítés közben, és nem szánt szándékkal.*

A hely a beavatatlanoknak kívülről csak egy bokrokkal benőtt domboskának tűnt. Egy átlagember nem sejthette, mi is valójában. Kunhalom. Azaz egy a ma még fellelhető halmok közül itt, nem messze Simagröröngyös határától. A kis falu környezete számos hasonló kiemelkedéssel büszkélkedhetett, pedig jó pár eltűnt már az évek folyamán. Főleg az utóbbi kétszáz évben, a folyamatos földművelés által. Egyszerűen beszántották őket.

Béla kicsit már lihegett, és éppen szünetet akart tartani, amikor az ásó fémfeje kövön koppant. Méghozzá egy jótora kövön.

– Mi a fene? – motyogta közelebb hajolva. – Úgy látszik, találtam valamit – egyenesedett fel, és vigyorogva nézett barátnőjére.

Niki bekapcsolta az elemlámpáját, és odavilágított a gödörben várákozva ácsorgó tiszteletbeli kutatómunkás, avagy önjelölt kincsvadász bákanccsal lábai elé.

Az első után sorra tűnt fel a többi, egymáshoz hasonló, sorba rakott kódarab.

– Vajon mi lehet ez? – kopogtatta meg Béla az ásóval az úgy-ahogy megtisztított részt.

– Hát nem látod? Ez egy titkos földalatti út, ami elvezet minket a letűnt korok hajnalára – mosolyodott el Niki. – Még az is lehet, hogy tényleg találtunk valamit.

– Akkor ez egy sírkamra? – kérdezte Béla, miután segített Nikinek leereszkedni a beomlott részen.

– Úgy tűnik – világított körbe a lány a lámpával. – Még szerencse, hogy beszakadt alattad.

– Igen? Szerencse? – tapogatta meg a fiú még mindig lüktető bal bokáját.

– Tudod, hogy nem úgy gondoltam! – sóhajtott fel kincskereső társa, majd észrevett valami csillagót az elemlámpa fénykörében. – Ezt nézd!

– Mit találtál? – Béla feledve harci sérülését már a lány mellett állt.

– Ez az?

– Igen – mosolyodott el Niki. – El sem hiszem, Béla – forgatta kezében a csillagó, olyan húszcentis szépen megmunkált ezüstlemezt. – Ilyet találtak Térkevén is, azt láttam régebben egy múzeumban. Meglehet ezer éves is!

Ezer esztendő? Ennyit aludtam volna? Megnyúzom azt a nyüves tál-tost, sejtettem én, hogy az a bolondgomba szippantós...

Ezer év? Akkor mégsem nyúzom meg. Végül is sikerült. Csak az időzítéssel akadt egy kis probléma – merengtem, miközben a lány lelkesen tisztagatta azt a vacak tarsolemezt.

Ezer év! Vajon milyen most Magyarhon? Ez nagyon sok idő... az több, mint negyven emberöltő...

A legegyszerűbb, ha tőlük kérdezem meg, hiszen kiszabadítottak, én hiába is próbáltam kijutni, miután nemrég felébredtem.

De mi a csudát akarnak azzal a vacakkal, egyszerű ezüst csecsebecse. Így észre se vesznek. Közelebb megyek.

Béla az elemlámpa fénykörén túl valamilyen mozgást érzékelt.

– *Csak nem fog abban a sarokban is beomlani a tetőzet?* – borsódott meg hirtelen a háta. Kivette a lámpát Niki kezéből, és arra világított, ahol...

– Ááá! Egy élő csontváz! – ordított, majd ész nélkül rángatni kezdte a lányt, minél messzebb attól a rettenettről.

Niki először nem értett semmit, de ahogy felpillantott meglátta a pár méterre lévő halottat. Ami feléje közeleddett!

Azonnal ledermedt, tehetetlenül hagyta, hogy Béla több-kevesebb sikkerrel a beomlott rész felé cibálja. Az idő valahogy furcsán lelassult számára, arra eszmélt, hogy a csontváz kezére tapadt rongydarabokat nézi, ami valamikor régen az öltözete lehetett. Most már csak poros foszlányok voltak, ötletszerűen odatapadva a csontokhoz.

– *Az rendben van, hogy a terepmunka izgalmasabb, mint mondjuk egy múzeum raktárában lettárba vezetni minden apró cserépdarabot.* De ez azért túlzás – gondolta Niki, miközben automatikusan beazonosította a csontváz fején punnyadó, valaha – a múlt ködében – szebb napokat látott, de viszonylag épségben megmaradt jellegzetes magyar fejfedőt.

– Mi nem akartuk megzavarni a nyugalmadat – motyogta a lassan utána lépkedő felé, miközben barátja már a földomláson próbálta felcibálni.

A kamralakó megállt, majd félrefordított koponyával figyelte kiszabadítóit, amint felkapaszkodnak a meredek földhalmon.

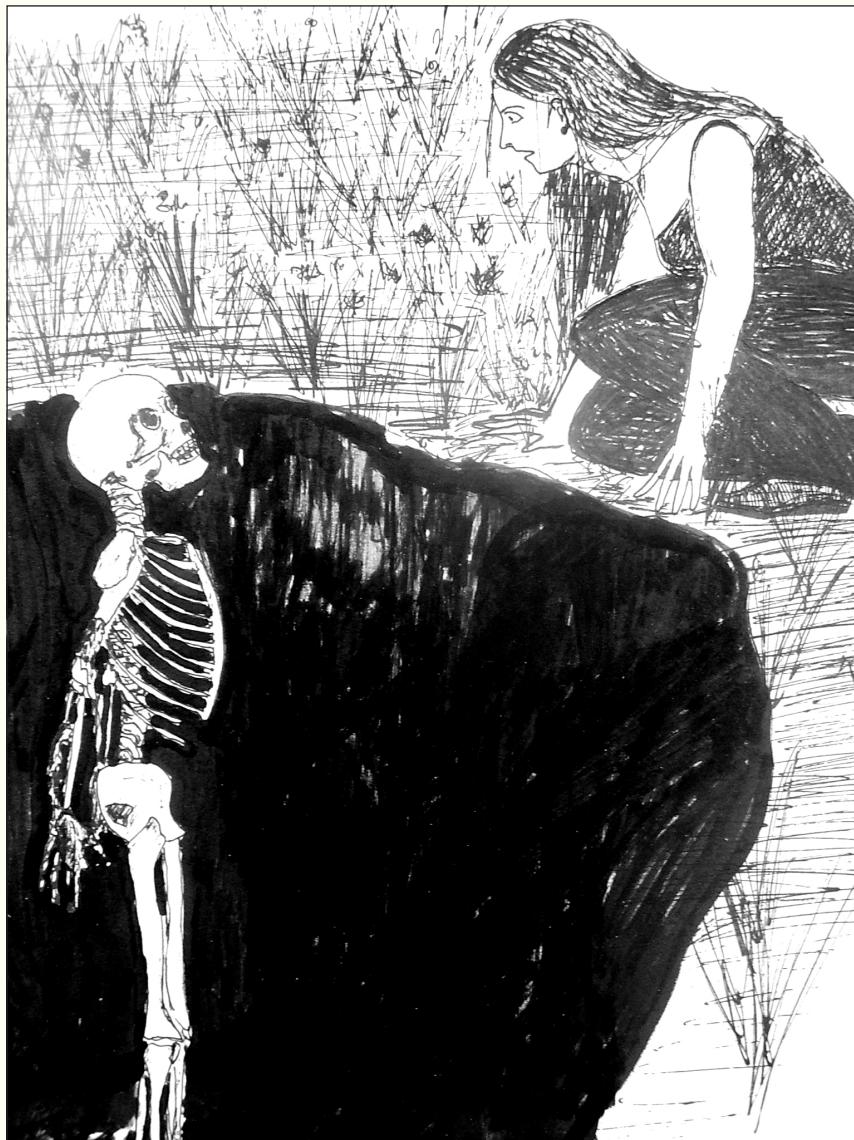
– *Mintha csak gondolkodna valamin* – tűnődött Niki, majd összeszedte a fent maradt expedíciós felszerelést, és nagyon sóhajtva Béla után kocogott, aki mindenkorban tekintélyes egérutat szerzett.

Nem volt egyszerű dolog kikecmeregni, de megoldottam. Jólesett újra a szabad ég alatt tartózkodnom, habár éppen éjszaka volt, és csak a Hadak útja pislákolt odafent. Valahogy halványabbnak tűnt, mint ahogy emlékeztem rá.

Vajon hová sietnek ennyire? A lány szímpatikusnak tűnt, meg a vele lévő harcos is, már csak azért, mert őt is Bélának hívják, mint engem.

Remélem, gyorsan utolérem őket.

Talán hivatkozhatok rá, hogy anyagi ágon rokonságot ápolok Falicsi nagyfejedelem unokahúgával – merengtem, majd a nyomokat követve elindultam egy távoli, furcsa fényforrás felé.

Kristálysólyom:
Béla

Maggoth

Járkáló halottak

1.

A simagöröngyösi temető egyik félreeső parcellájában éledező férfinak halvány fogalma sem volt róla, hogyan került oda. Halálosan megrémült, amikor a sír tetején eszméletre tért. Legyőzve félelmét, ólmos lassúság-gal felült, aztán kényszeresen a halántékát kezdte masszírozni. A fején dudorokat tapintott, és kezdetben úgy érezte, hogy az agyában tüzesre izzátt nyársakat forgatnak. minden tagja sajgott, ruháit és kezét föld borította, mintha öntudatlan állapotában vészterhes mélységekből küzdötte volna fel magát.

A temető az éjszaka tusfekete óceánjába merült; a holdat vaskos felhőlepel takarta, és a csillagok is csak haloványan ragyogtak. Az ég alján vörös derengés látszott, mintha a távolban valami égne. A férfi vancogni kezdett, aztán émelygés fogta el; a szájában oda nem illő dolgokat érzékelte. Előrehajolt, és kiköpött – a lába előtt csattanó tócsában fekete földdarabokat és apró, fehér férgeket látott.

Oldalra kapta a fejét, majd görcsösen öklendezni kezdett. A pánikroham elmúltával nagy levegőt vett, és megpróbálta összerakni a mozaikdarabkákat. Nem sikerült kitalálnia, mi történt. Akárhogy erőlködött, azon kívül semmi nem jutott az eszébe, hogy Trokár Tibornak hívják.

Ropogó csontokkal felegyenesedett, azon tűnődve, mennyi időt tölthatott a gödörben. A testét fedő foszlott, zöld katonai gyakorlóból nyirkos bűz áradt, de ez nem sokat segített. Nem talált a ruhán azonosító jelzéseket, sem a zsebeiben okmányokat; kilétével illetően teljesen sötétben tapogatózott.

Végül elindult a fejfák között. Lába rozzant épülethez vitte, amely mellett Cerberus feliratú kutyaház állt. Amikor leguggolt elő, megállapította, hogy üres. Tibor felállt, és a kivilágított épületre nézett. Úgy gondolta, a házban talán többet megtudhat. Amikor belépett, halál bűze csapta meg. Tekintete végigsöpört a helyiségen: olcsó bútorokat látott, és egy halott férfit, aki bizarr viaszlábként üldögélt az íróasztala mögött.

A ház néhai lakója kék színű kezeslábast viselt, a lába körül vértócsa sötétlett. Tibor nem akart hozzá közel menni, de legyűrte magában a viszolygást. A tetem gyomra helyén véres üreg tátongott.

Tibor félrekapta a fejét, miközben ismét öklendezni kezdett. Elege lett, azonnal ki akart jutni a friss levegőre. Ahogy az ajtó felé fordult, testes bernáthegyit pillantott meg a bejárat négyeszögében. Az állat morogni kezdett; két szeme zsaránokként izzott. Úgy festett, mintha az alvilág mélyéről jött volna: bundája foltokban hiányzott, testét jó néhány seb és alvadt vér borította. Acsargó pofáján habfoszlányok rezegtek, megfeke-tedt nyelve nyakkendőként bukott ki fogai közül.

– Jó kutya – mondta Tibor rekedten.

A bernáthegyi lesunyt fejjel közelebb araszolt. Tibor tekintete a halott oldalán lógó pisztolytáskára ugrott. Szemét a kutyára szegezve lecsúsztat-ta a kezét, és kipattintotta a rögzítő kapcsot. Amikor ujjai a fegyver agyára fonódtak, földöntűli nyugalom szállta meg.

Az állat hirtelen lekuporodott, aztán elrugaszkodott a padlótól. A férfi kirántotta a fegyvert, és tüzet nyitott rá. A torkolattűz kis időre elvakította, a dörrenéstől majd' megsüketült. A régi pisztoly visszarúgásától csaknem eltört a csuklója, és alighanem meg is tántorodott. Amikor visszanyerte az egyensúlyát és az érzékeit, megkönyebbülten felsöhajtott; a kутya golyó ütötte sebbel a homlokában a lába előtt hevert.

Tibor óvatosan megkerülte, aztán kivánszorgott a szabadba. Hirtelen zajt hallott, és amikor oldalt fordult, ziháló alakot pillantott meg, amint nehézkesen felé botladozik. A férfi ezúttal két marokra fogta a fegyvert. A bejáratilámpa fénykörébe éró lény arcának jobb fele hiányzott, és ugyan-azon az oldalon a karja is lehetetlen szögben állt. Torkából artikulátlan hangok törtek fel, begörbült ujjai Tibor torka felé kaptak.

A férfi a kreatúra homlokának közepébe lőtt. A rémítő teremtmény összerogyott, ám korai lett volna még örömtáncot lejteni, mert tucatnyi hasonló szörnyfajzat körvonala váltak ki a fejfák hátteréből. Tibor nem tudta, hány golyója maradt, de valami azt súgta, kevesebb a kelleténél.

A férfi ellódult a bejárattól, és futni kezdett az életéért.

2.

Zoltán végre megtalálta a lehajtót, amit keresett, és elhaladt a Simagöröngös bejáratát jelző tábla mellett. A BMW műszerfalán az óra hajnali 2 óra 12 percert mutatott, a távolban vérvörös derengés látszott, amely arra vallott, valami lángokban áll. A harminckilenc éves kisportolt ügynök csöppet sem csodálkozott; várható volt, hogy néhány dolog ki-gyullad egy hetvenes évekbeli szputnyik becsapódásakor.

Úgy tűnt, sikerült megelőznie a megyei hatóságokat, mert nem üt-között útelzárásokba. Ez szép teljesítmény volt, tekintetbe véve, hogy a

hosszú kabátja zsebében lapuló mobiltelefon minden össze két órával ezelőtt csördült meg.

Újra felidézte magában a Bradfordinak kapott instrukciókat.

– A II. világháború vége felé Hitler parancsára a Thule-társaság okkultista tudósai élőholt katonák létrehozásával kísérleteztek, de nem sikerült befejezniük a kutatásait. Eredményeik a szovjet szakértők kezébe kerültek, akik tovább folytatták, amit ők elkezdték. Amikor a hidegháború tetőfokán áttörést értek el, a Kommunista Párt akkor első titkára, Leonyid Brezsnyev kiadta a Csicsikov-direktívát: a KGB megbízottai a csatlós országokban titkos rakétaüzemeket telepítettek, amelyek mindegyike mellé egy élőholt ügynököt temettek, arra kondicionálva, hogy atomtámadás esetén válaszcsapást mérjen az ellenségre. A világon szétszórt siló-zombik aktiválására műholdakat bocsátottak fel a világűrbe, amelyek egyike, a Nagyezsda-67 több mint negyven év után újra előkerült, és egy Simagöröngyös nevű településre zuhant. A falu alatt nukleáris silók lapulnak, és az orosz hírszerzés szerint a szputnyik nagy valószínűséggel felébreszti a bázis mellé temetett élőholtat. Megeshet, hogy az eltelt idő alatt elfelejtette a küldetését, de erre nem mernek alapozni. A kommunista ügynök külsőleg úgy néz ki, mint bárki más, mivel az orosz balzsamozási technika meggyalolja a testen végbemenő bomlási folyamatokat. A KGB igéretet tett a további zombisilók kiiktatására, ha besegítünk nekik Simagöröngyösön, miután senki sincs a közelben, akit odaküldhetnének. Attól tartanak, az élőholt képes megelőző atomcsapást mérní Washingtonra, amivel kirobbantaná a III. világháborút. Járjon utána ennek az egésznek, és ha sikerül azonosítania az ellenfelet, vonja ki a forgalomról!

A telefon képernyője elsötétült, Ambrus Zoltán pedig haladéktalanul kijelentkezett a motelból, amelyben megszállt. A CIA helyi rezidenseként hozzászokott a gyors helyváltoztatáshoz. BMW-je csomagtartójában néhány Heckler & Koch automata gépkarabély pihent, a kesztyűtartóban pedig egy Desert Eagle típusú revolver, egy rakás hamis igazolvány tásaságában. Ezek egyike egy Horváth Balázs névre szóló plasztik kártya, amely szerint a Nemzetbiztonsági Hivatal embere, akinek a hatóságok kötelesek válsághelyzetben engedelmeskedni, a kabátja zsebében lapult.

Ahogy a távolban vibráló derengés felé igyekezett, a falu szélén álló viskókat takaros házak váltották fel. Az ügynök elhaladt egy helyi kocsma, majd a templom mellett, végül a temetőhöz ért. Az elhanyagolt sírkertből rémült férfi rohant ki a kocsija elé. Zoltán csikorgó gumikkal félezett. A reflektorfényben összegörnyedő pasas úgy zihált, mint aki lefutotta a

maratoni távot. Az ügynök szitkozódva kivágta a sofőrülés ajtaját, de haragja csillapodott, amikor a fickó rémülettől kitágult pupillájába nézett.

– Jól van? – kérdezte aggódó hangon.

Az ismeretlen rettegő pillantást vetett a temető felé.

– Vigyen el innen! – könyörgött.

– Persze – vágta rá Zoltán –, jöjjön csak! De elmondaná, mi a baj?

Az ismeretlen újra a temető felé nézett, látszott, hogy fontolatja a választ.

– Halottak tüldöznek – mondta végül az ügynök arcát fürkészve. – Nem emlékszem semmirre, azon kívül, hogy Trokár Tibornak hívnak. Egy sírban tértem magamhoz, és amikor kimásztam, találtam egy embert, akit kibeleztek. Aztán jött a kutya, utána meg a halottak. Hallom a hör-gésüket... figyeljen csak!

Tibor befogta a száját, és hagyta, hogy csend telepedjen közéjük. Zoltán fülelni kezdett, és nem tagadhatta, hogy tényleg hall valamit. Meglehetősen furcsa zajokat érzékelt: mintha lélegeztető gépekre kötött tüdőbetegek közelednének.

– Menjünk! – javasolta az ügynök.

Épp hogy a kocsiba ülték, rémítő alakok tüntek fel a temető bejáratánál. Lassan, koordinálatlanul mozogtak, sokuk arca csupán rotható hústömegnek tűnt. Némelyiknek kilátszottak a belsősségei; lényükből tompa, állatias vadság sugárzott. Megsárgult fogaiak késpeneként csillogtak; amikor észrevették a kocsit, csattogó agyarakkal felé lódultak.

– Az istenit! – kiáltott fel Zoltán, és elfordította a slusszkulcsot.

A rémséges fajzatok hirtelen meglepően gyorsakká váltak, egyikük a motorháztetőre ugrott, amikor az ügynök a gázba taposott. A halott meztelen felsőtestén akkora üreg tátongott, hogy egy csecsemő feje is befért volna rajta. A többi zombi szétrebbent, de ez az egy lerázhatatlanak látszott. Baljával az egyik ablaktörlőbe kapaszkodott, jobb öklével pedig a szélvédőtütötte.

Zoltán lecsapta a kesztyűtartó fedelét, és kirántotta a Desert Eagle-t.

– Ezt éld túl! – kiáltotta a hívatlan vendégnak, aztán megrántotta a ravraszt.

A csőből kirobbanó lövedék átütötte a szélvédőt, és véres péppé roncsolta a hulla koponyájának felső részét. A zombi bambán rájuk meredt, aztán a kerekek elő zuhant. Apró döccenő jelezte, ahogy fejének maradékai tojáshéjként összeroppanak.

– Ez kemény volt – mondta Zoltán, miközben az övébe tűzte a revolvert.

– Hol vagyok? – kérdezte Tibor összeráncolt homlokkal. – Milyen évet írunk? Ki maga?

– Ezt a falut Simagöröngyösnek hívják, 2011. november 7-e van, en-gem pedig Horváth Balázsnak hívnak – vágta rá az ügynök. – A Nemzet-biztonsági Hivatal azért küldött, mert nagyjából egy órája egy ősrégi orosz műhold a településre zuhant. Attól félnek, válság-helyzetet idézhet elő.

– Ha a holtak felkelnek a sírjukból, és támadóan lépnek fel, az válság-helyzetnek számít?

– minden képp – bólintott Zoltán. – Azt hiszem, telefonálok is, hogy új instrukciókat kérjek.

Az út szélére gurult a kocsival, aztán Tiborra nézett.

– Pár perc az egész.

A férfi kiszállt, és távolabb ment az autótól.

– Itt Bradford – mondta a koordinátor, amikor létrejött az intercel-luláris kapcsolat. – Mi a gond?

– Akad néhány – közölte Zoltán. – Felszedtem egy pasast a temetőnél, aki az egyik sírban tért magához, és a nevén kívül semmiré sem emlékszik. mindenben megfelel a célszemélyről adott leírásának, csakhogy egy rakás zombi kergette, akiről maga mintha elfelejtett volna említést tenni!

– Kurva ruszkik! – káromkodott Bradford. – Ilyesfajta meghibásodás lehetőségéről nem tájékoztattak bennünket! Mondjuk egy olyan szput-nyiktól, amelyik negyven évvel a fellövése után került elő, nem lenne meglepő. Lehet, hogy a környéken az összes rohadt hullát felkelti, ebben az esetben viszont módosul a feladata. Próbálja valahogy kordában tartani az élőhalottakat, amíg odaküldünk egy speciális egységet! A célsze-mélyt viszont azonnal ki kell iktatnia!

A koordinátor másodpercnyi szünetet tartott, aztán megismételte:

– Vette, Zoltán? Nyírja ki az utast! Ne habozzon, öljé meg most!

Az ügynök a mind szürreálisabb események hatásától kábán a kabátja zsebébe csúsztatta a mobilt, aztán a háta mögött felbődülő motor hangjára előkapta a revolverét, és megperdült. A kocsijában ülő férfi ezt a pillanatot választotta, hogy megpróbálja elgázolni. Zoltán felülvoltott, és tüzelte, de nem találta el a fickót. A tekintetük egy másodpercre összefonódott, és az ügynök síron túli gyűlöletet látott ellenfele szemében; egy rideg, számító lényét, aki minden útjába állót eltipor.

– *Hamar visszatért a memoriája a mocsoknak!* – döbbent rá csaló-dottan Zoltán. Már nem maradt ideje félreugrani a BMW elől, ezért inkább újra tüzelte, ám ismét elvétette a volán mögött ülő élőhalottat. A CIA-s felülvoltott, aztán azt érezte, hogy repül, miközben az idegein leírhatatlan fájdalom cikázott át.

– *Ezt elcsesztem!* – állapította meg elkeseredetten.

Úgy tűnt, sohasem ér véget a zuhanása, de egyszer csak az egyik útmenti fának csapódott, aztán meghalt.

3.

Zoltán nem tudta, meddig hevert a fa tövében holtan, de a csuklóján feszülő órára nézve megállapította, hogy az elgázolása óta minden össze tíz perc telt el. Az állán vér csorgott, és érezte, hogy elpattant valami odabent a felsőtestében. A jobb lába furcsán félrebicsaklott, és minden jel szerint a bal karja több helyen eltört, nagy nehezen mégis talpra vergődött. A fájdalom hamarosan viszonylag elviselhető szintre csökkent.

Úgy festett, eddigi élete egy Tibor nevű élőholt közreműködésének köszönhetően ért véget, viszont a Nagyezsda-67 természetellenes sugárzása őt is visszahozta. Emiatt végervényesen meggyűlölte a kommunista élőhalottat, mert sohasem vágyott a zombilétre; noha a helyzet iróniáját bizonyos fokig nagyra értékelte. Persze nem volt rossz a halhatatlanság, és az sem, hogy az elméje épsegét is sikerült megőriznie; ez némi képp még a külső deformitások fájdalmas tényét is enyhítette. Természetesen jelentenie kellett a váratlan eseményt Bradfordnak, de nem hitte, hogy a koordinátor kiborulnia amiatt, hogy a CIA váratlanul szert tett egy igazi zombiügynökre.

– Igen? – kérdezte fásult hangon a koordinátor. – Mi a gond?

– Az utas még életben van, és valószínűleg az elrejtett rakéta bázis felé tart – közölte Zoltán. – Úgy fest, visszanyerte az emlékezetét, mivel lenyúlt a kocsimat, engem pedig halálra gázolt. Szerencsére a Nagyezsda-67 visszahozott

– Ez óriási – mondta csekély lelkesedéssel Bradford. – Hál istennek, a BMW-ben van nyomkövető, ennek a fickónak az idejében meg még hírehamva se volt ilyesfajta tütyüknek. Egy perc alatt bemérjük, már rá is állítottam az egyik műholdat.

– Jó – mondta megkönnyebbülten az ügynök. – Most nem fogom elszúrni, és ha úgy vesszük még némi előnyöm is van, mert a pasasnak sejtelme sincs róla, hogy én is zombivá változtam.

– Megvan – vágta el Zoltán lelkesedését a koordinátor. – A fickó magától úgy öt kilométernyire parkolt le a kocsival.

– Hová ment az a tetű?

– Vissza oda, ahonnét jött – árulta el Bradford. – A barátja jelen pilanatban a temetőnél van!

4.

Zoltán, ha jobban belegondolt, logikusnak találta ellenfele rejtekhe-lyét. Bradford nem olyan rég azt mondta, a szovjetek a titkos támaszpon-tok közelében földelték el az ügynökeiket. Ez Tibor esetében egyértelműen a sírkertet jelentette, vagyis teljesen ésszerű, hogy a rakétaüzem a simagrönögyi temető alatt lapul.

– *Ot kilométer nem nagy ügy!* – biztatta magát a férfi, de törött bokával nem haladt olyan gyorsan, ahogy szeretett volna. A sérülés ugyan nem fájt, de szaladni nem igen lehetett vele. Választhatott, hogy húzza maga után a jobb lábat, vagy inkább a balon ugrál. Mindkettő elég ma-cerásnak tűnt, de a világ sorsa múlt ezen. Végül a fél lábon ugrálás mellett döntött, de előre tudta, ha megírja valaha az életrajzát, ez az epizód mindenki által kimarad belőle.

Hamarosan néhány házat pillantott meg, az egyik portán pedig egy tuningolt Lada kombit fedezett fel. Úgy döntött, megszerzi, hogy gyor-sítson a tempón. Az udvaron nem tartottak kutyát, így nem kellett óva-toskodnia, ami befelé hajló bokával és törött karral különben sem sikerült volna.

Miután átvergődött a kerítésen, a túloldalon tompa puffanással egy virágagyásba érkezett. Halk nyögdécseléssel kimászott belőle, aztán fel-tápászkodott, és a kocsi felé ugrált. Belesett a mocskos ablakon, de semmi érdemlegeset nem látott. Előhúzta a zsebéről a Horváth Balázs névre szóló plasztikkártyát, és az ajtózárral kezdett bíbelődni. Hamarosan verí-ték csorgott a homlokán, ami feldühítette. Nem értette, hogy ha már ha-lott, miért tud még mindig izzadni.

– *Biztos túl friss hulla vagyok még* – gondolta bosszúsan. – *Az lesz majd szép, amikor kicsit érettebbé válok, és a testrészeim elkezdenek po-tyogni.*

Rengeteg kocsit feltört már életében, de a Ladával nem boldogult. Végül dühödten megrántotta a kilincset, és mit tesz isten, az ajtó nyitva volt! Elkáromkodta magát, és a volán mögé zuttyant. Elkezdhetett volna mindenféle drótokkal piszmogni, de az iménti tapasztalatból kiindulva inkább benézett a napellenző mögé, és kivette mögüle a slusszkulcsot.

Elégedett vigyorral beillesztette a műszerfalba, de mielőtt elfordíthatta volna, hátulról valami mozgást érzékelt. Amikor a visszapillantó tükrerre kapta a szemét, egy élőhalottat látott előrelendülni, aki úgy borult a nyakába, mintha régen látott ismerősök lennének.

Zoltán felhördült, mert a zombi olyan erővel rántotta meg a fejét, hogy a nyakcsigolyája reccsenve eltört. Az ügynök dühödten kirántotta az övéből a Desert Eagle-t, és mozdulatát a tükrőr segítségével koordinálva, a fegyvercsövet a halott szájába nyomta. A gonosz tetem éppen harapni készült, ezért meglepődött az ajkai közé tolakodó fémtárgyon, de mire reagálhatott volna, Zoltán meghúzta a ravraszt.

A néhai koponyájának hátsó fele véres péppé robbant, miközben a lövedék zöldes agyvelődarabkák kíséretében a hátsó ablakon keresztül távozott. Az ügynökre ráfért volna, hogy egy kicsit kifújhassa magát, ám a fegyverdörgésre felriadtak a háziak. Az épületből szikár pizsamás fickó rontott elő elegáns manuszban, böhöm nagy flintával a kezében. Arckifejezése elárulta, hogy nem fog sokat kérdezősködni, ezért Zoltán habozás nélkül gázt adott. Elszáguldott a hálórúhás egyén mellett, és áttörte a kerítést. Félrenyakló feje ide-oda billegett.

– *Ez nem az én napom* – állapította meg Zoltán, miközben határozottan némi együttérzésre lobbant a bólogatós kutyák iránt. Eldöntötte, hogyha itt végez, kivesz egy kiadós szabadságot. Hamarosan megpillantotta a BMW-t, és a temető bejáratát. Kiszállt a kocsiból, és bicegve befelé indulott, hogy megkeresse az elrejtett rakétaüzemet.

5.

A sírkertbe belépő Zoltán nagy csapat zombit pillantott meg, akiknek külseje nem sokban különbözött az övétől. Először a fegyveréért nyúlt, de szemmel láthatóan nem akarták bántani; nyilván felfedezték a közös gyökereket. Biztos, ami biztos, ráerősített egy kicsit a lelki rokonságra: tompán hörgött, és bambán nézett, miközben ernyedten lógó karral és billegő fejjel elbicegett mellettük.

Még csak utána sem fordultak, ami arra utalt, hogy annál is ziláltabb a külseje, mint ahogy elképzeli. A temető nagynak látszott, de ezen nem csodálkozott, elvégre egy földalatti bázis nem férhetett el egy zsebkendőtelken. Viszont a lejárat bárhol rejthetetlen. Nem ártott volna némi telefonos segítséget kérni Bradfordtól, de a zombiktól hemzsegő terepen nem merte ilyesmivel rombolni az imázsát.

– *Gondolkozz!* – biztatta magát. – *Ha kicsit megerőlteted magad, biztosan rájössz a megoldásra!*

Újra felidézte találkozását a KGB-s zombival. Mit is mondott a pasas?

– *Nem emlékszem semmirre, azon kívül, hogy Trokár Tibornak hívnak.*

És igen, Bradford is említett valami fontosat, mialatt a Csicsikov-direktíváról beszélt.

– *A falu alatt nukleáris silók lapulnak, és az orosz hírszerzés szerint a szputnyik nagy valószínűséggel felébreszti a bázis mellé temetett élőholtat. Megeshet, hogy az eltelt idő alatt elfelejtette a küldetését, de erre nem mernek alapozni.*

A koordinátor szavai beigazolódtak; ha csak átmenetileg is, de a fickó semmire nem emlékezett, kivéve, hogy Trokár Tibornak hívják. Erre viszont csak egyetlen ésszerű magyarázat létezett: olyan mélyen a férfi agyába vésték a saját nevét, hogy az negyven évvel a halála után is eszébe jutott.

– *Merre lehetnek az irodák?*

Az ösvényen balra kanyarodva az egyik kripta mögötti kavicsos úton fehér kockaépületet pillantott meg. Nem kellett csalódnia, a titkárságra bukkant. Az NBH-s igazolvány ezúttal jó szolgálatot tett, kipattintotta vele a zárat, és rövidesen a nyilvántartó helyiség dossziéit böngészte. Lesöpörte az egyik iratokkal megrakott asztalt, és az összes T-betűs aktát rápakolta. A revolvert a keze ügyébe tette, és reménykedett, hogy a negyven évvel ezelőtti kuncsaftok adatait is megtalálja. Tudta, ha szerecséje van, a KGB minden lejárat alkalmával megújította Trokár Tibor sírhelyét, mivel egy komplett rakétaüzemre rejtőzött alatta.

Igaza lett, tíz percen belül megtalálta a keresett dossziét és a számlákat is; ellenfele koporsóját a D74-es parcellában helyezték el. A falra akasztott térképen kikereste a titkárságtól odavezető útvonalat, aztán kifordult az irodából.

Remélte, Tibor még nem élesítette be az összes atomtöltetet, de tudta, hogy sietnie kell.

Zoltán kénytelen-kelletlen újra fél lábon kezdett ugrálni.

6.

Az ügynök már közel járt a célhoz, amikor újabb csapat zombiba botlott. Azok természetesen rögtön felfigyeltek rá, mert a fél lábon ugrálás korántsem az élőhalottak tipikus közlekedési módja. Acsarogva Zoltán után vetették magukat, aki úgy döntött, nem fog velük lacafacázni. Megperdült, és egyenként golyót ereszttet a fejükbe. A fél tucat korpusz összegyött, ő pedig zaklatottan továbbhaladt. Két perccel később megtalálta a D74-es parcellát. A terület sötét szegleteinek egyikében rövidesen ráakadt az orosz rakétaüzem elrejtett csatornalejáratára, amelynek fedele alól vékony fénycsík szívárgott ki a külvilágba. Amikor felnyitotta, döbbenten bámul a mélybe vezető több száz lépcsőfokra.

– *Jó móka lesz!* – húzta el a száját, aztán elkenődve nekivágott.

Még csak féluton járt, de már is úgy érezte, hogy az agya pingpong labdáként pattog ide-oda a koponyájában.

– *Megölöm azt a nyavalys bérencet!* – fogadkozott magában –, *Isten az atyám!*

Sohasem csinált még ekkora bohócot magából, úgy érezte, jogos a felháborodása. Mire a lépcső aljára ért, izzadt, mint a ló, és minden tagja kocsolyaként remegett. Kicsit kifújta magát, teli tárat lökött a revolverébe, aztán útnak indulott az előtte kanyargó folyosón.

Többszintes építmény táruult fel a szeme előtt, az alsóbb emeleteken sötét rakétasilók várakoztak, hogy útnak indíthassák gyilkos terhüköt. A falakon neoncsövek vibráltak, a padlót ujjnyi vastag porréteg fedte. Miután a lejárat fölött vastag földrétegek helyezkedtek el, a helyiséget érthető módon nem túl gyakran takarították; a rideg betonfalak áporodott bűzt árasztottak.

Hirtelen hangszórók keltek életre, és recsegő orosz nyelvű visszaszámlálás kezdődött. Zoltán sebesebben kezdett ugrándozni, bár a hangosbemondó még csak százötvennél tartott. A férfi a folyosó végén széles ajtót fedezett fel. Ahogy közelebb ért, kivette rajta a sugárfertőzésre figyelmeztető egyezményes jelekét és a cirill betűs VEZÉRLŐTEREM feliratot.

Zoltán feltépte az ajtót, és rögtön tüzet nyitott Tiborra. Annak felfogni sem maradt ideje, mi történik vele, a lövedékek a halántékába fúródtak, és szétszaghatták az agyat. Az ügynök az egész tárat beleeresztette, és mire ellenfele a padlóra rogyott, a fejéből csak alaktalan, vörös pép maradt.

Zoltán nem állt neki örömtáncot lejteni; az, hogy a fickó meghalt, nem jelentette azt, hogy a visszaszámlálás is automatikusan leáll. A CIA-s az irányítópulthoz ugrándozott, aztán alaposan szemügyre vette. Kiválóan beszélt oroszul, és a cirill betűket is tökéletesen ismerte. Magabiztosan forgatta a különböző kapcsolókat, és érzése szerint hibátlanul követte a rakétakilövés leállítására vonatkozó feliratok utasításait.

A visszaszámlálás véget ért, és a rakétasilók sülyedni kezdtek.

Zoltán megkönnyebbülten megtörölte a homlokát, ekkor azonban a hangszóróból bársonyos női hang hallatszott, amely barátságosan közölte, hogy rosszul csinálta a protokollt, és a biztonsági rendszer illetéktelen behatolóként azonosította. Ezt követően hozzátette, hogy a rendszabályok értelmében a bázis összes csatornáját és lejáratát öt percen belül berobbantja. A bejelentés után szirénávijjogás töltötte be a folyosókat, és a központi konzol feletti képernyőn vörösen vibráló számok kezdtek észvesztő ütemben visszafelé pörögni.

– *Francba!* – gondolta Zoltán, és a vezérlőterem kijárata felé vetette magát.

7.

Zoltán azt hitte, sohasem jut ki érve. A fölfelé vezető út sokkal hosszabbnak és fárasztóbbnak tűnt, mint lefelé, annál is inkább, mivel kezdett az ereje végéhez érni. A várható robbanás azonban erősen motiválta, mivel tudta, hogy azt még az Ő különleges kvalitásaival sem tudná túl-élni.

Tulajdonképp elégedett lehetett: az oroszok élőhalottját kivonta a forgalomból, és a rakétabázissal kapcsolatos problémákat is megoldotta. A sugárfertőzés miatt nem kellett aggódnia, mert a beomlasztó robbanás nem indíthatott be semmiféle láncreakciót. Na persze néhány zombi biztosan odakint kóricált, hogy továbbterjessze az előholt kórságot, de a helyiek majd csak megbirkóznak velük. El tudta képzelní, ahogy a szörnyetegek a faluban kóborolnak, és betörnek a házakba. Úgy vélte, aikik az első pár órát túlélik, azok utána már tudni fogják, mit kell tenniük. Amennyiben mégsem, az Ő bajuk. Elege lett Simagöröngyösből, mert rég érezte magát ennyire szétszórtnak.

Végre a felszínre ért, és még mindig maradt jó másfél perce. Vehemensen továbbugrándozott, mivel logikusnak tartotta, hogy minél távolabb kerül Trokár Tibor sírjától, annál több esélye marad a túlélésre.

Ez a hipotézise be is igazolódott, bár ahhoz nem jutott elég messzire, hogy sértetlenül megússza a robbanást. A detonáció a magasba dobta, és tollpiheként elhajította. Mögötte hatalmas földhullám szökött a levegőbe, és tehetsetlenül ágáló hullákat szort a szélbe, mielőtt a hirtelen felfedezett zombilét gyönyöréit megízlelhették volna. Valószínűleg az orosz bázis egykor építői közé tartozhattak, aiknek sokkal mélyebbről kellett fel-felé kaparniuk, hogy a szabadba juthassanak. Ezt a folyamatot a beomlasztó rendszer aktivizálódása végül is határozottan meggyorsította, bár a kiteljesedés előtt véget is vetett neki.

Zoltán nem igazán fedezte fel a szolidaritás jeleit magában, miután a jobb alsó lábszáranak mindenre búcsút mondhatott, és menet közben a bal szemgolyóját is elvesztette. Ráadásul amikor özvegy Klauzál Borbála kriptájának gránitfalához csapódott, a medencecsontja is ripityára tört. Meg kellett állapítania, hogy sok-sok pihenésre és regenerálódásra lesz szüksége, ha egyszer biztonságba jut.

Zoltán kúszva haladt a temető kijárata felé, mert nem maradt ereje még feltápászkodni sem. Hosszadalmas küzdelem után végül eljutott a

BMW-jéhez, ám mielőtt elérhette volna, szikár, pizsamás alak magasodott fölé, és egy böhöm nagy puskát szorított a homlokához.

– Köcsög zombi, azt hitted, büntetlenül ellaphatod a verdámat?

Amikor Zoltán meghallotta a závár kattanását, ráébredt, hogy ez csak költői kérdés volt.

Boros György László

Halottak napközben

A Kossuth rádió délelőtti adása Kalmár Évával. Riport a simagöröngyösi katasztrófa szemtanúival.

– Kedves hallgatóink! A Napközben mai adása a számos kérdést felvettő simagöröngyösi eseményekkel kapcsolatos információkat összegzi, hogy az Önök leghallgatottabb rádiója továbbra is eleget tegyen annak a külde-tésnek, amit az Önök bizalma elnyerésének érdekében tűztünk magunk elé. A mikrofonnál helyszíni tudósítónk: Kalmár Éva.

Rövid felvezető zene. Kiművelt, tiszta artikuláló, mély tónusú női hang. A háttérben szél, némi motorzaj az időnként elhaladó autókból.

– Üdvözlöm öröket, Kalmár Éva vagyok, itt állok a helyszínen, Simagöröngös főterén, egy szovjet tank mellett. Ne ijedjenek meg, ez a tank nem működik, hiába töltenének bele gázolajat, amennyire én tudom, 1957 áprilisában érkezett, és éppen a tér közepén robbant le. Azóta itt áll, és sokáig szimbolikus jelentéssel és ünnepi funkciókkal gazdagította a települést, ám a kilencvenes évektől nemileg csökkent a reputációja. Ma már csak rockzenekarok használják videoklippek készítéséhez, és karácsony tájékán a rászerelt díszkivilágítás teszi vonzóvá a falu központját.

– Itt áll mellettem Nagypál Sándor, a település legidősebb lakója, aki saját szemével látta az eseményt.

Csoszogás, halk szuszogás.

– Sanyi bácsi! Kérem, mesélje el, pontosan mit is látott.

A szuszogás fölerősödik, harákolás. Reszelős férfihang.

– Kérem szépen, engem Nagypál Sándornak hívnak, szakaszvezető voltam a Magyar Királyi Honvéd Légierőnél 1939-től egészen a...

– Sanyi bácsi! A pénteken történt eseménnyel kapcsolatban kérdezem.

– Kérem szépen, nyolcvankilenc éves vagyok, de még olyant sosem láttam azelőtt. Amikor '39-ben a kecskeméti légbázison felrobbant az üzemanyagtöltő, annak sem volt ekkora fénye! Mondtam is a Pistának, hogy valami baj lehet, de az egy nyíkhaj, még a hetvenet is alig töltötte be, sose nő be a feje lágya.

– Dünnyögő Pista bácsira tetszik gondolni? Mert őt is idevárjuk, hogy minél többet megtudjunk az eseményről.

– Róla beszélek, arról a nyikhajról. Régebben se volt ki mind a négy kereke, de meg ahogy öregszik, egyre jobban. Tudja, kicsit szenilis szegény, a múltkor is azt mondta, hogy ő lőtte ki a tankot, pedig mindenki emlékszik, hogy a ruszki katona egy fél napig szerelte, és a végén „jafajumaty”-ot kiabálva, dühönge futott ki a térről. Még a franciakulcsot is otthagytá a lánctalpon.

– Sanyi bácsi!

– Na, kérem szépen, ott ültünk a Pistával a verandán. A tavalyi borból még maradt egy kicsi, tudja, kedvesem, a rosét nem lehet sokáig tárolni, mert elpunyad, aztán semmiré se jó, ha túlállja magát. Meg kell inni, és akkor nincsen hiba! Hol is tartottam?

– A verandánál, Sanyi bácsi.

– No, igen, a veranda. Ott ültünk a Pistával, éjfél tájéka lehetett. A bornak nemcsak az íze, hanem a színe is szébb alkonyatkor. Tudniillik akkortájt kezdtünk iszogatni. Éppen felemeltem a poharam, és átnéztem a rosén, azt akartam mondani, hogy mélyebb lett benne vörös. Akkor láttam az égen egy fényes csíkot.

– Elnézést kérek Sanyi bácsi, de közben megérkezett második vendégnk, Dünnyögő István, aki nem csupán az ötvenhatos események hőse, hanem szintén szemtanúja volt a pénteki katasztrófának.

Kivehetetlen zajok, orrfújás, harákolás.

– István bácsi, egy kis türelmét kérem, hogy Sanyi bácsival befejezhessük a riportot.

Magas fekvésű, herélt hang.

– Tőlem! Felőlem annyit beszél az öreg, amennyit akar, de jó, ha tudja, hogy szemüveg nélkül a saját kezét sem lássa. Ha meg egy kis borovicska is van benne, onnantól teljesen hasznavezetetlen lesz.

– István bácsi, kérem!

– Jó, jó, felőlem, hadd beszéljen.

– Szóval, Sanyi bácsi?

– Na, kérem szépen, ahogy a Pista is megmondhassa, éppen átnéztem a poháron.

– A fenekére néztél, öreg!

– Átnéztem a poháron, és akkor láttam.

– Nem láttál te semmit, csak utólag mondtad, hogy láttál egy csíkot.

– István bácsi, kérem!

– Jó, jó, értettem.

– Átnéztem, és egy hosszú csíkot láttam, a romvár felé tartott, a dögtélep felé.

- Miféle dögtelep?
- Hát a barázdás telep. Ott a dögkút, meg a vegyi raktár. Oda hullott le a csillag.
- Mi történt, amikor lehullott?
- Hát, kérem szépen, szóltam a Pistának, hogy nézze már, mi lehet az, de láttam, hogy elaludt, a jó kis rosé megtette a hatását. Föl akartam költeni, de nem kellett, mert akkor jött a robbanás.
- Robbanás?
- Hogyné, kérem! A Duna felől, a romvár irányából tizenegy óránál.
- Nem éjfél felé járt?
- Az idő igen, de az irányról beszélek.
- Értem, bocsánat. Mi történt azután, hogy meghallotta a robbanást?
- Kértem szépen, először nem is hallottam, hanem inkább láttam, mert a hang az ugye, lassabban terjed, megláttam a fényt, ami nagyobb volt, mint a kecskeméti légibázison.
- Mit látott, Sanyi bácsi?
- Az egész láthatár kigyúlt, izzott mint a fene, föl is akartam rázni a Pistát, de aztán akkora robaj támadt, hogy a holtak is felébredtek tőle.

Pista bácsi magas hangon beleszól:

- Pontosan ez történt, csak az öreg nem hisz nekem!
- A Pista fölriadt, nekem meg kihullott a pohár a kezemből, odalett a jó rosé!
- Sanyi bácsi, köszönöm, hogy megosztotta velem és a hallgatókkal az élményeit. Most átadom a szót Dünnyögő Istvánnak, aki szintén sok minden tapasztalt az esemény éjszakáján. István bácsi, kérem, mondja el, mi történt a robbanás után.

Kis hezitálás. Kivehetetlen zajok.

- De mielőtt folytatnánk, visszaadom a szót a stúdiónak, mi pedig a reklám után visszajövünk.

Zene, reklámok, zene, majd a műsor audiologója. Sistergés, köhögés.

- Újra jelentkezem Simagöröngyösről, Kalmár Éva vagyok. Önök a Napközben adását hallgatják. Dünnyögő Istvántól kérdezem, hogy mi történt a robbanás után.
- Éppen a rosé ízen gondolkodtam, amikor felijedtem a nagy zajtól. Azt hittem, az öreg Sanyibá dölt föl a székével, de nem. Látom, hogy áll az öreg, és a romvár felé mutogat valami fényességet. Mondtam is neki, hogy meg kéne nézni, de egyedül nem sok kedvem volt, meg gyalog nincs is túl közel, Sanyibá meg nemigen jár el, csak az orvosig meg a templomba.

De aztán megláttam az autóba a Bernát atyát, és odakiáltottam neki, hogy látta-e, mi történt.

– És mit mondott a plébános úr?

– Azt kiabálta, hogy nem látott semmit, csak a robbanást hallotta, erre meg az öreg Sanyi váltig böködött, hogy a romvárra hullott egy csillag, úgyhogy visszakiabáltam, hogy vigyen el, mer' én tudom, hol robbantottak.

– És elvitte?

– El. Azt mondta, jöjjek, csak hozzak lámpát is, hogy megnézzük, nem történt-e baj. Az öreg egyik lámpáját fölkaptam, és már majdnem beszálltam az atya mellé, mikor látom, hogy Sanyibá egy nagy botot lóbál. De nem bot volt, hanem a régi, sörétes kétcsővű. Nyújtotta felém, hogy vegyem csak el, de én utálok mindenfajta lőszerszámot, amiötöötvenhatban mellettem loccsant szét a Vilmos feje, pedig nem is ávós volt, csak katona.

– István bácsi, mi történt az autóban?

– Na, ja, az autó. Hát beszálltam, de nem vittem a kétcsővűt. Mutattam Bernát atyának az utat, mentünk a barázdás felé, tudja, ahol a dögkút is van. Ki kell menni a faluból, aztán jobbra a temető mellett visz az út. Nekem már odafelé is rossz érzésem volt, és ha nekem az van, annak oka van!

– Mit érzett, István bácsi?

– Mit éreztem volna? Dögszagot. Azok a mihaszna barázdások nem jól tartják a kutat, mert néha olyan bűz árad belőle, hogy felfordul tőle az ember gyomra, pedig, higgye el, aranyom, sok minden megettem életembe, főként, amíg odavoltam, tudja hol, a letartóztatásba.

– Mitől volt rossz érzése?

– Attól, hogy egyre közelebb kerültünk a barázdás telephez, és egyre nagyobb volt a füst. Bernát atya meg lehúzta az ablakot, és ettől csak jobban telement az autó füsttel. Nem is jutottunk el a telepig, bár lehet, hogy jobb is, mert abban a raktárban műtrágyát és rovarirtót is tároltak, ki tudja, milyen füstje van azoknak. Láttam már olyant, hogy a gazdaboltból felszerelkezve bombát is lehet csinálni, jobb az ilyesmit nem piszkálni. Bármi is esett le az égből, a barázdás raktárra esett, mert az a füst csak onnan jöhettet. Elég fura szaga volt, facsarta az orrunkat, azért is fordultunk vissza.

– Mi történt aztán, István bácsi?

– Hát, csak jöttünk hazafelé, és újból a temető mellé kerültünk. Aztán csak majd lefejeltem a szélvédőt, mer az atya beletaposott a fékbe, és

olyan szavakat mondott, amit a templomba biztos nem merne senki kiejteni a száján. Éreztem egy csattanást, de mire odanézhettem volna, már nem láttam semmit, csak azt, hogy a kocsi elején nincs ott a célkereszt, tudja, a merci embléma, amire a Bernát atya olyan büszke volt mindig. De most letört, és mi megálltunk, hogy megnézzük, mit ütöttünk el.

– És mit ütötték el?

– Hát ez az! Semmit, talán egy kutyát, és elszaladt, de az nem törte volna le a díszt. Az atya mindenre megesküdött, ami szent, hogy ember volt. És én láttam is a sötétközben egy botorkáló alakot, de a temetőben, éjszaka ki mászkálna? Még ismerősnek is tűnt, de az a sötét könnyen megvicceli az embert.

– És mit gondol, mit láttak?

– Tudja mit, aranyom? Azt döntse el maga! Én csak annyit mondok, hogy hazafelé még egyszer félre kellett rántani a kormányt, mert majdnem elütöttük a Kálikát, a Sápsepesy titkárnőjét, tudja, a barázdásba dolgozik. Ki volt borulva teljesen. Azt sikította, hogy megtámadta az öreg doktor. Mondtam neki, hogy az kizárt, mert a doktor úr nem olyan, talán csak valami félreérzés, mire ő csak sikított tovább, és nagy nehezen kibökte, hogy nem a Huba volt, hanem az apja, dr. Hoffman Xavér.

– Akkor megoldódott a rejtély, István bácsi?

– Meg hát. Csak az a baj, hogy az öreg Xavér se lehetett, hiába mondta a Kálika.

– Miért nem?

– Hogy miért? Mert nincs egy hónapja, hogy eltemettük.

Apró sikkantás, zörgés, suttogás. Stúdió.

– Önök a Napközben adását hallják. Amíg helyreállítjuk a kapcsolatot, hallgassunk zenét.

**Ignácz Ágoston:
Halottak napközben**

Mickey Long

Vér és kátrány

Kettesével vettem a lépcsőfokokat az Új Barázda Zrt. központi épületének kijáratánál. Már éppen elővettem a cigarettámat, és alig vártam, hogy a friss levegőre érve azonnal nikotin és kátrány párosítással roncsoljam a tüdőmet. A kilincs felé nyíltam, amikor a masszív faajtó kicsapódott, és felettesem, Csipa Misi körzeti megbízott esett be a küszöbön. Hátán fekve, tágra nyílt, rémült szemekkel nézett végig rajtam. Sietősen felpattant, becsukta az ajtót, mialatt, kapaszkodásának hála, kiverte kezemből a cigimet.

– *Oké, én mondtam neki, hogy le akarok szokni a bagóról, de nem ilyen drasztikus úton.*

– Szeka, de jó, hogy itt vagy! – lihegte egy asztmásnak tűnő rohammal, kopasz fején megcsillantak az izzadtságcseppek.

Meglepődtem, mert nem gondoltam volna, hogy a szolgálati hely elhagyását ilyen jó pontnak veszi. Persze minek legyek én is ott a kordonnál, amikor a városiak túlbiztosítják a területet.

Ebben a pillanatban pisztolylövések döreje hangzott fel az udvarról, majd artikulálatlan üvöltések követték.

– Eljött a *keménymag* is a tüntetésre? – próbáltam viccelődni, bár éreztem, hogy valami nem stimmel. Rendőrök nem szoktak csak úgy lövöldözni békésen tüntető földművesekre. Holott már volt rá példa a magyar történelemben, most mégsem gondoltam, hogy erről lenne szó.
– Mi történt, főnök?

Misi nem szólt semmit, csak halálra váltan mutogatott a háta mögé. Sejtettem, hogy nem a bezárt ajtó a probléma, hanem az, ami mögötte van. Oldalra húzódtam, és a folyosóablakból kinéztem az udvarra. Az épületkomplexum által határolt, félkör alakú területen apokaliptikus állapotok uralkodtak. Az Új Barázda munkásai az engedélyezett, szabályos tüntetés helyett szabályosan ész nélkül rohangáltak. A biztosításra kivezényelt rendőrök pedig megállás nélkül lövöldöztek, a fegyverpropágás zaja sokszorosan visszhangzott a téren. Első pillantásra nem láttam tisztán, kikre tüzelnek ilyen nagy elánnal kollégáim, másodikra pedig nem akartam elhinni. A bejáratról részen beözönlő, csoszogó mozgású, szakadt, piszkos rongyokba burkolózó alakok akár a helyi hajléktalan mozgalom aktivistái is lehettek volna, ha nem veszem észre köztük Károly bácsit.

Az öreget a múlt héten találtuk meg a határ közelében csordogáló patakban, arccal lefelé a halak vonulási szokásait nézte üveges szemekkel. Azt, hogy a reggelente elfogyasztott házi főzésű pálinka szeszfoka, vagy egy óvatlan mozdulat után bekövetkező megcsúszás volt-e a hibás, nem tudtuk kideríteni.

Egészen pontosan öt nappal ezelőtt hantoltuk el a község költségére. Igaz, nem tellett drága, cicomázott temetésre, de álmomban sem gondoltam volna, hogy Károly bácsi számon kéri ezt rajtunk.

Bőre, ruhájával együtt cafatokban lógott rajta, testét kezdődő rothadás vette birtokba. Koponyacsontja kilátszott a zöldesre színeződött hús alól. Nem tudtam eldönteni, hogy vigyorogva közeledik-e az egyik városi zsaru felé, vagy csak egyszerűen hiányzik a felső ajka...

A rendőr megállás nélkül, szinte tébolyultan rágatta a ravaszt, és az egész tárat az öregbe engedte. A nemrég elhantolt viszont csak jött előre, kinyújtott kezével megragadta az egyenruhást, és kihezett vadállatként vetődött a nyakára. A vér fröcsögve terítette be mindkettőjüköt. A néhai Károly bácsi nagy kortyokban nyelte a vért, majd rám nézett, és az áldozatát elengedve felénk indult.

- Mi az isten folyik odakint, főnök?! – fordultam rémülnen hátra.
- Vér – hajtotta fejét a tenyerébe Misi, majd az ujjai közt rám nézett.

– Rengeteg vér...

Nem tudtam vele vitába szállni.

A bejárati ajtó megrázkodott a kintről jövő, erőszakos behatolási kísérlet során, majd a düböges ütemesen ismétlődni kezdett. Sejtettem, hogy az öreg kér bebocsátást, de nem akartam a kinti kolléga sorsára jutni. A lépcső mellett összerogyott Csipa Mihálynak valószínűleg ez a hang volt az utolsó csepp a pohárban, mert úgy emelkedett fel, mint egy bosszúálló isten. Mint egy kicsit kopasz, bosszúálló isten.

– Rajtad van a golyóálló mellény? – kérdezte, és láttam rajta, hogy mindenre elszánta magát.

– Főnök, nekünk nincs ilyenünk – néztem rá elkerekedő szemekkel.

– A központ azt mondta, hogy nincs rá szükségünk.

– De a vadászpuskát elhoztad?

– Tüntetésre? A kocsiban hagytam...

– Akkor mi van nálad? – kérdezte fröcsögve, az idegi cérnaszakadás határán.

Felmutattam a két öklötmet.

– Most meg mit mutogatod a pecsétgyűrűdet? – üvöltött rám, az erek kidagadtak a nyakán. – Azt hiszed, a rendőrtiszti főiskolád megvéd majd?

Nem akartam konfliktust vele, hiszen apám helyett apámnak tekingettettem, így inkább leengedtem a kezem. Bár egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy megmutatom neki, mit is tud az a bizonyos pecsétgyűrűt hordó ököl. Csakhogy felettes megverése mindig rossz ómennek számított a fegyveres, vagyis jelen pillanatban fegyvertelen szerveknél.

– És te miért vagy idebent? – kérdezte kis idő múlva Misi, amikor lecsillapodott. Az ajtón egyre jobban erősödött és sokasodott a dübögés, így kellett néhány másodperc, amíg megértettem a kérdést.

– Az istenit! – csaptam a homlokomra, és futólépésben indultam el a lépcsőn felfelé. – Máriáról elfelejtkeztem!

– Marokmarcsa? – próbálta tartani a lépést Misi, kisportolt termetének hála nem sokkal lemaradva. – Ó mit keres itt?

Nem esett jól, hogy Misi a faluban használatosbecenevén szólította Máriát. Bár mindenki tudta, hogy nem az asszisztensi béréből tartja el magát, mégsem neveztek nevén a dolgot. Velem mindig kivételezett a nőverbéke, sohasem fogadott el egy fillért sem. Sőt, nem egyszer megtörént, hogy fizetős kuncsaftjait lemondta, csak hogy együtt tudjuk nézni a naplementét a határban.

– Hivatalból kirendelt – vetettem hátra –, hátha valaki rosszul lesz a tüntetésen. Én meg úgy gondoltam, meglátogatom az irodában...

– Nem bírsz a véreddel, Szeka – ért végre egy lépcsőfokra velem. – Meglátod, egyszer a cígi és a nők fognak a sírba vinni.

Fanyar mosoly futott át az arcomon:

– Erre momentán nagyon kicsi az esély.

Minthá a szavaim megerősítésére történne, odakint fokozottan hangzott fel a kakofón szimfónia, üvöltésre és durranásokra hangszerevel.

Ahogy az ajtóhoz értem, a kopogtatást és a kilincslenyomást is helyettesítettem egy jól elhelyezett rúgással. Forgószélként robbantam be az irodába, a körülöttem repkedő forgácsok csak növelték a hatást. Mária még ugyanúgy feküdt az asztalon, ahogy hagytam néhány perccel ezelőtt. Teátralis belépőmre ügyet sem vetett, csak akkor ült fel, amikor megpillantotta a mögöttem beloholó Csipa megbízottat, és fedetlen, hatalmas keblére terítette virágos mintájú blézerét. Hosszú, napbarnított combját keresztre vette, hátrasimította gesztenyebarna, zilált haját.

A fönököm messzire hangzó nyelése minden előrult a lelkiállapotáról.

– Azonnal öltözz fel! – kerestem meg a sarokban heverő miniszoknyát, és a tulajdonosához dobtam. – Nagy baj van!

– Hármasban akarod, szívem? – incselkedett a csak nekem fenntartott búgó hangján, és lassú, igéző mozdulatokkal kezdte felhúzni magára a ruhadarabot.

– Ha még hármasban, az hagyján – mutattam a hangszigetelt ablak felé. – De ezt a tömeget szeretném elkerülni...

Mária az ablakhoz lépett, majd ahogy kinézett, ugyanazzal a lendülettel karjaimba ájult. A téren mostanra már katasztrófális állapotok ural-kodtak. A rengeteg kiömlő vért nem tudta elnyelni a macskaköves talaj, kibelezett és torkon harapott emberek tántorogtak cél nélkül, állkapcsukat ütemesen tárogatták, keresték az újabb és újabb áldozatukat.

– Gyerekek, erre aztán végképp nem érünk rá! – fordult vissza az ajtónál elfoglalt figyelőállásából Misi, aki igencsak félreértette a helyzetünket.

Néhány szolid rázással magához térítettem Máriát, aki nagyokat pislogott a műszempilláival.

– Mi történt?

– Élőhalottak...

– Az lehetetlen – eszmélt fel abban a pillanatban –, nem egy B kategóriás horrorfilmben vagyunk!

A főbejárati ajtó hangos reccsenéssel tudatta, hogy elvesztette a csatát az eszükkel vesztett néhaiak rohamával szemben.

– Gyorsan! – állítottam a lábára Máriát, és magam után húztam a folyosóra.

– Menjünk az igazgatói iroda felé! – rágatta meg a kezem. – Tömör, biztonságos ajtaja van.

– Honnan tudod? – vontam fel a szemöldököm.

Nem válaszolt, csak lesütötte a szemet. *Én meg azt a szemetet süttöttem volna le legszívesebben.* Felvillant előttem a korosodó Sápsepesy Aurél kihízott, kopottas öltönyében, amint nyálcorgatva öleli magához Máriát.

Idegessegben elővettem megnyomorgatott cigisdobozomat, és reszkétő ujjakkal kihúztam belőle egy gimbegurba szálat.

– Van tüzed, főnök? – próbáltam hányavetinek látszani, és egy pillanatig nem érdekelt az odakint dúló csata.

– Tudod, hogy nem dohányzom, és idebent amúgy is tilos... – válaszolta teljesen megrökönökös Misi.

– Na és? – mutattam a lépcsőn megjelenő, feltűnően egyenetlen mozgású egyénre. – Ilyen jószág sem kóborolhatna itt...

Az illetőnek nem csak a mozgása volt darabos, hanem amint teljes valójában megmutatkozott az emeleten, kiderült, hogy a mellkasa és a

laba is. Szolgálati, kék öltözete már halványnak emlékeztetett a néhány órával ezelőtti fess rendőregyenruhára. A sebeiből lassan csordogáló vér elárulta, hogy a hiányzó részeket csak nemrég haraphatták ki belőle. Bár nem voltam patológus, mégis biztosra vettem, hogy emberi foglenyomatokat láttam a bal mellizmában.

Ami viszont bizakodásra adott okot, az a derekán, illetve az övén csüngött. Úgy látszik, az élőholtaknak nem jött be a műbőr, főleg akkor, ha az igazi is csak egy harapásnyira van. A derékszíjon lévő, kicsatolt pisztolytáskból kilátszott a PA63 markolata.

A reszkető Máriát óvatosan a hátam mögé tereltem, és harcra készen kiköptem a megnymorgatott cigarettaaszálat.

– Ne haragudj, főnök – lestem oldalra. – Nem volt szándékos.

Misi idegesen seprerte le magáról a dohánymaradékokat, és sandán nézett rám, miközben a lépcső tetején álló zombit is próbálta szemmel tartani. Egy örökkévalóságig tartó pillanatig azt hittem, ő is elkapta ezt az ismeretlen kört.

– Te is látod, amit én? – intettem fejemmel a néhai felé, fegyverére célozva.

– Igen, teljesen tönkretették a kincstári felszerelést! – értette teljesen félre Misi, viszont most sem hazudtolta meg önmagát.

Előreléptem, és ezzel magamra vontam az ex-kolléga figyelmét. Előrenyújtott karral közeledett, mialatt artikulálatlan hörgő hangokat hallatott. Az arcán lévő tépéseken a levegő sípolva hatolt át, szeme elveszítette fényét, és fakóság költözött bele. Nekifutásból átbújtam kitárt karja alatt, miközben kihúztam fegyverét a tokából. A zombi lassan fordult utánam, esélyt adva rá, hogy megkerüljem. Gyerekjátéknak tűnhetett, de a pulzusom célba vette a világrekordot, és megpróbálta megdönteni. A homlokomon legördülő izzadáságcsippek akadályoztak a kilátásban, de nem értem rá foglalkozni velük. Ellenfelem, tántorgása közepette, már csak néhány lépésnyire került a folyosó végét jelentő ablaktól.

– Megdöglesz! – üvöltöttem, és csak néhány pillanat múlva jöttem rá mondani valóm hiábavalóságára.

– Mmm...mmmm – hörögte artikulálatlanul.

– Ez itt... – kiáltottam, majd egy gyors sasszéval közelebb léptem, és csípőm minden energiáját beleadva pontosan mellkason találtam az egyenes rúgással – Simagöröngös!

A zombi tehetsetlenül csapódott az ablaknak, majd a keresztpántot és az üveget kitörve egy kilencpontos hátraszaltót mutatott be. A szilánkok még csilingeltek a padlón, amikor lentről felhangzott a gyomorforgató

puffanás. A hús szétszórtanása és a belek semmihez sem hasonlítható fröccsenése sokáig visszhangzott a fülemben. Dermedtségemből csoszogó lábak zaja riasztott fel, ami lépcsőfeljáró felől hallatszott.

A pisztoly súlyából éreztem, hogy töltve van, de azt is tudtam, hogy maximum hétfő darab lőszer lehet benne. Valahogy nem akaródzott lemenem és megszámolnom a csusszanó lábak gázdáit.

– Merre van az iroda? – kérdeztem Máriát.

Nem válaszolt, csak apró, kecses léptéivel elindult az ellenkező irányba, és intett nekünk. Végignéztem tökéletes alakján, igésző, ringatózó miniszoknyáján, és feltámadt bennem a harci szellem. *Nem fogom hagyni, hogy bármiben legyen...*

Az igazgatósági részhez elérni csak néhány percbe tellett. A süppedős szőnyeg és az egyre elegánsabb környezet jelezte, hogy Mária jó felé navigált bennünket. Kíváncsi lettem volna, hogy hányszor járt erre, de nem volt lelkierőm megkérdezni.

A keresett irodát el sem téveszthettük volna, a státuszszimbólumnak számító, párnázott, barna bőrrel bevont ajtó csalogatóan várta minket a titkárnő irodájában. Nagy elánnal vettem magam a kilincsre, de hiába rangattam, nem nyílt ki. Az irodai asztalon lévő telefonon halványan világított egy zöld lámpa, jelezte, hogy a belső kommunikációs rész aktív.

– Nyissa ki az ajtót! – nyomtam le az „*Igazgatóság*” gombot.

– Amíg egyetlen izé is van odakint, én ki nem megyek! – hallatszott a hangszóróból az öreg Sápsepesy reszelős hangja.

Misi azt tette, amihez a legjobban értett:

– Kinyitni! Rendőrség! – dübögött a szivacsos ajtón, majd várakozóan beakasztotta hüvelykujját a nadrágszíjba.

Megpróbáltam külső vonalon elérni a régi, pesti főnökeimet, hátha tudnának segíteni rajtunk, de csak a szaggatott sípolás válaszolt.

Lesepertem az asztalról a használhatatlan készüléket, amikor észrevettem egy finn gyártmányú, csúcsmodell okostelefont.

Nagyszerű, lehet rajta filmet nézni, zenét hallgatni, játszani és kamerázni. Arról meg nem a finn tudósok édesanyjai tehetnek, hogy egész Simagöröngyösön nincs térerő...

Nem akartam szűkre szabott időnket pazarolni, így kézen ragadtam Máriát, és az ajtó felé húztam.

– Keressük meg a tetőre vezető kijáratot – szoltam hátra a tétován toporgó főnökömnek.

– De... hát ... – nézett körbe Misi, és látszott rajta, hogy a törvénybe vetett hite alapjaiban ingott meg. – Rendőrség... – motyogta halkan, majd lassan elindult utánunk.

Habozás nélkül indultam el a mosdók felé, reméltem, hogy a tervező tartotta magát a bevált módszerekhez, és a kivezető tetőfeljárót nem az igazgatói irodába álmodta meg. Szerencsénk volt, hiszen a WC-ajtót ki-nyitva azonnal megláttam a lehúzható létrát, ami pillanatnyi szabadulásunk kulcsát jelentette. A folyosó végéről felhangzott a már ismerős hör-gés, sőt, hörgések. Magam elé engedtem társaimat, és kilestem a résnyire nyitva hagyott ajtón. Teljes egyetértésben csoszogott egymás mellett a rendőr és egy tüntető, tépett ruhájuk, vérben úszó arcuk közös nevezőre hozta őket. A sort Károly bácsi zárta, aki mint egy rossz lelkismeret követett engem mindenholá.

Cérala tartottam a PA63-at, és vártam a végső pillanatot, amikor már kénytelen vagyok meghízni a ravraszt.

– Gyere Szeka! – hallatszott fel hátam mögül a suttogás. – Mi már idefent vagyunk.

Óvatosan fordultam meg, és halkan osontam a létrához. A második fokra éppen felléptem, amikor rossz előérzettel támadt. Bár a védőszellememnek sokat segített a fejem fölül felhangzó dobhártyaszag-gató sikoltás és a hátam mögötti artikulátlan hörrenés.

Első pillanatban hátrarúgtam, másodikban pedig átkoztam azt, aki ilyen törékeny anyagból készíti a kézszáritókat. Lábfejem beszorult az összetört műanyag közé, és így kicsavarodva már láttam is a támadómát. Nem mondhatnám, hogy nagyon meglepődtem, amikor Károly bácsit pil-lantottam meg az ajtóban. *Oké, hogy nem voltam nagyon részvétteljes a temetésen, de ez azért már tényleg túlzás!*

Ráfogtam a stukkert, de haboztam meghúzni a ravraszt. Az öreg szürkehályagos szemébe nézve mintha az értelem szikráját láttam volna megcsillanni. Bár haja csomókban hullott, a felső ajkát elhagya valahol, gennyedző fekélyhez hasonlatos sebeket viselt teljes mellszélességen, mégis volt még valami emberi benne.

Károly bácsi felemezte a kezét, és beleharapott az alkarrája. Néhány fogá nem tudott megbirkózni a megerőltetéssel, és tört dárdaként meredt ki a húsból. Olyan elégedett arccal vigyorgott közben, mintha biztos lenne benne, hogy cápáként születik újjá. Cuppanó hanggal szakadt el a rothadó izom a csonttól, és az öreg élvezettel majszolni kezdte az undorító cseme-gét.

Na jó, tévedtem...

Elsütöttem a pisztolyt, és a pörögve kirobbanó kilencmilliméteres töltény kétszáztven megapascallal csapódott be harmadik szemként a

homloka kellős közepébe. A szürkés, pépes agyvelő amorf műalkotásként azonnal beterítette a falat. Károly bácsi pedig rongybabaként csapódott hátra.

Kiszabadítottam a lábam, és megdöntöttem a fedett pályás létrára mászás világcsúcát.

Felhúztam a mászóalkalmatosságot, visszazártam a csapóajtót, és kifulladva hátradőltem. Szerencsémre a társaim érezhették, hogy most néhány pillanatnyi pihenésre van szükségem, mert csak némán néztek rám. Mária szemében a rémület vert tanyát, Misi pedig a szokásos, egyesek szerint mélabús, mások szerint bamba tekintettel.

Felcihelődtem, és a tető széléhez mentem. Lenézve megláttam a pusztítást, aminek mi csak a szelét érezhettük az irodaházban. Az épületkomplexum által körbevett téren legalább száz-százötven előhalott bolyongott. Néhányukon még látszott, hogy nem vesztették el teljesen emberi valójukat, de ahogy figyeltem őket, ez csak átmeneti állapot volt. Kis idő múlva már a társaikkal megküzdve lefetyelték fel a földet beterítő, megdermedő vért. Egyetlen élő embert sem láttam a környéken.

Leültem a tető szélére, lábamat lassan lógálni kezdtem a magasság fölött, majd elővettem egy megnyomorgatott cigarettagyat.

Mária óvatosan leült mellém, és átölelt:

– Most mi lesz? – kérdezte suttogva.

– Várunk... – húztam el a számat, és ráharaptam a bagóra.

– Mire?

Átkaroltam, és fejét a vállamra húztam.

– Valakire... – biztattam, és a csoszogó, emberhúszabálók tömegétől nem messze parkoló gépkocsik üzemanyagtankjára, majd a szám sarkában lóból bagóra gondoltam. – Akinél lesz tűz...

**Mickey Long:
Vér és kátrány**

Maggoth

Az indián zombi suttogása (Paranormálisan szennyezett)

1.

Zoltán kúszva haladt a temető kijárata felé, mert nem maradt ereje feltápaszkodni sem. Hosszadalmas küzdelem után végül eljutott a BMW-jéhez, ám mielőtt elérhette volna, szikár, pizsamás alak magasodott fölén, és egy böhöm nagy puskát szorított a homlokához.

– Köcsög zombi, azt hitted, büntetlenül ellophatod a verdámat?

Amikor Zoltán meghallotta a závár kattanását, ráébredt, hogy ez csak költői kérdés volt.

Seres Antal, a helyi borozó tulajdonosa sosem tartozott a vicces fickók közé, és komor világképének köszönhetően azon sem lepődött meg különösebben, hogy Simagöröngyösön kitört a zombikórság. Az a fajta ember volt, aki mindig a legrosszabbra számít, és csöppet sem ámuldozik, amikor tényleg bekövetkezik.

Miután a Ladáját elopták az udvarról, és néhány élőhalott jelent meg a portája közelében, rendkívül gyorsan „képbe került” a helyzetet illetően. Vadászpuskáját megtöltve villámgyorsan levadászta az illetékben feltámadottakat, aztán gépjárműve keresésébe fogott. Mit tesz isten, a temetőbejárat előtt rá is akadt a BMW-je felé kúszó ügynökkel egyetemben.

Már csak egy laza ujjmozdulat hiányzott hozzá, hogy Ambrus Zoltán az első olyan ügynökként kerüljön a CIA titkos archívumába, aki kétszer halt meg ugyanazon az éjszakán, amikor hirtelen fekete helikopter csapott le az éjszakai égboltról, és hattagú kommandós csapat özönlötte el a terepet. Seres annyira meglepődött a látványtól, hogy elfelejtette meghúzni a ravraszt, a következő másodpercben pedig két gorilla villámgyorsan a földre szorította.

A csapat vezetőjét Joe Jarvis-nek hívták, aki – mint minden magára valamit is adó Joe – szőke hajú volt és kék szemű. A háta mögött gyakran neveztek Mr. Apokalipszisnek pusztító természete miatt, Zoltán pedig már nem egy rutineljárásnak induló akció során összefutott vele, amely végül őrült mészárlásba torkollott. Épp ezért nem dőlt be a bizalomgerjesztő látszatnak, és miközben Joe felsegitítette, azonnal világossá vált számára, hogy Simagöröngyös sötét végóráknak néz elébe.

– Mázlia van, hogy sikerült időben bemérnünk a mobilját – közölte vidáman Mr. Apokalipszis. – A parancs szerint le kell állítanunk a Nagyezsda-67 sugárzó egységét, de a műholdas képen nyüszögnek körülötte a zombik, egy Új Barázda Zrt. nevű helyen. Mondjuk, a másodlagos cél az ō kiirtásuk lenne, mielőtt továbbterjesztenék a járványt.

– És van valami briliáns tervük? – firtatta a zombi ügynök.

– Hogyne – bologatott az amerikai. – mindenkit lebuffantunk, aki zombinak látszik, amíg el nem jutunk a szputnyik becsapódásának színhelyéhez, akkor maga szépen besétál, és kikapcsolja. Mivel szintén élőhalottá vált, a zombik bántatlanul átengedik, elvégzi a munkát, aztán jön pár lopakodó, és megszórja napalmmal a környéket.

– Mesteri – ismerte el ironikusan az ügynök, aztán a földre szorított kocsmárosra mutatott. – Ezzel az emberrel mi a szándéka?

– Hát – vonta meg a vállát Joe –, szerintem túl sokat látott, egyszerűbb lenne egy gyors tarkölövés, és azzal...

– Nem! – vágott közbe sietve Zoltán. – Jól jöhét még a terepismerete, egyelőre nagyobb hasznát vesszük érve.

– Felőlem – legyintett a kommandós parancsnok. – Akkor magyarázza el neki, mit várunk tőle!

Zoltán a pizsamás férfihoz ugrándozott, és árnyalta neki a helyzetet. Seres, miután jó néhány élőhalottakról készült horrort látott már (köztük egy kis költségvetésű, ám formabontó zombi bábfilmet is), hamar átlátta, mi a leányzó fekvése. Nem örölt, hogy a jenkit kalauzává szegődhet, de nem ellenkezett. Az ére állt tehát, és vezetni kezdte az Új Barázda telephelye felé az alakulatot. Közvetlenül a kocsmáros mögött Joe haladt előre szegezett géppisztollyal, és két drabális hústorony, akik Zoltánt cipelték „gólya viszi a fiát” stílusban, hogy ne lassítsa le a csapatot.

Alig nyelte el mögöttük a sötétség a temetőt, riasztó alak bukkant elő az egyik mellékútról, aki feljük támolyogott. Csapott ősz haj borult keszeg vállára, vizenyős tekintete, foghíjas vigyora és visszataszító arcvonásai néma borzadályra készítették a kommandósokat. Joe habozás nélkül ráemelte a fegyverét, hogy visszaküldje a pokolba, ám Seres félreütötte a fegyvercsövet.

– Ne! – tiltakozott vehemensen. – Ez Lajos, a falu egyetlen rockere! Ő nem zombi, csak úgy néz ki. Egyszer még a Vonyító Láncfűrész előzenekarában is majdnem fellépett.

– De akkor miért támolyog úgy, mint egy élőhalott? – firtatta Joe.

Zoltán lefordította a kérdést.

– Mert már ivott öt Madagaszkárt Borzánál – magyarázta Seres.

– Én még sose fogyasztottam, mivel ő a konkurencia, de állítólag az elsőnél még oroszlánnak érzed magad, aztán ahogy emeled a rundokat, szellemileg valahol az erszényes maki és az ázalékállatka között rekedsz.

Az ügynök az összes hajú rémségre nézett, és megborzongott.

– Útós kis pia lehet – ismerte el, aztán Joe-nak is lefordította a Madagaszkár paramétereit.

– All right – mondta beleegyezően az amerikai. – Akkor most megúszta, mert ezek szerint, ha látna minket, akkor sem emlékezne ránk. Mondjuk született mázlista, ezzel a kinézettel a zombik se fogják bántani.

Lajos, a rocker eltámolgyott mellettük, anélkül, hogy észrevette volna őket, miközben halvány sejtelme sem volt róla, milyen közel járt hozzá, hogy golyó ütötte sebeiből vérrel hígított Madagaszkár csorogjon. Seres fejcsőválva utána nézett, aztán továbbindult, tudván, hogy kis szerencsével hamarosan az Új Barázdához érnek.

2.

Az Új Barázda Zrt. egykor MGTSZ-ként üzemelt, és bár a rendszer a különböző vállalati formákkal együtt alapjaiban változott meg, maga a terület megőrizte a régi arculatát, mintha megállt volna felette az idő. Ugyanazok a kopott, hámló vakolatú épületek álltak rajta, mint azelőtt, ugyanott húzódtak meg a karámok és a termelőegységek, ahol annak idején, és ugyanaz volt az igazgató, aki régen; csupán a hatalom áttette a kormánypálcát a bal kezéből a jobb kezébe.

Ezen az ominózus éjszakán azonban új uralmi tényező lépett a színe rotható vasököl képében, miután az egykori Szovjetunió mennybéli pöröllye lesújtott erre az istentől elrugászkodott vidékre. Csakhogy a sarlókalapácsos lobogó szellemében életre hívott holtak a megkövesedett gondolkodású vezetők várakozásával ellentétben semmiféle ideológia szolgálatában nem álltak, csakis az üresen kongó gyomruk mielőbbi megtömésén járt az a csökevényes zombi agyuk.

Ettől függetlenül a vörös csillag árnyékában ébredő néhaiak jó része nem tudott ellenállni a Nagyészda-67 mitikus hívásának, mert úgy seregltek köré, mint csirkék a tyúkanyó köré. Pontosan maguk sem értették, mit keresnek arra, de túl sokat nem problémáztak rajta, tekintve, hogy aligha voltak tudatos lények.

A szputnyik elsőként a Zrt. területén sztrájkoló dolgozókat változtatta át, akik a tehenészet és baromfikeltető bezárása ellen demonstráltak. A til-takozók „Le az Újgarázdával” (így nevezték a háta mögött a vezérigazgatót) felirattú táblácskákkal járkáltak körbe-körbe, és szélsőjobboldali jelszavakat skandáltak, amikor beütött a ménkű.

Látták ők a közeledő égi hölgyet, de úgy hitték, csak hullócsillag. Aztán Nagyezsda teljes pompájában megérkezett, és a becsapódás pillanatában mindenki rájött, hogy nem csak egy aprócska kozmikus kavics nézett be némi háztűznézőre, de akkor már túl késő volt nyúlcipőt húzni.

Az orosz dáma korántsem bizonyult szívtelen cárnőnek. Igaz, mindenkit legyilkolt, de szinte ugyanazzal a mozdulattal vissza is hozta az áldozatait az élők (vagyis a majdnem élők) sorába. A néhaiaknak igazán még kihűlni sem maradt idejük; sőt, ha jobban megnézzük, ők voltak a legforróbb élőhalottak az egész környéken, tekintetbe véve, hogy a Nagyezsda-67 a maga által vájt kráter mélyén még órákkal a földet érése után is csedesen izzott. Akárcsak a környező melléképületek, melyeknek lángjai halványvörös derengést varázsolnak az égre.

Aztán jött a többi zombi is mindenfelől, mintha névsorolvasásra gyűlekeznének, és az eredeti vagy mondhatalap alap zombikat már csupán annyiban lehetett megkülönböztetni a többi korpusztól, hogy deformálódott ujjai között apró, házi gyártmányú táblák nyelét szorongatták.

Amelyiknek akadt szeme, abban intenzív gonoszság izzott és titkos várakozás, mintha tulajdonosa tudta volna, hogy érkezik majd valaki, aki mindegyiküknel hatalmasabb, és misztikus suttogásával új parancsot ad, melynek hatására pusztulásba taszíthatják a gyanútlan világot.

Nem csupán a rég letűnt Szovjetunió rejegetett csontvázat a Simagöröngös nevezetű szekrényben; a hidegháború során az amerikaiaknak is akadt takargatnivalójuk ebben a jelentéktelen kis porfészekben, ami nem vetett volna jó fényt a Fehér Házra, ha egyszer csak napvilágra kerül. A két szuperhatalom a játszóterévé tette ezt a névtelenségében oly szürke kis falucskát, és a felsőbb hatalmak ezt az éjszakát választották rá, hogy a Végezet fonalaikat szétágazó szálait összekössék.

A távolban mintha még egy fenevad is felvonított volna, noha Simagöröngösön emberemlékezet óta nem láttak farkast...

3.

Az osztag már igen közel járt a temetőhöz, amikor minden előzetes figyelmeztetés nélkül suhogó nyílzápor zúdult rájuk. A lövedékek szerencsére fennakadtak a kommandósok kevlármellényén, két balszerencsés harcostól eltekintve, akik a fejükbe, illetve a torkukba kapták őket.

– Mi az isten ez? – nyöszörögte Zoltán a két hegyomlás alatt, akik a támadás első másodpercében rögbijátékosként lerántották, és szabályszerűen a testükkel védték.

– Be kell vallanom valamit – suttogta rekedten Joe. – Nem csak az orosz műhold miatt vagyunk itt, hanem a Suttogó miatt is.

– Ki a nyavalva az a Suttogó? – kérdezte felháborodottan Zoltán.

– Egy legendás indián varázsló – árulta el Jarvis. – Ülő Bika neki köszönhette a Little Big Hornnál aratott győzelmet Custer tábornok hadserege felett. Az ütközet forgatagában egy erre kiképzett osztag végzett a rézbőrű mágussal, de nem teljesen. Ezt a korabeli tudósok sem tudták megmagyarázni; igaz, Suttogó fél feje hiányzott, és cafatokra lőttek a szívét, mégsem halt meg teljesen. Lefagyaszották, aztán egy titkos kormányzati támaszpontra vitték, de rettegtek tőle, hogy egy nap feltámad. Végül valamelyik nagyokos kitalálta, hogy rejtsék el valami isten háta mögötti helyen, lehetőleg a világ másik felén. Pont ez idő tájt derült ki, hogy a ruszkik titkos rakétálist létesítettek Simagöröngyösön, és ide-dugtak egy élőhalottat, ami persze annyira titkos volt, hogy még a maguk ügyosztálya sem tudhatott róla. Mindenesetre a mi fejeseink úgy döntötték, hogy mivel ez a hely már amúgy is „paranormálisan fertőzött”, patintásnak le ide Suttogót.

– Miért nem semmisítették meg inkább?

– Mert olyasfajta természetfeletti fegyverként tartották számon, amit kár lenne elpusztítani, ugyanakkor viszont egészségesebb biztonságos távolban tartani.

Zoltán összeránulta a homlokát.

– Szóval nem elég, hogy hétköznapi zombikkal kell harcolnunk, még a rohadott utolsó mohikánnal is szembe kell néznünk!

– Valami ilyesmi – ismerte el az amerikai. – Úgy fest, már be is suttogott párát a helyi zombik közül, azért a nyílvápor. Ha az Új Barázdabließet is a maga oldalára állítja, lehet, egy újabb Little Big Hornnal nézhetünk szembe.

– De akkor most mihez kezdünk?

– Átmegyünk ellentámadásba – nyugtatta meg Joe. – Az a pár elszíúsított zombi csak azért támadt ránk, hogy feltartóztasson minket, amíg Suttogó meggyőzi a műhold körül gyülekező bandát. Elimináljuk őket, aztán eljuttatjuk magát a szputnyikhoz.

Jarvis a háta mögötti kommandósok egyikéhez fordult.

– Jack, mutasd be a nyamvadék rézbőrének Tigrist!

A rövidre nyírt hajú, bagót rágó fickó elvigyorodott, hatalmasat sercintett maga elé a földre, aztán lecsísztatta a vállán pihenő gránátvetőt, és célra tartotta abba az irányba, ahonnét a nyílvápor érkezett. A következő pillanatban mennyörgésszerű hang hallatszott, amelyet vakító villanás

követett. A robbanás eredményeként lángoló zombik repültek a levegőbe, akik különféle madarak tollazatát tűzték a hajukba (persze csak az olyanok, akiknek még volt hajuk), és ősi indián harci festést viseltek.

– Szép lövés! – mondta elismerően Joe, aztán felpattant. – Nyomás tovább, a Suttogó már előttünk jár!

A csapat felkészálódott, és a pizzsamás sörözöttulajdonos ismét az élükre állt. Egy-két lángoló élőhalott úgy tűnt, még életben van, azoknak a kommandósok menet közben szenvtelenül megadták a kegyelemlövést. Jackben feltámadt a turistavér, és le akarta fényképeztetni magát egy égő zombival az oldalán, de Jarvis nem adott neki engedélyt rá. Bosszúból elrakott a hátizsákjába egy torz arckifejezésű koponyát, hogy otthon emlékhamutartót csináljon belőle.

A távolban végre feltűnt az Új Barázda bejárata, és már messziről látszott a mögötte zajló nyüzsgés. Joe bátorítóan hátba csapta Zoltánt.

– Innentől a magáé a pálya, ha eljutott a műholdhoz, hívja fel Bradfordin, és megkapja tőle a Nagyezsda inaktiválásához szükséges információkat. Sok szerencsét!

4.

Zoltán jól tudta, hogy nem kell magát megjátszania ahhoz, hogy hites zombi legyen, mégis egyfajta késztesést érzett rá, hogy előadja magát – élőhalottabb akart lenni az átlag élőhalottnál, és e célból kissé talán túlzásokba esett. Úgy döntött, mellőzi a fél lábon ugrálást, mert azzal feltűnést kelthane, ezért kúszva kezdett közlekedni, de annyira kitekeredett pózban, mintha izombénulása lenne. Emellett olyan iszonyatos hördüléseket hallatott, amelyek mellett Darth Vader legendás zihálása könnyű légúti fertőzéssé törpült. Ő maga is ripacsodásnak érezte, amit művel, de azon a véleményen volt, hogy a zombik úgy is képtelenek különbséget tenni az egyszerű hatásvidászat és a valódi lelki mélységek között. Közben azért meglegyintette az előérzet, hogy egyre inkább veszít a megszokott szellemi élénkségeből, ami arra vallott, előbb-utóbb ugyanolyan tompaagyú falógéppé válik, mint azok, akik ellen küzdeni próbál.

Hamarosan az Új Barázda bejáratához ért, és a hördüléseket néha nyöszörgésekkel színezve, ide-oda vonaglott az itt-ott folytonossági hiányuktól szenvedő lábikrák között arra, amerre a műholdat sejtette. Senki még csak ügyet sem vetett rá, mivel a zombik világosan látták, hogy közéjük tartozik.

Minden jól alakult, a Nagyezsda-67-ből sugárzó forróság könnyen nyomra vezette, és hamarosan eljutott a kráterig, amit a szputnyik

ütött. Ekkor azonban a tömegben sóhajtó suttogás kélt, amely lassanként süvöltéssé dagadt, és végiggyűrűzött a bambán vigyorgó korpuszok sorában. Zoltán világosan érzékelte a misztikus erő áradását, ami csöppet sem derítette jó kedvre.

A sziú varázsló megérkezett, és természetfeletti hatalmával formálni kezdte a tömeget. Zoltán pusztta megszokásból teleszívta a tüdejét levegővel, aztán levetette magát a kráter pereméről, és vadul legurult. Érzése szerint túlságosan vadul, mert egyre jobban felgyorsult, anélkül, hogy fékezni tudott volna. Felszísszent, mert előreláthatóan ütős kis első csók várt rá Nagyezsdával. Az ügynök behunyta a szemét, ahogy a forróságot lehelő szputnyik körvonala mind nagyobbra növekedtek, aztán becsapódott; ha nem lett volna minden ablak betörve a környéken, az üvöltése biztosan megrepeszttette volna őket.

Nem mintha az idegei közvetítettek volna fájdalomingereket, de azért érezte, ahogy az állkapcsa egy kiálló konzolnak csattan, és kiugrik a helyéről, ami végtelenül felbosszantotta. Zoltán nem olyan rég még rendkívül hiú ember volt, ezért határtalanul ingerülté vált a gondolattól, hogy úgy fest, mint egyes PEZ dobozokon a groteszk műanyag fej, mielőtt új cukorkát köpne a tenyérbe.

Morózusan feltápászkodott, és előhalászta a műholdas telefonját.

– Mi a helyzet? – kérdezte unottan Bradford.

– Itt vagyok a Nagyezsdánál – jelentette ki Zoltán nehézkesen artikulálva a szavakat. – Hogy tudok belenyúlni, hogy kikapcsoljam?

– Nagyon egyszerűen – nyugtatta meg a koordinátor. – Benyomja az elején látható csecsemőököt nagyságú vörös gombot, és kinyílik rajta egy lékszerűség, amin keresztül a belsejébe lehet másznia.

– Szuper, itt állok egy behemót fémgömb előtt. Honnan a francból tudjam, melyik az eleje?

– Hát ez csak egyszerű, ahol nagy piros gombot talál, ott.

– Oké, ha bejutottam, visszahívom.

Zoltán körbeugrált a behemót szputnyikot, és végül a túlsó felén megtalálta az elejtét. Követte Bradford utasításait, miközben elmélázva hallgatta a fentről leszűrődő dakota harci éneket. Úgy tűnt, a jó öreg Suttogó veszélyesen elfanatizálja a tömeget, akik a tudatával összekapcsolódva kezdték a Nagy Szelleml avatárjaként tisztni őt.

„*Skalpolós zombik*” – rázkodott össze az ügynök, aztán a műholdon nyíló lékbe szuszakolta magát, és újra Bradfordot hívta.

– Benne vagyok a csajban – közölte a koordinátorral. – Most mi legyen?

– Lát maga előtt egy műszerpultot, igaz?

– Úgy van.

– Elvileg az ébredés folyamata visszafordítható, a felső három sorban található kapcsolók mindegyikét ellenkező állásba kell fordítani, és akkor a sugárzó egység ellenkező előjelűvé válik. minden feltámadott összerogy, és kezdődhet a fiesta.

– Ez remekül hangzik – ismerte el Zoltán. – De nem fordulhat elő, hogy ebben az esetben én is feldobom a talpam?

– Hát, van rá esély – vágtat rá egyetértően a koordinátor –, de ennyi áldozatot igazán meghozhatna a Cégeért. Hosszú távon úgysem élvezné, hogy zombi.

– Ez nem vicces, attól még van életösztönöm, hogy hulla vagyok – szögezte le az ügynök. – Más alternatívát kérek!

– Nos, jó – mondta engedékenyen Bradford. – Tulajdonképpen egy élőholt ügynök még nekünk is jól jóhet...

– Naná, mint a félhulla indián mágus, aki újra lejátszani készül a Little Big Horn!

– Szóval kapja ki középen az egész irányítópanelt, és tépje ki az összes vezetéket, azzal blokkolja az egész műholdat! Azt nem mondjam, hogy nem lesz kicsit rázós, ha élne még, nem is javasolnám ezt a megoldást az áramerősséggel miatt, de így nem gáz. Legfeljebb electric-boogie-zik egyet, na, bumm!

– Kösz – mondta savanyúan Zoltán. – És, ha ezt az eljárást követem, túlélem?

– Az mindig a végén derül ki – jegyezte meg bölcsen Bradford. – Mindenesetre aki eddig zombivá vált, egy se változik vissza hullává, de Nagyezsda legalább nem csinál még többet. Utána viszont keményen meg kell tisztítani a falut, hogy a kör ne terjedjen tovább.

– Rendben, akkor belevágok.

Az ügynök pontosan követte a koordinátor minden utasítását. Ennek következtében a hajszálai felszikráztak, és töredézetet vonaglásba kezdték. Meglepő módon az áramütés helyre tette az összes kiugrott ízületét, sőt felért egy frissítő zuhannyal.

A szputnyik műszerei kihunytak, és a telephely közelében fejen nyilazott kommandósok csöndben visszahanyatlottak haló poraikba, pedig már félig-meddig sikerült felülniük.

A férfi előkereste a mobilját, és csalódottan megállapította, hogy a holttestén keresztülszágvuldó elektromosság csöppet sem tett jót neki. A készüléket be sem lehetett kapcsolni.

„Szuper” – gondolta Zoltán, aztán a kráter távoli pereme felé nézett. – „De hogy jutok vissza a felszínre?”

5.

Odafent közben az indián zombi suttogása őrült rohamra vezényelte az Új Barázda területén lebzselő élőholtakat. Szerencsére a Little Big Horn szappanoperává kicsinyített változata nem érte felkészületlenül Joe-t, miután Bradford tájékoztatta az események várható forgatókönyvről. Jack újra munkára fogta Tigrist, és a két hegyomlás sem tétlenkedett. A viszonylag nagy sebességre szert tevő zombik első hullámát gránátröbbanások és kattogó sorozatok tépték darabokra. Fekete vér és zöldes agyvelő fröcsögött, az egykor MGTSZ területe egy elborult elméjű rajzoló korhatáros animójére emlékeztetett. A kriptaszökevények hiába voltak sokszoros túlerőben, a korszerű amerikai fegyverekkel nem vehették fel a versenyt.

A jenjik vidáman rágógumiztak, némelyik lövöldözés közben bedobott egy-egy apró csokit vagy energiaitált, hogy még szórakoztatóból legyen a mészárlás, és lelkesen darálták az ellent. Joe természetesen a Suttogó skalpjára vágyott, ezért valóságos folyosót vágott magának célpontjához az indiánná avanzsált korpuszok között. A rézbőrű magányos kőszoborként állt egy felfordult talicskán, kopott sastollai csüggédten lobogtak a fiúlő golyók szélénben.

Nem lehetett tudni, mi jár a fejében (ilyesmit rendkívül nehéz még egy elő rézbőrű esetében is megállapítani), de véhetően arra a megállapításra jutott, hogy hiába suttogta be a környék elhunytjait, azért ő nem egy Ülő Bika, és alkalmi serege sem igazán szíúkból áll. Újdonsült törzse sajnos túlnyomórészt szolgálatban kiérdemesült postásokból, és Mónika-show nézés közben magukat halálra unó háztartásbeliek ből tevődött össze, akiknek harci potenciálját merész túlzás lett volna ütőképesnek nevezni.

Joe gyorsan odaérte Suttogóhoz, aki épp egy kiadós esőt próbált kisajtolni Manituból, hogy az amerikaiak legalább jól megázzanak (hátha hazatérve súlyos influenzába esnek), ám a szőke hajú Custer jogutód nem hagyta kibontakozni. Közvetlen közelről egy egész tárat ereszttet az indiánba, a maradék fejét is lerobbantva a nyakáról; sőt, utána még jó darabig intenzíven rugdosta, mintha hatékonyabb eljárás lenne.

Végül rádobált egy rakás kézigránátot, ezzel biztosítva, hogy ha a mágusnak ismét kedve szottyaná reinkarnálódni, arra maximum néhány elrepült ujjpercnek és csontszilánknak maradjon esélye.

Közben a zombitömeg többi tagjából Joe munkatársai is rotható húmuszt csináltak, és a szőke hérosz elégedetten jelentette a győzelmüket Bradfordnak. A koordinátor azonban ezzel még nem tekintette lezártanak az epizódot: közölte, hogy a műholdas képek alapján a faluban még gazdagon találhatóak zombik, akik nem érezték meg időben Nagyezsda hívását, tehát nem ártana, ha az osztag házról-házra járva folytatná a tisztogatást.

A pizsamás sörözöttulajdonos ugyan nem értette, miről van szó, de úgy döntött, önként csatlakozik a jenkkíhez; Lajoson kívül is akadtak ugyanis Simagöröngösnek olyan lakói, akik inkább hasonlított zombikra, mint élő emberekre.

Zoltánról viszont mindenki teljesen elfeledkezett.

Illetve majdnem mindenki...

6.

Az ügynök keserves lassúsággal mászott a leeresztett kötélen, és gondolatban hálát adott érte, hogy nem a két karját hagyta el, csak az egyik lábszárát. Megmentője ugyanolyan bávatakon bámulta, ahogy Zoltán őt, amikor először megpillantotta. Sohasem hitte volna, hogy egyszer még ez a lerobbant alak fogja kihúzni a gödörből; még hozzá szó szerint.

– Szevasz, öreg – mondta viszonylag józanul az ősz hajú rémség, amikor pártfogoltja végre nagy nehezen a felszínre ért.

– Hello – reagált szűkszavúan az ügynök.

A rémitő messiás megereszttet felé egy vigyort, amitől Zoltán majdnem visszaugrott a kráterbe.

– Látom, hasonszörű vagy – állapította meg Lajos, a falu egyetlen rockere –, szerintem legyünk barátok. Rockot csíped?...

Jimmy Cartwright

Végrehajtó

– Velem nem csesztek ki! Velem aztán nem! Nyomorult járkáló hullák! Várjatok csak! Majd megmutatja nektek Emődi Béla, ki a legény a gáton! Mint ahogy Tamás nagybátyám is megmutatta amellett a csinos rendőrnő mellett. Bizony! Valami Linda volt a neve. Bár ő egyébként csak egy taxis volt. Már mint a Tamás. De nektek, kurafiak, még nevetek sincs! Adok én nektek! – tört elő a szavak áradata az alapvetően csendes Bélából, amint hazaért.

Béla hosszú évek óta dolgozott az Új Barázda Zrt. tehenészeti telepén, amelyet gazdasági okokra hivatkozva most meg akartak szüntetni, akárcsak a csirketelepet. Emiatt kötelességének érezte, hogy részt vegyen a mai tüntetésen, amelynek kezdetén még senki sem sejtette, miféle borzalmak történnek majd. Béla sem. Ő egészen más dolgokra készült szerény otthonában. Néhányan tudták, többen sejtették, hogy Béla a délszláv háborúk után komolyan tartalékolni kezdett. Volt pár ismerőse „jó helyen”, így nem csak konzerveket, tartós élelmiszereket, nagy teljesítményű generátorokat, benzint, tüzelőt s ki tudja még mennyi és miféle túlélőkészletet spájzolt be, hanem bizony tekintélyes fegyver-arrzenállal is rendelkezett.

Néha, amikor lement a pincébe leellenőrizni, minden rendben van-e, szinte Rambónak érezte magát. Esetenként Terminátornak. Kedvelte ezeket a filmeket. A nappalis műszakok után fekete Arojával átment Külső-Alsóra, ahol a Nagotuki Kabawasa Dojo-ban harcművészleteket tanult. Tagja volt a Salakszentmotorosi Sportlövő és Íjász Klubnak is, no és szívesen töltötte ráérő idejét barátai körében Baranyatenyerén, Kázmér kocsmájában. Szóval mondhatjuk, hogy Béla egy kisportolt, ugyanakkor nem minden üldözési mániától mentes simagöröngyösi lakos. Bárhová ment ugyanis, mindig kéznél tartotta RÖHM RG89-es gáz-riasztó revolverét. Ám, mint az nemrégiben kiderült, ez a zombik ellen teljességgel hatástalan. Ezen okból kifolyólag sietve távozott gépjárművével a tüntetés helyszínéről. Ám addig sem volt könnyű eljutnia.

Az első förtlelem, amelynek remélhetőleg végleg kioltotta életét, közvetlenül a tüntetők mögött volt. Szinte reflexből rúgta föl az amúgy is labilis alakot, amelynek hús nélküli koponyája úgy robbant szét a betonon, mint valami porcelánkancsó. A következő ilyen lény a parkoló kapujában

rontott rá. Bélát kissé emlékeztette az alig egy éve eltemetett, balesetben elhunyt Töttösy Tiháméra, de ez nem tántorította el attól, hogy egy határozott mozdulattal kitekerje a nyakát. Végre eljutott az autójához, ám mielőtt sikerült volna beszállnia, valaki megragadta a vállát. A hirtelen orrába csapó dögletes bűz minden kétséget kizárt afelől, hogy az illető jószándékú. Egy judo-fogással megragadta a kezet, és határozott mozdulattal csavart rajta egyet – ahogyan azt a dojoban megtanulta. Csont reccsent, a megmarkolt kéz könnyebb lett, ám nem attól, hogy gazdája a földre került, mint rendesen kellett volna. Béla egy pillanatig érte telenül nézte a kezében maradt, leszakított végtagot, s hirtelen ötlettől vezérelve a szörnyeteg üreges szemébe tolta a csonk élesen kiálló csontjait. A hatással nem elégedett meg, hiszen az élőholt még mindig talpon volt. Béla tett egy fél lépést hátra, majd a zombi szétrohadt gyomrába küldte acélbetétes bakancsát, amely gyakorlatilag akadály nélkül jutott el a gerincig. Reccsenés hallatszott, az élőholt pedig rongybaba módjára esett össze. Béla felfordult, bepattant autójába, majd szitokáradatot szórva hazahajtott.

Szinte feltépte a pinceajtót.

– Nyavalysák! Azt hiszitek, olyan könnyen elbánhattok velem? Rohadt kurafiak! – kiabálta. – Ez az! Itt vannak az én kicsikéim! – nézett végig Béla csillgó szemekkel a falon sorakozó lő- és tűzfegyvereken, katonai ruhákon, golyóálló mellényeken, rendőri rohamfelszereléseken.

– Ezt kapjátok ki!

Először is ledobálta magáról az összes ruhát, majd akkurátusan öltözökni kezdett. Szűrásálló katonai alsóneműt húzott, fölé fekete inget, terepszínű, vízálló nadrágot, majd acélbetétes bakancsot. Az ingre golyóálló mellényt vett föl, majd khaki vízálló zubbonyt. Ezután felcsatolta végtagjaira a kevlárból készült, fekete, szűrásálló szövettel burkolt védőfelszerelést. Fejébe nyomott egy rohamrendőri sisakot, felhúzta taktilai kesztyűjét, majd az ajtóra erősített tükr felé fordult.

– Így ni! Jöhetsz a fegyverek – mondta határozottan.

Mindkét bakancsába rakott egy-egy 25 cm-es pengéjű, fűrészfokos kést. Bal bokájához egy kisebb, hatlövetű Colt revolvert, combjaihoz automata, 17 töltényes Smith & Wessonokat plusz tárakkal, derekára töltényekkel, tárakkal teli övet csatolt, amelyen helyet kapott két tonfa is. A zubbonya fölé taktikai mellényt húzott, amelynek előlő részébe már jó előre belerakott több hajítókest, hátsó részébe két összecsukható ólmosbotot – hétköznapi nevén viperát –, meg egy túlélőkest, a hónaljtkokokba pedig két Desert Eagle-t, valamint plusz tárakat. Felerősített hátára egy AMD-65-ös gépkarabélyt, egy másikat pedig taktikai szíjon a vállára vett.

Leemelte a falról csigás vadászját, meg egy vesszőkkel teli tegezt, egy erre kialakított tokba tette azokat, majd bal vállára hajította. Újra a tükr felé fordult, s elégedetten mordult fel.

– Gyertek a papához!

A kilincs felé nyúlt, de megtorpan.

– Hogyaza! Majdnem elfelejtettem – szólalt meg fennhangon. – A gránátos táskát meg majdnem itt hagytam – egy fekete színű, fém aktatáskáért nyúlt, s elégedetten markolta meg a fogantyúját, és emelte fel.

– Most már mehetek.

Béla nekiirramodott, fel a lépcsőn, ki a házból, a gránátos táskát meg az íjat behajította a kocsi hátsó ülésére, bepattant a volán mögé, indított, gázt adott, s kifarolt a tanyája előtti poros útra. Elszánt tekintettel hajtott végig az erdősáv mellett egészen a víztisztítóig, majd keresztül a település szokatlanul csendes, üres utcáin. Mivel hazafelé menet úgy tapasztalta, hogy ezek a szörnyetegek leginkább a temető felől érkeztek, úgy döntött, ott kezdi meg az akciót.

A temető előtti parkolóban állt meg, de csak a kocsiból kiszállva vette észre, hogy a temető kapuján még ott a lelakatolt lánc. Elnyomott magában egy ízes káromkodást, majd a temetőcsősz háza felé vette az irányt, hiszen tudta, annak hátsó kijárata a temetőbe nyílik. Vagyis nem közvetlen a temetőbe, hanem a házhoz tartozó kis kertbe, ám annak kerítése nem akadály, főleg, ha az azon lévő kapu nyitva van. Becsengetett, várt, újra csengetett, várt, ám semmi sem történt.

– Halló! Jó napot! A Béla vagyok! Van itthon valaki? – kiabálta. Mivel nem jött válasz, megpróbálta lenyomni a kilincset. Igencsak meglepődött, amikor az ajtó kinyílt.

– Jó napot! Bocsánat! Béla vagyok! Itthon vannak? – kiabálta tovább, hátha csak elfoglaltak a háziak, s így legalább tudják, betért hozzájuk valaki. Ám akárhogyan is jelzett, választ nem kapott. Kezdett neki egyre gyanúsabb lenni a hely, így maga elé tartotta, s kibiztosította gépkarabélyát. Ekkor hallotta meg az első hátborzongató hangokat a konyha felől. Arra vette az irányt, s az ajtó mellé érve, hátát a falnak vetve hallgatózott. Megállapította, hogy a hátborzongató hangok továbbra is határozottan innen jönnek. Óvatosan belesett az ajtónyíláson, de nem volt felkészülve a látványra. Gábor bácsi, az idős temetőcsősz ugyanis épp táplálkozott. Csak a táplálék nem volt éppen hétköznapi, ugyanis kedves felesége, Berita asszony belsőségeit fogyasztotta jóízűen. Béla torka előbb összeszorult, majd teret adott a gyomrából feltörekvő reggelinek. Sisakja plexilemezét az utolsó pillanatban tudta csak felhajtani. Mire összeszedte magát,

megszűntek ugyan a hátborzongató hangok, helyettük azonban valami csoszogásfélét, meg halk hörgést hallott. Ellőtte magát az ajtó mellől, majd szembe fordult a kijárrattal, amelynek küszöbén Gábor bácsi készült épp átlépní. Ez az egyszerű művelet azonban valamiért nem sikerült neki, ám a határozott próbálkozás mégis meghozta nem várt eredményét. Mivel az idős csősz lába beleakadt a küszöbbe, tompítatlanul zuhant a folyosó kikövezett padlójára. A feje úgy robbant szét, mint egy teli befőttesüveg, s vöröses szürke agyvelő borított be minden.

– Bo... bocsánat Gábor bátyám – szólalt meg Béla. – Igazán nem akartam alkalmatlankodni – mondta zavarodottan. – Csak át szerettem volna menni a hátsó kapun a temetőbe. Ám úgy látom, most már nincs ellenére.

Alig tett meg azonban egy lépést, újra csoszogást hallott a konyha felől. Úgy döntött, inkább hátrébb megy, s békén hagyja a nyilvánvalóan előholttá vált Berta asszonyt. Valahogy nem volt szíve bántani egy tisztességen megőszült idős embert, még ha az minden bizonnal zombi is. Béla óvatosan hátrált, ám Berta asszony túllépett azon a problémán, amelyen volt férjura végzetesen fennakadt. Ekként azonban sikamlós területre tévedt, s nem is talált rajta fogódzót, így egy lassított felvételű hátra szaltó kezdeti szakaszát mutatta be Bélának, amelyet azonban egy fájdalmas reccsenéssel megállított az ajtófélfa. Így hát Berta asszony is elterült jó ura mellett.

Béla súhajtott egy nagyot, majd határozott léptekkel megindult a hátsó kijárat felé, amelyen túljutva bezárta azt maga mögött. Egyelőre nem ütközött további akadályokba, sőt, a kerítés temetőbe vezető kapuja is tárva-nyitva várta. Ezt is belakatolta, miután belépett a temetőbe. Az csak most tünt fel neki, hogy Belzebúb, a csőszék jó nyolcvan kilós házörző rottweilere nincs sehol.

Kissé bizonytalanul lépdelt a sírok között, miközben azt figyelte, hol tűnik fel egy alak, illetve melyik sír van megbolygatva. Egy idő után rájött, hogy leginkább a viszonylag frissnek mondható sírok mutatnak felfordulást. Ez egyáltalán nem nyugtatta meg. Amíg ezen morfondírozott, észre sem vette, hogy követik, ám egyszer csak a reggel érzetthez hasonló dögletes bűzt sodort felé a szél. Nem volt ideje gondolkodni, hiszen ebben a pillanatban valaki megragadta bal felkarját. Hirtelen fordult meg, s találta magát szemközt egy szépen rotható hullával, amely éretlenül nézte bal karjának csonkját. Béla azonban nem tétevázott, AMD-jéből beleeresztett egy rövid sorozatot a bamba halott arcába, amely tompa puffanással dölt hátra. Valaki azonban még mindig szorongatta bal felkar-

ját, így ismét megfordult, majd újra és újra, ám senkit nem látott. Aztán rájött, miért is nézte az előtte heverő zombi bambán, könyökből csonka végtagját. Béla lehántotta magáról támadója alkárját, majd hozzávágta a tulajdonosához:

– Nesze, bammeg – köpte oda lazán, majd sarkon fordult, s tovább indul.

Alig tett meg azonban pár lépést, a temető mintha megelevenedett volna. Valójában csak egy tucat élőholt figyelt fel a fegyverropogásra. Béla igyekezett nyugodt maradni, s meghúzódott egy közeli, masszívnak tűnő gránit sírkő mögött. Gépfegyverével célba vette a legközelebbi zombi fejét, majd lőtt. A hatás nem maradt el. A lény fej nélkül tett még pár bizonytalán lépést, majd eldőlt. Béla elégedetten mordult fel, azonban volt még dolga elég. Célzott, lőtt, céltott, lőtt, újra és újra, amíg egyetlen mászkáló hulla sem volt már a közelében.

– Úgy kő' nektek, ha mán' nem tuttok nyugton maradni a főd alatt! – mondta győzelmének mintegy megkoronázása végett. Ám nem sokáig örülhetett a sikernek. Háta mögött megzörrent a bokor, s eleddig nem hallott, szörnyűséges, morgással egybefüggő hörgés jutott el tudatáig. Óvatosan, lassan fordult meg, igyekezett kerülni a hirtelen mozdulatokat. Alig három méterre tőle Belzebúb állt, szemei vérben forogtak, valaha fénylő, fekete bundája kifakult, foltokban megszürkült, szájából habos, véres nyál csorgott.

– Anyád! – nyögött föl Béla, s reflexből maga elé emelte az AMD-t, ujja megrántotta a ravaszt. A gépfegyver azonban üresen kattant. – 'Csába! – csattant fel, majd nyelt egy nagyot. Belzebúb két lépéssel közelebb jött. Béla óvatosan leeresztette oldalához a pillanatnyilag használhatatlan fegyvert, majd a combjain nyugvó Smith & Wessonokhoz nyúlt. A fenevad újabb lépéseket tett felé, miközben óvatosan kihúzta a kézifegyvereket a tokokból, s kibiztosította azokat. A halk kattanásokra Belzebúb megtorpant, ám csak egy szempillantásnyi időre. Lábai ugrásra készen feszültek meg, s épp, amikor Béla maga elé emelte önvédelmi célt szolgáló fegyvereit, nekirugaszkodott.

Béla ujjai fürgén jártak a ravaszokon, ám a fenevadon keresztül száguldó lövedékek nem zavarták azt különösebben. Béla az utolsó pillanatban tért ki Belzebúb elől, így az állat nekicsapódott a gránit sírtömbnek. Újabb sorozatot lőtt a fenevadba, ám az ettől csak még vérszemjásabb lett, s kihasználva, hogy zsákmánya nem hátrált el tőle, nekirugaszkodott. Az önjelölt zombivadász most nem tudott kitérni a rátörő Belzebúb elől, így annak sikerült a földre döntenie. Épp csak annyi ideje maradt, hogy

eldobja a fegyvereket a kezéből, s azokat maga elé kapva megpróbálja az állat nyakát megragadni. A fenevad szinte őrjöngött rajta, fölötte, fogai vézesen közel csattogtak az arcát védő plexihez, így nehéz volt bármit is tennie. A kutya jóval súlyosabb volt annál, minthogy ilyen körülmények között kézzel lelökje magáról. Megpróbálta térddel is, ám úgy sem tudott kellő erőt kifejteni. A rohamsisak plexije már csupa véres nyál volt, Béla ereje pedig egyre fogyatkozott. Hirtelen, szinte gondolkodás nélkül tasztott egyet a dögön, majd jobb kezével megragadta a jobb lábszárára csatolt kés markolatát, egy határozott mozdulattal kihúzta, s az állat nyakába szúrta. A fenevad egy pillanatra elernyedt, ami elég volt Bélának arra, hogy végre lelökje magáról. Baljával földhöz szorította a dögöt, jobbjával kirántotta a kést, majd tújra a fenevadba mártotta, ám most a szemét vette célba. Belzebűb felvonyított, rágott még néhányat, majd elcsendesült. Béla azonban nem elégedett meg ennyivel, így eltörte az állat nyaki gerincét is. Kifulladva dőlt a gránit síremléknek.

– A nyavalás! – szólalt meg. – Ez közel volt. Remélem, több ilyen dög nem sétafikál a környéken. De jó lesz, ha összeszedem magam, meg a cuccaimat is. – Gyors terepszemlét tartott, miközben letörölte a véres nyálat sisakja plexijéről, megtisztította, majd visszatette kését a lábszár-tokba. Felvette, s eltette eldobott Smith & Wessonjait, majd tárat cserélt az AMD-ben, amit rögtön ki is biztosított.

– Rák end roll bébi! – kiáltotta, s határozott léptekkel továbbindult a sírok között az ÚB Zrt. irodaépületeinek irányába.

A ravatalozó mellett lelassította léptéit. Őszönei azt súgták, hogy itt is összefut újdonsült ismerősei egy csoportjával. A felfmorranó hangok arra engedték következtetni, hogy igaza van. Leellenőrizte felszerelését, s hogy minden rendben talált, befordult az épület sarka mögé. Egyelőre senkit nem látott az épület oszlopos, nyitott előterében, ám határozottan ocsmány hangok szűrődtek ki a résnyire nyitott ajtón. Úgy döntött, taktikát vált. Leoldotta hátáról a másik AMD-t is, kibiztosította, majd minden-kettőt hónalja alá fogva berúgta az épület ajtaját. Az elő táruló látvány nem volt valami szép. Fél tucat, nem túl jó állapotban lévő hulla csoszogott ide-oda. Úgy tűnt, mintha nem találnák a kijáratot. Most azonban, hogy Béla megmutatta nekik, örömmel indultak el egy kis friss levegőt szívni. Persze ezt Béla másként értelmezte, így szép sorjában, rövid sorozatokkal bent marasztalta a zombikat. Azok kénytelen-kelletlen, de főleg fejvesztve adták meg magukat eme aligha finom kérésnek. Béla belépett a helyiségebe, s akkurátusan végigpásztázta, hogy minden kétséget kizárában megállapít-sa, egyetlen élő halott sem maradt.

– Asszem, lassan elkelnek a gránátok – morfondírozott kifelé menet. Tekintetét az ÚB Zrt irodaházai felé fordította, amelyek már nem voltak olyan messze. Ráadásul a félúton lévő vegyianyagraktár sem takarta el már a kilátást. A raktár romja mellett még vegyvédelmi ruhás alakok járkáltak. Egy pillanatra megállt, igyekezett gondolatban összerakni a napokban történt eseményeket.

– Teringett! – csattant fel. – Biztosan az a lezuhanó állítólagos műhold az oka ennek a borzalomnak. No meg az a sok vegyi katyvasz, ami a raktárban volt. Mindig mondtam én, hogy nincs jobb, mint a természetes tragya. De azt veszélyes hulladéknak minősítve mindig elszállították, meg elégették. Bezzeg a tudomány vívmányai, a műtrágya, a műtéhén meg a műbroki! Ammán' valami! Hja, valami hát. Valami olyan, amitől életre kelnek a halottak. Nesze neked, feltámadás...

Eddig jutott monológjában, amikor észrevette, hogy az egyik vegyvédelmi ruhás alak felé mutogat, egy másik meg látcsővel nézi. Vigyorgott egyet, majd a tisztelet és megbecsülés egyezményes, egyujjas jelét mutatva, szájával jól megformázva a következőket mondta:

– Kapd be, haver!

A „haver” talán félreértette a mondandóját, s a gukkerét kapta le a szeméről, de rögtön vissza is tette. Bélának csak ekkor jutott eszébe, hogy jelen öltözékében, kezeiben gépfegyverekkel bizonyára valami eszelősnek nézik, tehát szinte biztos, hogy ráküldik a zsarukat. No nem Misit vagy Szekát. Igazi nehézfíukat, olyanokat, akiktől ő is beszerezte a túléléshez szükséges felszereléseket. Gondolt egyet, s visszairamodott a kocsijához, ám szeme sarkából még látta, hogy néhány labilisan közlekedő alak közelíti meg a vegyvédelmiseket.

– Gránátok – mondta futás közben. – Gránátok kellenek!

Most nem volt kedve a temetőcsőszék házán keresztülmenni, így a kapuhoz érve egyszerűen csak szétlőtte a lakatot. Beugrott a kocsijába, ám mielőtt elindult volna, félhangozva végiggondolta, mit is szándékozik tenni.

– A temetőn nem érdemes keresztülmenni, úgyis ki kellene menni a várrom előtt a Garádzsába vezető útra. Egyszerűbb ha a faluszéli kis utakon megyek, ugyanoda jutok. Meg mondjuk gyorsabb is. Remélem, nincs még nagy gáz a tüntetésen. Kellene valami jó név is, a sajtó miatt. Valami jól csengő. Hmm... mondjuk Rambonátor... nem, nem jó. Inkább Hóhér! Nem, mégsem. Elcsépelt. Talán Elragadozó? Piha! Ez inkább vicces. Hmm... Legyen Végrehajtó. Igen. Azt hiszem, ez elég hatásos. És kíméletlen. Akkor munkára, miszter Emődi „Végrehajtó” Béla!

Felzúgott az Aro motorja, s Emődi „Végrehajtó” Béla nekilódult, hogy elintézze a tüntetők közé férkőzött gonosz halottakat. Percek alatt a helyszínen volt, tisztes távolságban a tömegtől, ám a látványra, ami elé tárult, egyáltalán nem számított. Holtak mindenfelé, akik hol a földön hevertek, látszólag élettelenül, hol pedig ide-oda mászkáltak, céltalanul. Ami azonban Bélának rögtön feltűnt, hogy bár sokan vannak – hirtelen saccolva úgy száz és százötven közé taksálta létszámukat – több kisebb csoportra tagozódnak.

– De jó, hogy gránátokat is hoztam! – örvendezett, majd hátranyult az azokat tartalmazó táskáért. Keze azonban egészen mást tapintott ki, s csak ekkor tudatosult benne a kocsiban terjengő dögletes bűz. Hátranézett, ám azon nyomban el is borzadt. Elcsukló hangon szólalt meg:

– D... drágám... ho... hogy kerülsz te i... ide?

Béla volt élettársának mosolya sokkal inkább tűnt most mesterségesnek, mint őszintének. Hiányoztak ugyanis valaha oly vastag és ízletes ajkai. Béla, lába között jóleső borzongással gondolt vissza a kettesben töltött szébb napokra. De ez a borzongás gyorsan elmúlt, amint megérezte alkaján Enikő satu erősséggű kezeit, amelyek igyekeztek azt a szájához emelni.

– Jaj drágám, most nem érünk rá játszadon – mondta Béla, miközben bal kezével előhúzta jobb hónaljtokjából a kéziagyúként is ismert Desszertet. – Menjél szépen vissza aludni – szolt kedvesen, miközben kibiztosította a fegyvert, majd fejbe lőtte feltámadt kedvesét. – Nyugodjál békében. De most már tényleg – tette még hozzá.

Félrelökte ismét halott exét, majd a gránátos táskáért nyúlt, s az anyósülésre tette, miközben kipillantott a szélvédőn.

– Ajaj! Jönnek – állapította meg.

Felpattintotta a táska zárjait, kinyitotta azt, s már meg is markolta az első almagránátot, kihúzta a biztosítószeget, kinyitotta az ajtót, majd a hozzá legközelebb eső nagyobb zombitömörülés közé hajította a kezében szorongatott szerkezetet. Mielőtt robbant volna, már dobta is el a következőt, majd a következőt, és sorban a többöt. Nem hagyta, hogy közel kerüljenek hozzá. Mire elfogytak a gránátok, alig néhány zombi volt még járóképes. Talán ha másfél tucat. Emődi „Végrehajtó” Béla újult erővel vetette bele magát önként vállalt feladatába. Újratárazta a taktikai szíjón hordott AMD-t, s precíz alapossággal, egyenként szedte le a még járkáló hullákat. A földön fekvő, mozgásképtelen, ám még „élő” lényekkel most nem foglalkozott. Büszkén nézett végig művén, majd tekintetét a tőle úgy ötven méterre lévő fő irodaépületre vetette, amelynek bejárata épp akkor

nyílt ki. Reflexből maga előtérre kész fegyverét, ám az ismerős arcok láttán kissé megnyugodott, s levette ujját a ravaszról.

Az épületből Misi, Szeka és Marokmarcsa jött ki, igencsak megdöbbent arckifejezéssel. Valamit mintha mondtak volna is egymásnak, de Béla nem értette ilyen távolságból. Elindult feléjük, de a gépkarabélyt még mindig maga előtt tartotta, biztos ami biztos.

– Hé ember! – hallotta Misi hangját. – Ki a fene maga? Mit képzel, mit csinál? Azt hiszi, csak úgy lelövöldözheti itt az embereket?

Szeka megrángatta főnöke karját.

– Akarom mondani... Azt hiszi, csak úgy legyilkolhatja itt a hullákat?

Béla megnyugodott, hogy a rend őreinek semmi baja nem esett, így leeresztette az AMD-t, s levette a fejéről a rohamsisakot. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Misi elköpedve hördült fel:

– Béla bazmeg, te vagy?! Hogyaza... – mondta volna még tovább, de mindenféle segítség nélkül is belé fagyott a szó. Közben már alig pár lépésre voltak egymástól.

– Én vagyok Misikém, Emődi „Végrehajtó” Béla – húzta ki magát büszkén.

Szeka felerhögött, de Misi gyorsan rendre intette egy kemény hátba vágással. Marokmarcsa szeme viszont felcsillant.

– Nem esett baja, Béluska? – kérdezte lágy hangon. – Itt rögtön leápolom, ha...

– Vééégrehajtó?! – fojtotta Misi a szót Máriába. – Miféle végrehajtó! Majd végrehajtom én magát Béla úgy, hogy csak úgy sajog majd tőle a... – önkéntelenül is elharapta a már így is kétértelmű mondat végét.

– Én... én... – kezdte Béla, aki egyre kevésbé volt biztos benne, hogy jól cselekedett.

– Micsoda? – csattant fel Szeka, s Mária felé fordult. – Hogy értetted azt, hogy „itt rögtön leápolom”?

Marokmarcsa legbájosabb mosolyát vetette Szekára, aki már ettől is ellágyult.

– Hát, ahogy mondtam. Ha sériülése van, azt itt helyben és gyorsan el kell látni. Hiszen ezért vagyok itt. Nem igaz, édesem?

– Oké, oké! Elég a drámából fiatalok! – horkant fel Misi. – Emődi Béla! Letartóztatom! Szeka, bilincseld meg.

– Igenis főnök! – húzta ki magát a körzeti megbízott segédje, s már vette is elő farzsebéből a tartalék bilincset.

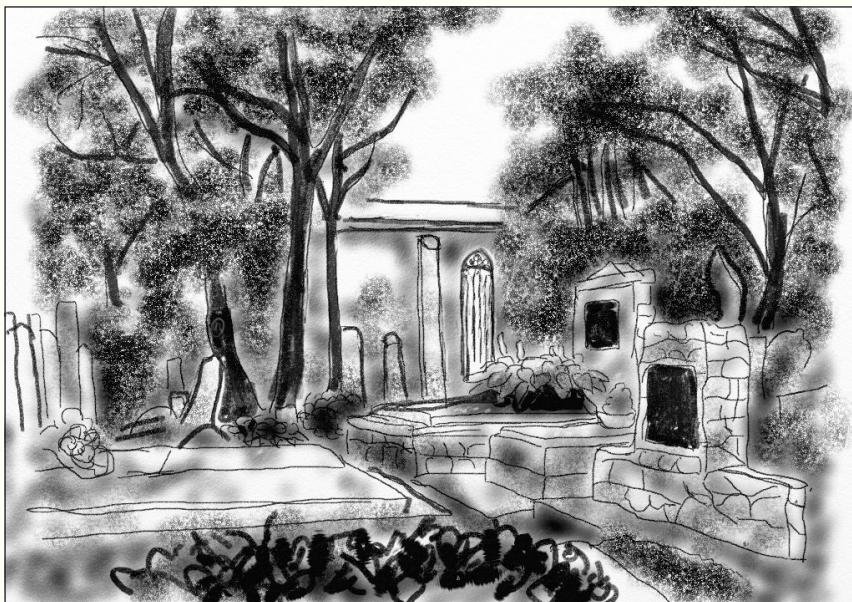
– Azt hiszem, az a kutya jól meggyötört – szólalt meg Béla, miköz-

ben Mikorkakálmán rákattintotta a bilincset. – Lehet, hogy zúzódásokat szenvedtem.

– Majd az Őrszoba „pihenőjében” megnézzük – közölte vele Misi. – Szeka! Te vidd vissza Máriát az orvosi rendelőbe Béla Arójával, én meg a Nívával beviszem az Őrsre ezt a „Végrehajtót”. Ott találkozunk.

Béla nem igazán értette, miért is tartóztatták le, hiszen nyilvánvalóan pont ő mentette meg a rend szolgáit attól, hogy élőholt legyen belőlük is. A Níva felé haladva megérte, mire is céltott Marokmarcsa, s nem kicsit sajnálta, hogy a nőérke mégsem ápolta le itt helyben. „Ettől a nőtől egy érintés is aranyat ér” – gondolta. Azért utoljára még odaszólta Szekáéknak:

– Vigyázzanak Enikőre a hátsó ülésen, kérem!

Czinkóczki Krisztina:
Temető

Chiron Lark

Randevú fekete Audiban

Zihálva vette a levegőt. A derengő homályban Kálika – becsületes nevén Kiss Klára –, rémülten kilesett a boxból, de nem látott senkit. Visszaült a szalmával teleszórt földre, miközben szíve hevesen dobogott.

Az istálló, melyet a nő a búvóhelyéül választott, csak kétszáz méterre volt a kerítéstől és a sírkövektől. A lovak kint maradhattak a mezőn, vagy elvihették őket máshová, szerencsére, mert Kálika félt tőlük és minden más patás állattól, beleértve az ördögöt is.

A nő dermedten kuporgott a sarokban. Nem elég, hogy főnöke, az Újgarázda – ahogy a dolgozók becézték –, nem küldette érte a rozzant Voggáját, ráadásul a tüntetés miatt el kellett indulnia gyalog!

„Bezzeg, mikor Aurél garázdálkodni akar, akkor van autó! Pedig most kellene! Ne bízz a férfiakban, mondta Anyám, és milyen igaza volt! Ha szükségem van valamelyikre, mindig cserbenhagynak!”

Hirtelen kivágódott az ajtó. A levegő betódult a faépületbe, magával hozva a rohadt emberi hús szagát és a csoszogó, cuppogó hangokat.

– Kálika! – hallatszott az ismerősnek tűnő hörgés.

Mégis észrevette őt, a nélkülözhetetlen, bombázó nőt. Legalábbis Sápsepesy Aurél titkárњe ezt hitte magáról.

– Kálika, tudom, hogy itt vagy. Gyere elő, szerelmem!

Klára nagy szemeket meresztett. „*Nem lehet, hogy Kanos Sanyi is...*” A csoszogás egyre közelebbinek tűnt.

– Gyere elő, drágaságom! Olyan rég nem láttalak.

Kanos Sanyi, azaz a szébb napokat is megélt Kannás Sándor, ha éppen nem dolgozott, potenciális női áldozatokra „vadászott”. Csillapíthatatlan vágya miatt partnerei nem sokáig bírták mellette a kiképzést. Ám Sanyi nem keseredett el. Mindig akadt Simagöröngyösön egy-két magányos asszony. Sokszor kerülgette a titkárњot is, mígnem az egyszer engedett. No, nem azért, mert a zegzugos fogú Kannás annyira tetszett volna neki, hanem mert csőtörés volt Kálika lakásában.

Sanyi, akit víz- és fűtésszerelőként alkalmaztak az ÚB Zrt-nél, ingyen kicserélte az egész előregegett vízvezetéket – ami egyébként kész vagyon lett volna –, némi kedvességért cserébe. Csakhogy Kannás telhetetlen volt. Kálika megelégette a dolgot, és a spájzban található, tetemes arzen-mennyiséget tartalmazó hangyairtótól szépen lassan megmérgezte Kanost. Halálhírére több falubeli özvegy is mély depresszióba esett.

– Már látlak, mézesbödönöm! – hörgött Sanyi.

Klára riadtan nézett körbe. Valami nagyobb szűró-vágó szerszámot keresett, de a kicsi patakparón kívül semmit nem talált. Remegő kezekkel magához vette az eszközt, és visszakuporodott a sarokba.

– Hát itt vagy, édesem!

Kálika felemelte tekintetét, bár ne tette volna. A látvány örökre az emlékezetébe égett. Tényleg Sanyi volt az, aki alaposan megváltozott. Feje búbján csak néhány hajtincs árválkodott, koponyáján lötyögött a zöldessárgás színű bőr. Arcának jobb oldali fele kicsit jobban megfolyt, mint a másik, ezért a szeme az orra hegyével került egy vonalba. Szája pedig hatvanfokos szöget zárt be az állával. Testén a ruha teljesen lerongyolódott, s ütemesen hullámzott az alatta táplálkozó kukacok százaitól. Cipőjének felsőrésze elvált a talpától, s mint egyfajta nyelvként kikandikált belőle a zöldkörmű, csontos lábuja. És a szaga, a minden átható, orrfacsaró hulgaszág, mely felhőként körüllengte, beleértve a zümmögő legyeket.

– Szerelmem, milyen csendes kis helyet találtál. Itt ismét zavartalanul egymásai lehetünk – hörgött Kannás, s közben hólyagos nyelvével körbenyalta ajkát, legalábbis nyalta volna, ha az, megadva magát a gravi-tációnak, nem zuhant volna le.

Kálika hatalmasan sikoltott, s rémületét fokozta, hogy Sanyi megin-dult feléje. A nő felállt, hátát a falnak támasztotta, és reszketve maga elé emelte a patakparót.

Hirtelen megremegett az épület, és hangos robbanással beszáguldott valami az istállóba. A nő a porfelhőtől először semmit sem látott. Mikor kezdett leülepedni a por, egy autó sziluettje bontakozott ki a homályban. A sofőr kiszállt, és Kálika felé támolygott. A nő továbbra is elszántan maga elé tartotta a vakaró eszközt, melynek hegynél, egy kisebb szőrszálon, némi száraz lórágya lifegett. Ahogy az ismeretlen közelebb ért, Kálika majdnem lélegezni is elfelejtett. A vakítóan kék szemű, barna, hosszú hajú férfi álmai hercegévé lépett elő.

- Maga Kiss Klára?
- I...igen.
- Jöjjön, kiviszem innen!

Az idegen megragadta az ámuló Kálikát, az autóig vonszolta, majd betuszkolta őt az anyósülésre.

De hova tűnt Sanyi? Amikor a kocsi becsapódott, a faistálló oldalfával együtt elsodorta Kannást, aki gerinctörést szenvedve immáron má sodszor, de végérvényesen kilehelte lelkét.

Az ismeretlen férfi beindította fekete Audiját, és kitolatott a romos épületből.

* * *

Magányos, kacskaringós erdei utakon zötykölődött a fekete Audi. Utasai nem merték megkockáztatni, hogy a műúton menjenek, mert a katonaság felállította az útzárakat, és senkit nem engedtek ki a faluból. Szerenesére a rossz szervezés miatt az erdő elkerülte a figyelmüköt. Ahogy egyre jobban maguk mögött hagyták Simagöröngös véráztatta utcáit, Kálika megnyugodott. Gyengéden végigsimított a kocsi karfáján. A felkelő Nap fényében megmentője arcát mustáralta.

- Hogyan talált rám?
- Valami pappal beszéltem útközben. Ó mondta, hogy látta magát beszaladni az istállóba, meg hogy egy élőhalott is követte. Odafelé menet össze is akadtam néhány ilyen döggel. Beléjük kellett eresztenem az összes tárat, mire kifeküdték. Amikor a faistállóhoz értem, a zombi éppen Ön felé tartott. Így nem maradt más választásom. A többöt már tudja.

Egyeszer csak megálltak. Az idegen gyorsan elővett egy bilincset, és a nőt az ajtó feletti fogantyúhoz bilincselte.

- Mi... mit csinál?
 - Megnézem, nem harapta-e meg az a dög. Nem szeretném, ha átváltozna és megtámadná a főnököt.
 - A főnökét?
 - Igen, Szergej Nyikolajevicset. Úgy tudom, ismerik egymást.
- Kálikán a jeges rémület lett úrrá.

– A maga neve Ludmilla Primadonszkaja, a KGB volt könyvelője, nemde? Mit gondolt, hogy csak úgy leléphet, és Nyikolajevics elvtárs sosem talál magára? Csak azért vittem vásárra a bőrömet, mert Ön, Primadonszkaja elvtársnő, élve sokat ér. A maga apja sajnos idő előtt meghalt, kétszer is. Ha az az átkozott műhold nem zuhan le, még ma is keresnének Önt. Majd Szergejnek elmesélheti három óra múlva, hová tűnt az a néhány milliónyi rubel. Budapesten várja magácskát egy hotelben.

Az ügynök módszeresen motozta a nőt.

– Nem beszélhetnénk meg? Van elég pénzem, és adhatnék magának mászt is – mondta Kálika. Megemelte mellkasát, és elővette a legcsábabb nézését.

– Nyikolajevics elvtárs közölte, hogy Ön egy minden hájjal megkent perszóna – szólt a férfi, éppen az elvtársnő úszógumijait tapogatva –, ezért küldtek engem. Most pedig egy szót se, míg telefonálok, nem szeretnék kárpítot pucolni – ült vissza a helyére az ügynök. Elővette a mobilját, miközben Kálika torkához szorította a vadászkését, és tárcsázott:

– Halló, Kék Osztriga Bár? Asztalt szeretnék foglaltatni este nyolcra, egy főre...

Boros György László

Pulitzer zombi

Vajon működik ez a vacak? Mintha működne. Villog a LED. Egy, egy, egy, egy, kettő, egy, kettő. Na, majd visszatekerem, és meglátjuk. Stop. Mondom, stop! Nyomódj már be! A francba! Nem veszi be. Jól megjártam, még ez az átkozott diktafon se megy rendesen. Na, mindegy, felvenni legalább felvesz. Remélem. A többöt meg majd kivágjátok. Ugye fiúk? Majd kivágjátok. Én meg csak beszélek, amíg a szalag kitart. Vagy amíg kifogy az elem. Jól nézek ki!

Fiúk, akkor innentől, oké?

Köszöntöm a kedves hallgatókat, Kalmár Évát hallják Simagrönögösről, ahol katasztrófális események történtek az elmúlt napokban. Meg nem erősített hírek szerint a péntek éjjel egy meteor csapódott a simagrönögösi Új Barázda Zrt raktárépületébe, ahol veszélyes anyagokat is tároltak, így a keletkezett tüzzel nem tudott megbirkózni a helyi tűzoltóság, ezért Salakszentmotorosról és Baranyateneréről is iderendelték a katasztrófaelhárító csoportot. Sajnos a helyzetet tovább rontotta, hogy az Új Barázda épp aznap jelentette be a szükséges leépítéseket. A kilátásba helyezett elbocsátások miatt hétfőtől, azaz ma reggelétől tüntetést szerveztek a tehenészetén és a tyúktelepen dolgozók, mert a tervek szerint ez a két ágazat fog megszűnni. A tüntetéstől a péntek esti meteorbecsapódás sem vette el az emberek kedvét, így a kigyulladt raktár és a terjengő – egyesek szerint mérgező – füst ellenére egyre többen gyülekeztek a raktártelep udvarán, és a vezetőség riasztotta a helyi és az országos rendőri erőket, hogy megfékezzék a fenyegető jelszavakat skandálótomeget.

Fiúk, ezt majd meg kell vágni, mert nem a tüntetésről akarok beszélni.

Közben megnyek, mert itt minden kihalt, és tudom, kit kell megkeresnem. Csak szépen, lassan, hogy ne lihegjek túlságosan.

A délelőtt folyamán a település két legidősebb lakójával beszéltem, ők voltak az első tanúi a katasztrófának, de a riportunkat félbe kellett szakítanunk, mert néhány ember nagyon furcsán viselkedett, és – nem is tudom, hogyan mondjam – ránk támadtak. Láthatóan rosszul lettek a mérgező füsttől, mert teljesen érthetetlen szavakat hörögtek, és az arcuk is

súlyos betegségről árulkodott. De az is lehet, hogy rólam is azt hitték, hogy ellenük vagyok, hogy talán az Új Barázdának dolgozom, mert csak úgy sütött belőlük a harag, alig tudtam előlük elmenekülni, és tehetsztenél néztem, hogy dühüket végül a kocsimon töltötték ki, felborították, és teljesen szétverték, nem is tudom, hogy jutok majd haza. Így sajnos elszakadtam a többiekötől, és most is magam vagyok a falu főutcáján.

Aztán láttam valami olyasmit, amit még most is képtelen vagyok elhinni. Megjelent az öreg Xavér doktor, aki állítólag megtámadta az egyik falubelit, egy titkárnőt, bizonyos Kálikát. Xavér doktorról az egyik riport-alanyom azt állította, hogy meghalt és eltemették, ennek ellenére egyszer csak ott állt velem szemben. Ha a szememet be is lehet csapni, de az a szag! Az a dögletes bűz, ami felőle áradt, olyat még nem éreztem soha.

Már majdnem ott vagyok, már csak egy saroknyira van.

Egyszer riportot készítettem egy boncmesterrel, és az az ostoba ötletem támadt, hogy a munkahelyén tehessem fel a kérdéseimet. A riport kész lett, de én is kikészültettem a végére. Ott éreztem először ilyen szagot, csak sokkal gyengébben. Itt az elhunyt doktorból áradt, és azonnal öklen-dezni kezdtettem, amint megéreztem.

Itt vagyok a templom oldalbejárata előtt, becsöngetek, hátha itt találom Bernát atyát, aki tegnap este járt a katasztrófa színhelyén, szeretnék megkérdezni tőle, hogy miként vélekedik az eseményekről.

Úgy látszik, hiába csöngetek, nem nyitnak ajtót, talán nem a paplakban, hanem a templom főépületében van, odamegyek.

Jézusom! Egy halott ember fekszik a templom lépcsőjén. Arcra bukott, nem látom, ki az, azt sem tudom, ismerem-e. Magas nyakú pulóvert visel, farmert és fekete gumicsizmát. Ő nem olyan büdös, mint az öreg doktor. A doktor tényleg olyan volt, mint egy hulla, hányok, ha rágondolok

Fiúk, ezt majd vágjátok ki, nem hullázhatszok le egy közönszteletben álló személyt, még akkor se, ha tényleg meghalt. Ez a tudósítás egyre rémesebb lesz. Összetörték a kocsimat és a felszerelésemet. Ezt a vacak diktafont is épp csak ki tudtam kaparni a törmelékből. Elszakadt a szoknyám, a harisnyámról ne is beszéljünk, a cipőm tönkrement, a sarkából a flekk már órákkal ezelőtt kiesett, most lépésenként kábé kétszáz forintot veszít az értékéből. A körmöm letört, a sminkem és a frizurám oda, úgy nézek ki, mint egy palesztin menekült. Az, hogy nincs sehol térerő, csak hab a tortán. Ez az egész hely egy rohadt háborús övezet. Egy Pulitzer minimum kijár érte!

Nem is értem, hogyan bírt az öreg doktor talpon maradni. A szeme üvegesen meredt, majdnem tejfehéren, a feje félrebillentve és a karja kinyújtva, az ujjai görbülték, mint a karmok. És zihált! Fúj.

Ez az ember itt a lépcsőn, lehet, hogy nem is halt meg. Nem látok vért. Közelebb hajolok. Mintha lélegezne, de nem biztos. Leteszem ide a diktafont, hogy két kézzel tudjam megragadni. Megfordítom, hogy lássam, tényleg él-e. Istenem, de nehéz! Legalább száz kiló.

Szóltam volna a helyi rendőrnak, hogy segítsen rajtam, de csak egy tábla volt kitéve a körzeti megbízott irodájának az ajtaján: „*A barázdásba vagyok.*” Így, „en” nélkül. Elmentek a tüntetés miatt, a falu meg a pokolra jut.

Fordulj már meg! Na, szépen, óvatosan. Nem verjük be a fejünket a lépcsőbe, ügyesen hanyatt feksziünk. Lássuk csak, ki ez!

Nem ismerem. Talán az egyik barázdás dolgozó, gondolom, a tehenészetből. A gumicsizma valahogy ezt juttatja az eszembe. A magas sarkú cipőm nem valószínű, hogy túlénne a tehénlepényeket.

Vajon él még? Közelebb hajolok, hogy meghallgassam. Jóképű fialember, nem lehet több harmincnál. Nem érzek alkoholt, szóval nem részeg, és mintha emelkedne a mellkasa. Lélegzik, él! Végre egy élő, normális ember! Már órák óta bolyongok, és csak imboldog betegeket láttam. Az egészségesek nyilván elhagyták a falut, csak engem hagytak itt, a sok járkáló hullával.

Már megint hullázok, majd vágjátok ki! De mit csináljak? Tényleg olyanok, mint a hullák, akár a régi zombifilmek mászkáló halottjai. Ha ez egy film lenne, le se tagadhatnák, hogy zombik. Az egyik riportalanyom is erre célozgatott, pont erre gondolhatott ő is.

Na, zombikám, remélem, nem vagy zombi, mert már a feneked is túl jó volt hullának.

Teljesen hülye vagyok, már úgy megszoktam a diktafont, hogy hangsan beszélek akkor is, amikor nem kéne kimondanom, amit gondolok. De tudjátok mit, fiúk? Teszek rá. Lehet, hogy épp ettől lesz jó a tudósítás, ettől lesz hiteles. Legalább nem hiszi a sok irigy kolléga, hogy azért kapom a Pulitzer-t – amit megkapok, az már biztos –, mert jobb mellem van, mint a Zsuzsinak, és rövidebb szoknyát hordok, mint a Joli. És ha jobb mellem van? És ha jól áll a mini? Akkor mi van? Csak az fáj mindenkinet, hogy nem tettem szét a lábam a műsorvezetőnek, és mégis megkaptam a melót? És ha egyszerűen csak jó vagyok? Tudok kérdezni, és tudok beszélni. Na, ezt lehet irigyni!

És most felébresztem ezt a fickót, végigverekszünk a falun, kinyírjuk az összes zombit, és a végén a karjaiba vesz, úgy visz el az állomásra, és feltesz a vonatra, és integet, és mosolyog. No, nézd csak fölébredt az álomszuszék, gyere csak, felsegítélek.

A kurva anyját, megharapott! Takarodj te rohadék, te is ugyanolyan beteg vagy, mint a többiek, agyadra ment a sok tehénszar! Akarod tudni, hogy miért hordok magas sarkút? Hát ezért! Hogy homlokon rúghassam az efféle bajkeverőket. Na, most néztél be a szoknyám alá utoljára! Remélem, jól megjegyeztet! Nehogy azt hidd, hogy megsajnállak, mert legurultál a lépcsőn! Jobb, ha ott maradsz! Most mit mászol itt felém? Fogom a diktafonom, és már itt sem vagyok, biztos, hogy nem fogok itt várni, amíg hörögve idekúszol. De gyere csak, legalább újra fejbe rúghatnak. Tudod te, hogy fáj egy ilyen harapás? Haraptak már válon? Nesze! Dögölj meg!

Na, fiúk, ezt eltoltam. Nem értem, hogy tudtam olyan erőset rúgni, hogy a cipőm sarka beleálljon a koponyájába. A beszakadt homloka megállította, most akkor gyilkos vagyok? Az undoromat nehéz legyőznöm, de kell az a cipő, nem járkálhatok mezítláb. Veszek egy pár mély levegőt, hogy rosszul ne legyek, és kihúzom a cipőm sarkát a fejéből. Rémes ez a szörcsögő hang és ez a nyúlós izé, ami a cipőmről csöpög. Lerázogatom, amennyire lehet, és felhúzom.

A karom egész elzsibbadt, de legalább a harapás sem fáj. Orvosra van szükségem, de nem az öreg Xavér doktorra, hanem igazi orvosra. Megyek, megkeresem a rendelőt, csak van ott valaki, hogy legalább bekötözzenek. Valahogy nem az igazi a séta, a fejemen már a rendelőnél járok, de most látom, hogy el se indultam, itt ülök a templom lépcsőjén, és cipőt sem húztam fel, pedig emlékszem, hogy megtettem. Itt van a kezemben.

Igaz hát. Mégiscsak létezik zombikórság. Ez a fiú is járkáló hulla volt, amíg ki nem nyírtam végleg. El kell majd mondani mindenkinnek, hogy a fejük sérülékeny, és puhábbak, mint gondolnánk. Csak ne lenne ilyen nehéz az én fejem! mindenkinnek el kell mondani, hogy fertőző, és gyorsan terjed, remélem, ezt tényleg kimondtam, és nem csak képzem, hogy a felvételbe ragadt diktafont szorongatom a kezemben.

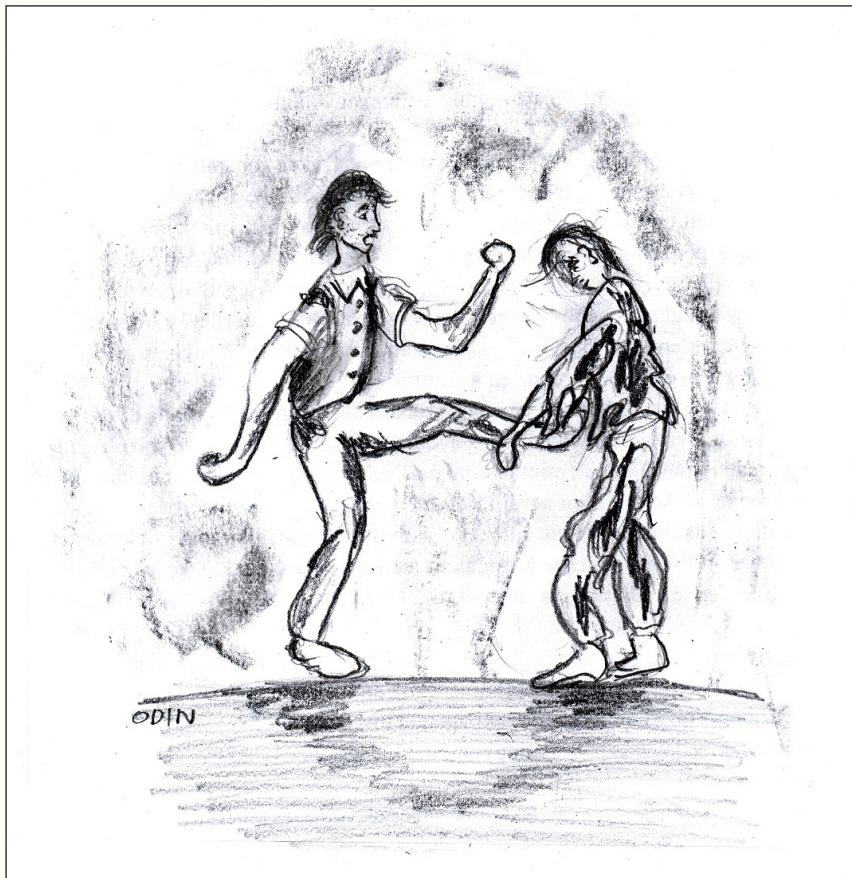
Fázom. Nincs még este, mégis fátyol ereszkedik a szememre. Homályosan látom a főtéren lévő szovjet tankot. A benne ülő Szása egy kis vodával felmelegíthetne, hogy ne dideregjek annyira.

Így utóbb visszatekintve, az öreg Xavér szaga már nem is annyira taszító. Meg lehet szokni, olyan ismerős, barátságos, mint egy régi kiskocsmá bukéja. Már nem zavar annyira. Inkább valami új érzés tör rám, egyre erőteljesebben, ellenállhatatlanul. Ez minden visz! Ilyen erős követelést még sosem éreztem!

Éhes vagyok!

* * *

- Pista! Az ott nem az a puccos pesti riporter?
- Ördögöd van, Sanyi bátyám, mondtam ugye, hogy előkerül, nem tud az soká' futni abban a kényelmetlen cipellőben.
- Gyere, Pista, nézzük meg, mi baja van. Csak várj meg, mer' kivan a lábam. Sose öregedj meg!
- Vigyázz, Sanyi bátyám, nehogy olyan legyen, mint a többiek. Jobb, ha csőre töltök a flintádat.
- Úgy van az már, még ki is biztosítottam. Te csak rugdosd meg, él-e még! Aztán iszkolj onnan, ha olyan lett.
- Kinyúlt ez teljesen, nézd, hiába böködöm. Kár érte, mert amúgy csinoska vót. Ha egy pár évvel fiatalabb lennék... Nézd már, Sanyi bátyám, valamit szorít a kezébe'. Egy fekete izét. Kifeszítem belőle, megnézem, mi az. A nemjóját, ez mégis mozog. Hú, de ocsmány, üveges a szeme! Lődd le, Sanyi bátyám, lőj már, mielőtt késő lesz.
- Pista, állj odébb, nehogy összekoszold magad. Ippeg a fejére célezek.
- Menjünk, Sanyi bácsi! Itt már semmi dolgunk. Azért lehet, hogy elég lett volna egy lövés is.

**Ignácz Ágoston:
Zombi attack**

Craz**Száz lépés**

A szikrázó nap vidáman süttött le az alant elterülő Simagöröngyösre, ahol a Petőfi utca 24. előtt majdnem én is ugyanúgy cselekedtem. Már mint nem szikráztam, sütöttem, hanem elterültetem.

Kalimpálva találtam meg az egyensúlyomat. Ijedten néztem körbe, de szerencsére senki nem figyelt fel ügyetlenkedésemre. Egy zombit láttam csak, de az messze volt és háttal állt nekem. Próbáltam lassan és mélyeket lélegezni. Utána gyorsan és mélyeket. Majd kombináltam e kettőt. Mind-hiába, az idegbaj kerülgetett.

Zombik. A rohadt életbe. Pedig minden milyen szép volt minden pár nappal ezelőtt. Na jó, relatíve szép, a mai naphoz viszonyítva.

Múlt pénteken még vidáman battyogtam hazafele az újgarázda elleni tüntetés koordinációs meghibásodásáról, ahol mindenkoráig segéd mű- és tehén(ki)vezető voltam. Ameddig fel nem számolták a tehenészetet. Egész életemben az az egy állásom volt, és nem panaszoktadtam. Séta közben pár üveg behűtött sör lebegett a szemem előtt, melynek fényében jövőmet tervezgettem.

Elhatároztam, hogy elmegyek Alvó ügynöknek; addig fogok inni és aludni, amíg fel nem kell robbantani valamit. Mondjuk az egész újgarázdát. Ezen tetszetős elhatározásomat otthon pár liter sörbe zárt alkohollal pecsételtem meg, majd bensőmben felszabadítva a C₂H₅OH-t nyugovóra dőltem. Nem sokkal később a robbanás ébresztett.

Tíz percre rá a lángokat bámulva becsapottnak éreztem magam, hiszen kihagyta a tűzijátékból. Jó lett volna legalább a füst illatát érezni, de a szél az ellenkező irányba vitte.

Lehet, hogy ezért nem lettem zombi.

Egy parkoló Zsiguli mögött lihegtettem ki magam, ami így szétverve lehangoló látványt nyújtott. Reméltem, én nem nézek ki ilyen szánalmasan. Felsóhajtottam, majd szemrevételeztem a maradék távolságot, ami a garázsomtól elválasztott. Lelki szemeim előtt felrémlett a citromsárga Simsonom, de az elsődleges cél most a mellette lévő szerszámos láda volt. Meg egy-két kerti eszköz, ami jó lenne a zombik ellen. Például a kedvenc ásóm. Az nehéz is, meg éles is.

Az utcán csend honolt, gyanús csend. Gyorsnak kell lennem és hangtalannak. Na jó, ez csak száz lépés lesz. Nem lehetetlen. El kell jutnom odáig. Menni fog. Gyerünk. Futás.

Az első élőhalottal vasárnap délután találkoztam. Mit sem sejtve haladtam a kocsma felé, utam a temető mellett vitt. Magas, kőből rakott kerítés zárta el a kilátást, csak a gesztenyefák lombja kandikált ki felette, mint egy-egy pajkos gyerek kobakja, ha Marokmarcsát akarták megesni, ahogy meztelenül napozik a hátsókerben.

Vigyorogva gondoltam rá, hogy ez már nekem is sikerül jó párszor, amikor furcsa morgást hallottam kiszűrődni a halottak birodalmából. Először azt hittem, hogy Cerbi lehet, a temetőőr kutyája.

Cerbiről azt érdemes megjegyezni, hogy a nevét valamilyen rémállatról kapta, ami az egyik filmben szerepelt, amit tavaly a moziban vetítettek. Ugyanis a városban a szörny ugyanúgy morgott, mint a kutya, akit addig a napig Fifikének hívtak. A szörnynek amúgy három feje is volt, ami szintén stimmel, mert a kutyulinak az íkúja volt három, mivel az a hülye temetőőr kiskorában pálinkába áztatott kenyérrel etette. Valószínűleg azért, mert őt is azzal etették kiskorában. Morogni viszont tudott. Az őr, ha elfogyott a pálesz, Fifike – azaz Cerbi – csak úgy.

A morgás folyamatosan ismétlődött, és valamilyen furcsa felhangot is kapott, amit én a temetőkerítés hanghullámtorzító hatásának véltem. Nem is gondoltam, akkor milyen közel jártam az igazsághoz. Már mint nem a hanghullámtorzítás szempontjából, hanem a hullám, avagy a hullák kérdésében.

Az idegborzoló hang párhuzamosan haladt velem, ahogy lassan közeledtem egy nagy rácsos kapuhoz, ami megtörte a kőkerítés egyhangúságát, mint a Muci nevű tehén anno a főművezető csicsás öltönyét, aki abban a tévhítben leledzett, hogy egy ilyen tarka néglyábú jámbor jóság. Én persze tudtam, hogy reagál, ha jó helyen csíped meg. Már mint Mucit.

Már csak két lépés volt a kapuig, amikor hirtelen elhatároztam, hogy ráíjesztek a bolhás néglyábúra. Tehát ugrottam egy nagyot, majd rávicsorogtam a rács túloldalán álló...

Egészen a kocsmáig rohantam.

Nem egyszerű dolog hangtalanul futni. Főleg gumicsizmában. A rövidtávfutó atléták se kultiválják ezt a lábbelit, meg is értem őket. Bár látványnak nem lenne utolsó – kényszerítettem a gondolataimat ez irányba,

hogy ne folyton a zombik járjanak csoszogósat agytekervényeim megviselt kanyarulataiban. Eszembe nem volt gumicszmás gátfutó zombikra gondolni – az csak jött magától.

Féltávnál tarthattam, amikor láttam, loholásom nem lesz zavartalan. Két zombi tünt fel jobbról. Jobban esett volna, ha nélkülözni kell dekoratív társaságukat, de ez a nap már rég el lett baszva.

Próbáltam még eszeveszettebben szedni a lábat, hiába. A testi kontaktus elkerülhetetlennek látszott. A két másodperc alatt gondosan kitervelt vésztervemet hűen követve azt mondtam a közelebbi zombinak, hogy hadzsimeee, majd kecsesen előretartott gumicszmával beleszálltam a hasába.

A cuppogó hang kissé megzavart, így vesztettem egy kis időt, amíg fél lábon ugrálva kiráncigáltam ragaszkodni vágyó gumicipellőmet a feltárult medencecsont mellől. Ezért a másik áldozatomat csak visszakézből legyinthettem meg a fiatal napjaiban még vízálló, de azt így fegyverré avanzsálás közben elvezítő lábbelivel. A találat előtti suhogásból ítélezte megvolt a kellő lendület, ezt tanúsította a zombi feje is, amely magára hagyva korpuszát meredeken emelkedő röppályára állt, sajnos a nem minden nap fegyveremmel egyetemben. De így megtisztult az út, és már rohanhattam tovább.

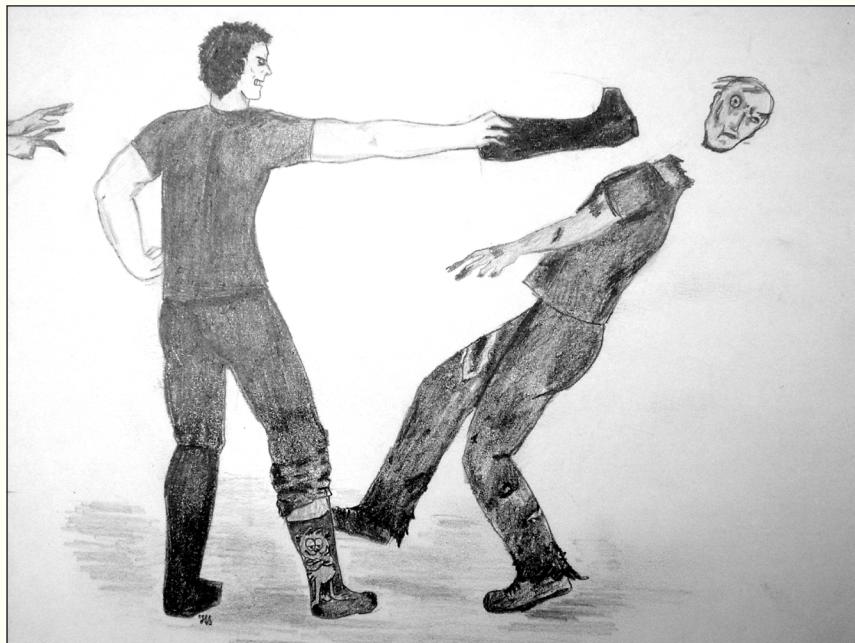
Precíziós mozdulattal belelépve lecsizmátlánított lábammal egy csilivili és oly' éles üvegszilánkba.

A hátralévő méterek során csak tartottam megszerzett előnyömet a hasba rúgott zombival szemben, mivel mozgáskultúram a balesetből kifolyólag hasonlatossá vált az övéhez, attól eltekintve, hogy ő nem kaphatott az övéhez, mivel derékszíja pár kiló belsőséggel karoltve cserbenhagyta.

De ez a pár másodperc szabadidő elég volt ahhoz, hogy a garázsajtó előtt kibújjak maradék csizmácskából, bevárjam a megfelelő pillanatot, és a már eredményes technikával megpróbáljam ama zombifejet is bolygóközi pályára állítani. Ez még nem ment, de elégedett voltam azzal a jó húsz méterrel is.

Mindezek után győztes hadvezérként besántikáltam a garázsba, ahol rövidtávú vágyaim beteljesedtek az ott megtalált tárgyak jóvoltából.

Tíz perc múlva a vidáman lesütő nap már citromsárga Simsonom nyergében talált, megcsillogtatta frissen beszerzett fegyvereimet, és az összhatást még az sem rontotta, hogy a menetszél játékosan belekapott liffegő, véráztatta garfieldes zoknimba.

**Kristálysólyom:
Száz lépés**

Craz

További lépések, avagy a Mucimackó hadművelet

A nap újfent hánnya szikráit a bárányfelhős égről, mint az a kismacska, amit idefelé láttam. Vagyis a macska csak a reggelijét hánnya, mert egy zombi pont a hasán keresztül akarta az aszfaltba döngölni. Mindenesetre fej nélkül már nem folytatta a hiáavaló tevékenységet. Mármint a zombinak vettet fejét, nem a macskának, az elszaladt. Mármint nem azért nem fejeztem le, mert nem értem utol, hanem, mert alapból jáoszívű vagyok. De inkább elkezdem előlről.

Tehát a nap újfent hánnya szikráit a bárányfelhős égről, mint azt már az előbb oly költőien lefestettem. A Simsonnal leparkoltam az udvaron, a napszikrák pedig nem csak kedvenc citromsárga motoromon, hanem az általa és általam ideszállított fegyverarzenálon is sziporkázta.

Volt ott ásó, kapa, meg nagy halom egyéb, a zombiirtáshoz segítséget nyújtandó doleg. Tetszetős darabnak látszott a cséphabaró is. Bár nem ez volt a neve, de hasonlított kicsit a nuncsakura. Lehet, hogy olyan szamuráj találta fel, aki másodállásban hobbikertész volt. Így evolucionált a csépkavaró – ez se a neve – nuncsakuvá.

Mindenesetre fogtam a csébkaparót – csak eszembe jut egyszer, hogy hívják –, és elhelyeztem a sorba, a nagykapa és a körfűrész közé. Beletúrtam a szerszámos ládába is, amikor rossz érzés fogott el.

Bizonyított tény, hogy nagy harcosokban kifejlődik egy hatodik érzéknek nevezett képesség, ami példának okáért jelzi nekik, ha az ellenség a hátuk mögé lopódzik. Ez énben nem még talán nem kristályosodott ki egészen, mert nekem az a hang is segített a lopódzás fennállásának megállapításához, hogy: hörrr.

E hangot szerencsémre az a zombi szolgáltatta, ami a nyitva felejtett kapun keresztül került a hátamba. Élke a lehetőséggel – azaz megmarkolva a legközelebbi fegyvert az arzenálomból – rögtön a támadás rögtelen útjára léptem.

– Nesze neked, te izgága lötyedtagyú kriptaszökevény! – kommentáltam a pofont, amelyet a lapáttal nyújtottam neki.

Szerintem élvezte. Erről a fülig éró vigyorából következtettem.

– Kérsz még egyet, te kulaszagú, tökkelütött paprikajancsi? – interjúvoltam meg, és a ráutaló magatartását – kettőt sasszézott felém – igennek vettek.

Megsuhintottam hát fegyverem, melynek a boldogabbik vége fizikai kölcsönhatásba keveredett a zombi fejével.

Szerintem ez is tetszett neki, mert a vigyora még szélesebb lett. Igaz, ebben a jól forgatott lapátom is közreműködött, mivel nem éppen sebészí pontossággal, de eltávolította az élőhalott jobb fülét.

– Na ezt kapd ki, te nyáladzó mumusszerű rémpofa! – sejtettem vele soron következő ütésem eljövetelét.

Előre kidolgozott harci taktikámat követve immár a nyakát céloztam meg, de a hatás kedvéért (hátha megzavarja a látvány) tettem pár balettmozdulatot az ütés előtt.

Ellenfelem fejet hajtott egyéni támadótechnikám láttán, így a második csapásra sikerült a művelet.

A zombi elterült a betonon, mint az Alföld. A feje, meg mint a Kisalföld. Bár ez nem volt tökéletes hasonlat, mert az Alföld tudvalevőlegesen sík, míg ez a zombi göröngyösi volt. Azaz göröngyös volt. Vagyis inkább hepe-hupás. Több nagyobb hepével, amit a lapát segítségével, saját kezüleg okoztam neki. Valamint az égtájak szerinti elrendezésben is akadtak kisebb anomáliák.

De a fenti alföldös hasonlat legalább azt helyesen szimbolizálta, hogy a feje kisebb volt, és immáron különálló. Külön fekvő.

Minden esetre most már becsuktam a kertkaput, ezzel is nehezítve a zombik hátam mögé lopódzását.

Amíg a vasvillával arrébb tessékeltem a lefejezet betononterület, nagyszerű ötletem támadt.

Olvastam valahol, hogy a győzelemhez nagyban hozzásegít az ellen-ség minél jobb megismerése. Elhatároztam tehát, hogy befogok egy élő példányt.

Eléggé problémás volt a sufriból előráncigálnom a ketrecet, de engem keményfából faragtak. Őt meg csak fenyőből.

Miután nagy nehezen napvilágra került, szemrevételeztem a kisebb-nagyobb lyukakat rajta, majd eldöntöttem, így is megfelelő a zombivadászatra.

Fáradtságos testgyakorlással a kapuig noszogattam, majd rájöttem, hogy minden szép, de kell valamilyen csalit is találnom.

Először az alföldet játszó zombira gondoltam, de valahogy nem volt gusztusom továbbtrancsírozni, így felpörgetve járattam a szürkeál-lományomat. Meg is lett az eredménye, mert érdekesnél érdekesebb ötletek jutottak eszembe.

Ez lesz a jó csali! – csaptam a levegőbe kiválasztva a nyerőnek látszó ötletet, majd beszaladtam a házba a kellékekért.

A kint csillogó napsugárnak és az alföldzombinak minden össze két percet kellett nélkülniük magasztos társaságomat. Százhúsz másodperc elteltével már vissza is érkeztem, kéz a kézben Mucival.

Muciról annyit érdemes tudni, hogy plüssből készült, és Micimackó volt. De mivel az enyém lett, ez a tény már is megkülönböztette a többi tucatmicimackótól, így elkeresztelem Mucimackónak, azaz rövidítve Mucinak. Eredetileg egy hölggyismerősömnök szántam, de több okból kifolyólag – rebesgetnek valami lepkészárnyat Brazíliában, aminek ilyen sorsformázó hatása lehetett – végül is nálam ragadt. S hogy ne porosodjon a polcon, kikiáltottam önkéntes zombicsalinak. Muci ezt mosolyogva vette tudomásul.

Pár méter cellux segítségével a kellő helyzetben rögzítettem a ketrec-hez, s már csak várnom kellett a zombifogoly horogra akadását.

Öt perc múlva a ketrec még üresen tátongott.

Húsz perc múlva szintúgy leledzett.

Negyven perc elteltével annyi változás állt be, hogy a továbbhaladó napkorong hatására Muci feje árnyékba került.

Egy óra tíz perccel az önkéntes csali felhelyezése után ugyancsak eredmény nélkül állt az elfogatási projekt.

Estefelé se történt semmilyen változás, talán csak Mucimackó nyaka zsibbadt el nagyon.

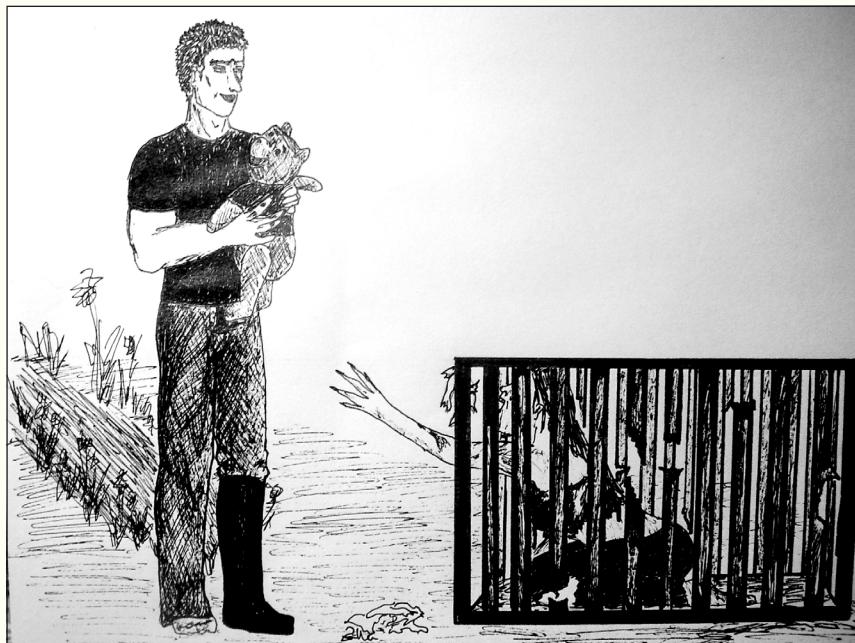
Másnap reggel elhatároztam, hogy kiszabadítom a csekély értelmű medvebocsot a csekély értelmű csapda ragasztószalagos fogsgából, így a kisbicskámat szorongatva léptem ki az udvarra. Első pillantásom a ketrecben ücsörgő zombira esett.

Ó, szegény Muci! Hát nemhiába adtad mackóéletedet e nemes ügy... – de ekkor megláttam Mucimackót is.

Ó, csekély értelmű medvebocsom! Hát nemhiába szenveddétől ily végzetes sérüléseket eme ádáz szörnyeteg karmai közé keveredve, midőn... – közelebb érve láttam, hogy kutyabaja.

– Ügyes voltál! Adj egy pacsit csacsi öreg medvém! – motyogtam meghatottan, majd leporoltam őkeltmét. – Na mit csinálunk a zombinéivel? – tettem fel a költői kérdést, amire Mucimackó meglepetésemre így felelt:

– Először is kötözzük meg, csekély értelmű gazzdám.

**Kristálysólyom:
Mucimackó hadművelet**

Craz és Cyrus Livingstone

Aratási idény

Simagöröngyös, Csipa Mihály irodája

Csipa Mihály körzeti megbízott csatlakoztatta a szolgálati kártyaleolvasót a szolgálati számítógépébe, majd hátradőlt szolgálati foteljában, ami ezt zokon vette és nyikorgást szolgáltatott. A *minitoron* – mindenkor hiába indítványozta, hogy cseréljék nagyobbra – sorra tűntek fel a tegnap készített, többnyire zombikat ábrázoló képek.

Az információszerző és dokumentáló akciójuk során legalább harminc előhalott sikerült lencsevégre kapniuk – persze csak a szolgálati Lada Niva szélvédőjén keresztül, és szigorúan a „főhadiszállás” környékén cirkálva.

A körülbelül nyolcvan felvételből úgy a fele lett használható, amit Szekeres Kálmán segédmegbízott egyedi fényképezési technikája okozott.

A használhatatlanok közül négy kép Szeka jobb kezének középső ujját örökölte meg – különöző, ámde érdekes szemszögekből –, három a báránymelhős égboltot, kettő a szolgálati Lada belső terét, és három a lencsevédő műanyagot – bár erre nehezen jöttek csak rá, egy kis utómunkával, kizárással alapon. A többi felismerhetetlenül életlenre sikeredett felvétel valószínűleg zombikról készült.

Misi rendőr különválogatta az arra érdemes képeket, majd elgon-dolkozva nézegetni kezdte.

– Hmm, néhai dr. Hoffmann Xavér eléggé hasonlít arra az Impotep fáraóra ezen a képen, nem? – kérdezte a vele srégen szemközt tébláboló beosztottját.

– Milyen fáraóra? – érteletlenkedett Szekeres Kálmán, kezében egy üres fellíteres pálinkás üveggel.

– Valamilyen kiállításon volt a múltkor, olvastam róla.

– Olvastál? Mik meg nem történnék az emberrel!

– Akkor lehet, hogy csak hallottam valahol – tűnődött Misi. – Biztos jó ötlet ez a Molotov-koktélos dolog? – kérdezte nagy szemeket meresztve Szekára, aki egy benzines kannából próbálta átjuttatni a koktélt alapanyagot a szűk nyakú üvegbe.

– Legalább addig is teszünk valamit a zombik ellen, amíg a te híres erősítésedet várunk.

– A parancs az parancs – győzködte magát Misi, de ez inkább Szekának szólt, aki rögvest rohant volna zombit irtani akár egy szál pisztollyal is.

– Téged nem zavar, hogy be vagy ide zárva, kint meg zombik mászkálnak, és ki tudja, mire készülnek éppen?

– Hogyhog hogy mire készülnek? Ezek nem értelmes lények, csak az ösztönök vezérlik. Legalábbis így gondolom – merengett Misi, egyáltalán nem érezve sürgető késztetést, hogy odakint járjon utána a dolognak.

– Szerinted mindegyik egyforma? – kérdezte Szeka, miközben egy újabb üres üveget tett maga elé.

– Hát vannak alacsonyabbak, meg magasabbak is... – tétovázott a főnöke, majd a benzines kanna mögül érkező szúrók pillantás hatására hozzátette – jó-jó, csak vicceltem.

Csipa Mihály az utóbbi időben gyakran találta magát szemközt ezzel a tekintettel, amitől esetenként kellemetlenül érezte magát. Nem igazán értette meg, hogy Szekeres Kálmán miért is ragaszkodott annyira ahoz, hogy Simagöröngyösre helyezzék, amikor biztos felajánlhattak neki jobb lehetőségeket is. Mindenesetre nem bánta a dolgot, hiszen az addigi semmittevés fáradalmai megfeleződtek a falubeli rendőrállomány megduplázádásával. Egészen a tűzesetig, amikor elszabadult a pokol.

Szeka közben befejezte ügykötését, az asztalán szépen, kettes sorban sorakoztak a különféle üvegek, hasukban benzinnel, nyakukban fojtás-sal, amelyek kék színűek voltak, mivel előző életükben szolgálati ingként funkcionáltak.

– Mégiscsak tennünk kéne valamit! – kezdett bele Szeka újra a mondókjába, amikor az egyik ajtó mögül furcsa zaj hallatszott, sőt mi több, kékes fény áradt.

Erodon, Navappur, Handendzo tartomány, Nagy Csillaghullás utáni 633. év

Az elmúlt csendje telepedett rá a feldült halászfalura az őszi szürkületben. A kilenc fegyveres férfi feszültén pillantgatott jobbra-balra, miközben az elhagyatott, üszkös romok között lopakodtak, fegyverrel a kezükben. Egyiküket – egy harcos-szerzetest kivéve – mindenannyian a Császári Elit Gárda tagjai voltak, élükön Noriyuki Tagawával, a híres-hírhedt Nakamura-penge birtokosával.

Tagawa az elmúlt évben ezzel a fegyverrel számolt le Gotsu tartományban egy vérszemjás démonnal, igaz, egy idős varázsló segítségével, miután különítménye odaveszett.* A gyászos esetből okulván Navappur uralkodója, Tanahashi császár egy – az egész birodalmat átvélo – figyelőhálózat

kiépítését rendelte el, kolostorok és pap-mágusok közreműködésével. E hálózat feladata az éteri sík szemmel tartása volt, bárminemű rendellenességet azonnal jelenteniük kellett a Védelmi Minisztériumnak. Emellett rendeletben tiltották az okkultista tevékenységeket, az önkényes szellemidézéseket. A papoknak folyamatosan tájékoztatniuk kellett a híveket ez utóbbiak veszélyeiről. A mágikus képességekkel születettekkel szintén a kolostorokban foglalkoztak, arra nevelve őket, hogyan fordításak képeségeiket a közjó szolgálatába.

A Handendzo tartományban állomásoszó figyelőszolgálat egy napon ijesztő, furcsa rezgést észlelt az asztrálsíkon. A riasztás nyomban megérkezett Gjoko császárvárosba, a Császári Elit Gárda főhadiszállására. Tagawa vezetésével haladéktalanul elindították a különítményt a veszélyeztetett települések irányába. Erőltetett menetben, egy hetes, viszontagságokkal teli utat maguk mögött hagyva érkeztek meg a nyugati partvidékre, az időközben elpusztított halászfaluba.

A kilenc fegyveres némán, látszólag érzellemmentesen cirkált a tömegsírhoz hasonlító tengerparton, miközben túlélők után kutattak – egyre csökkenő reménnyel. Legbelül tudták, nincs mentség a késésükre, még akkor sem, ha sikerül megtorolniuk e példátlan gaztettet.

A fegyveres menet Azuma, a szerzetes intésére megállt. Amulettjét megmarkolva meditációra készült, melynek révén mentális csápjait kiterjesztheti az éteri síkon. Tagawa mozdulatára a különítmény többi tagja szabályos nyolcszög alakzatban körbevette a borotvált fejű, robusztus alkattú férfit. Mindannyian rontás elleni brokáttekerék egy-egy darabját hordták a páncéljukon.

– Itt van a közelben – szólalt meg halkan Azuma, miután visszatért a transzállapotból. – Mintha folyamatosan cikázna a fejünk fölött. Megpróbálom idecsalni, de bárholt felbukkanhat. Nagyon erős mágiát használ, így nehéz lesz közel férközni hozzá.

Tagawa bólintott, majd újból megindultak, nesztelenségükre ügyelve folytatták a keresést.

Ahogyan haladtak a falu északi, erdőszéli határa felé, az egyik – viszonylag épen maradt – kunyhóból halk kaparászás, mocorgás hallatszott. A harcosok egy emberként mozdulva, pillanat töredéke alatt körbezárták a viskót. Valami csosszant bent, valami moccant, majd néhány idegtépő másodperc után egy tizenhat év körüli lány kúszott ki az ajtón. A ráírányuló pengék láttán sikoltásra nyílt a szája, amelynek előtörését Tagawa tenyere fojtotta belé.

– Ki vagy te, leány, és mit művelsz itt? – sziszegte a fiatal parancsnok.

– Bocsássanak meg az urak! – kezdte a lány alázatosan fejet hajtva.
 – A nevem Meiko, s itt élek a faluban. Négy nappal ezelőtt jött az a szörnyű vihar és szökőár, ami elszakított szüleimtől és a többi falubelitől. A testvéremmel az erdőben húzódtunk meg... nekik kerestem élelmet...

A lány hangja elcsuklott a bánattól és az átélt szenvedésektről.

– Vezess gyorsan hozzájuk! – szólta halkan Tagawa, majd a kis csapat Meikót közrefogva megindult az erdő irányába. Mielőtt a legszélső fákat elértek volna hirtelen vészjósól kacagás ütötte meg a fiüköt, majd a fejük fölül kék mennyköi csapott le, telibe találva szegény lányt, szörnyű sebet égetve a hátán. A harcosok felpillantva egy selyemköponyeges, torz sziluettet láttak továbbállni. Hamada, a mesterlövész utánaeresztett egy nyilat, eredménytelenül.

– Anyám, anyám... gyere értem... fázom... – Meiko tágra meredt szemei már nem láttak. Tekintete a halál megállíthatatlan örvényének kezdetét tükrözte. – Anyám... bocsáss meg...

A különítmény tagjai tehetsetlenül néztek végig a haldokló távozását. Saotome, aki a legifjabb volt közülük, iszonyattal meredt a halott lányra. Úgy tűnt, mindenki zokogni kezd.

– Gyerünk, emeljétek föl! El kell temetnünk őt tisztességgel! – adta ki a parancsot halkan Tagawa. – Szegény lány bízott bennünk, s mi nem segítettünk! Több kudarc nem érhet minket!

– A démon szándékosan csinálta ezt! – szólta közbe Azuma. – Így akar fájdalmat okozni nekünk... az ártatlanok szenvedésével!

A két szamuráj óvatosan fölemelte Meiko testét, folytatva az utat az erdőbe, miközben a többiek ismét védelmi alakzatba rendeződtek körülöttük.

Shiro-magaslat, egy nappal később

A különítmény a lerombolt falutól délre fekvő fennsíkon állapodott meg. Azuma ezen a vidéken érzékelte a mágia koncentrálódását. A szerzetes még mindig nem tudta megállapítani, miféle szerzettel van dolguk. Lehetséges, hogy a démon a Köztes Világ szülötte.

Tagawa gyors taktikai megbeszélést tartott, majd Azuma különvált a csapattól. A nyolc szamuráj ezután két-két négyfős csoportra oszlott, az egyik élére Tagawa a helyettesét, Okadát vezényelte. A démon nyilvánvalóan magához akarta csalogatni őket, de Tagawa és társai nem várták meg, amíg vadászokból prédákká válnak.

Sík terepen álltak, a magas fűben. Sehol egy árnyékot adó fa, sehol egy halom, ami mögött megbújhannának. Lovaikat hátrahagyták, mivel nem vehették volna hasznukat egy démon elleni harban.

Azuma olvasóját morzsolbatva, lágy dallamú énekbe kezdett. Ahogyan a hangja erősödött, a feje és a teste körül élénk, zöld és kék, koncentrikus körök jelentek meg. Óráknak tűnő, feszültséggel teli percek teltek el, már a fennsíkot körülölelő völgy is a szerzetes énekétől visszhangzott. Hirtelen narancsvörös derengés villant fel a semmiből, jó tízméternyire Azumától, majd sebesen kezdett alakot ölteni. Vérfagyaszto kacagással, elnyomva a szerzetes hangját, megjelent a démon.

Magas, emberszerű figurának tűnt, leszámítva ébenfekete bőrét, karmos végtagjait, hegyes tépőfogait, és azt a három szörnyűséges szemet, amely tökéletes szimmetriában, egy sorban helyezkedett el a homloka alatt. Testét selyemszerű anyag burkolta be köpönyegszerűen. Kacagása rikoltássá erősödött, szájából és kitárt karjaiból orgonaszínű fények hullámzottak elő.

A katonák lába alatt egyszeriben süppedékessé vált a talaj. Fejükre jégeső zúldult, egyre sűrűbben, diónyi darabokban, sisakjukat horpasztva. Azumát szerencsére megvédte aurája. A szerzetes is bevetette mentális fegyvertárát, fények cikázottak jobbra-balra, erőmezők feszültek egymásnak, eközben Tagawa is megpróbált minél közelebb kerülni a túlvilági ellenfélhez.

A démon tenyeréből kéken villogó gömböket lőtt ki a parancsnok felé, aki viszont kardjával hárította őket. Tagawa jóformán alig ingott meg, olyan érzése volt, mintha egy nagyobb erejű kardcsapást kellett volna blokkolnia. A démon viszont meglepődöttnek tűnt, Azuma ekkor átvette a kezdeményezést, s a szörny láthatóan védekezésre kényszerült. Tagawát azonban ez nem akadályozta meg abban, hogy elérje a démont.

A két kézre fogott Nakamura-kard vállból szelte le a jelenés egyik karját, nyomában gejzírként zöldes váladék tört elő. A démon fültépően sikoltozni kezdett, majd groteszk szögben elugorva próbált eltávolodni támadótól. A jégeső abbamaradt, az orgonaszínű villanások is kihunytak. Ellenben egy hat lábnál magasabb, halványkéken fénylő háromszög emelkedett ki a földből, a démon pedig egyenest az irányába arasztolt.

– Vigyázzatok! Elmenekül! – kiáltotta Azuma, aki szintén fegyvert ragadva (egy hosszú nyelű alabárdot) a többiek után iramodott.

Mindenki meglepetésére a Köztes Világ kapuján három alak lépett ki, furcsa, szögletes mozgással. Élőholtak voltak, és nem Navappur szülöttéi. Ketten közülük rögvest a démonra ugrottak, foggal-körömmel, tovább tágítva szörnyű sebét. A harmadik Tagawának rontott, de a Nakamura penge dinnyeként hasította szét a koponyáját. Társuk vesztét látva a két

élőholt sebesen visszalépett a dimenziókapun, maguk után rángatva zsák-mányukat. A démon hörögve küszködött, ám lassan elnyelte testét a kéklő fényesség, csak megmaradt karja kandikált ki, amint kétségeesetten csapcodva keres fogódzót.

– Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy tényleg elpusztul! – kiáltotta társainak Tagawa ellentmondást nem tűrve. A szamurájok és a szerzetes kővé dermedve figyelte, amint a parancsnok átiramodik a Köztes Világ bejáratán. Tagawa távoztával a kéklő háromszög kihunyt, mintha nem is létezett volna. A kapu menthetetlenül összezárt.

– Mit tegyünk most, Azuma-san? – kérdezte tanácstalanul Okada, a parancsnokhelyettes.

– Várunk kell türelemmel, Okada-san! – felelte a szerzetes. – Meg-próbálok kapcsolatba lépni a Vénekkel. Talán együtt meg tudjuk nyitni a Köztes Világ kapuját, így Tagawa-san visszatérhet közénk!

Simagöröngös, Csipa Mihály irodája

Csipa Mihály a számítógépe előtt görnyedve, dühösen az asztalra csapott az öklével.

– A ’csába! – káromkodott. – Pont most kell elszállnia ennek a kurva masinának! Soha az életben nem fogom befejezni a...

– Ne a blogoddal törődj most, fónök! – szólt rá felettesére keményen Szeka. – Ezt nézd!

Misi felpillantott a használhatatlannak tűnő informatikai eszközről, hogy kiadósan helyre tegye beosztottját, és ha kell, aprólékosan elmagyarázza neki, hogy a www.gorongyosizombik.blogspot.com igenis kiválóan alkalmas a figyelemfelkeltésre, így ország-világ értesülhet a problémájukról és Szeka is vehetné a fáradtságot...

E hihetetlenül tömény gondolatmenetet megakasztotta az ajtó mögül előtörő fény látványa. Misi szája tátva maradt a döbberettől, s láthatóan Szeka is leblokkolt. A fény lassan átkúszott az ajtó résein, majd kéklő háromszöggé alakulva, beragyogta az irodát. A két férfi tenyerével árnyékolta be a szemét, így majdnem elsodorta őket az a négy bizarr alak, akik a fényből törtek elő.

– Mi a kib...ott, ku... élet ez? – üvöltötte Csipa.

– Vigyázz! Megint egy istenverte élőhalott! – kiáltotta Szeka, hátrarántva felettesét. Misi a hirtelen mozdulattól egy székbe botlott, majd hanyatt esett, földönkte a Molotov-koktélos palackok nagy részét.

– *Bazd meg bálna, bazd meg delfin!* – káromkodott Csipa, a South Parkot idézve, maga sem tudva, miért. Szeka fél szemmel a felettesére

sandított, fél szemmel az újonnan előbukkan zombikra figyelt, rászegezve szolgálati fegyverét (két kézzel). Az élőhalottak egy rémisztő külsejű, háromszemű, félkarú lényt hurcoltak magukkal, nyomában egy... szamurájjal?

Szeka alig hitte el, amit látott, hiszen a páncélos, kardforgató harcos pont úgy nézett ki, mint azokban a történelmi-karatéjozós filmekben. A szamuráj viszont nagyon is elevennek hatott, s mielőtt a két körzetis bármit is tehetett volna, kettéhasította az élőholtak koponyáját, bűzölgő agyvelőt fröcsögötetve szét. Szeka idejét látta az intézkedésnek.

– Állj! Rendőrség! Dobja el a fegyvert! *Hands up! Keine bewegung!* *Hajime! Oss!* – kiabálta a legkülönbözőbb nyelveken.

– Mit kiabálsz? Nem látod, hogy nem érti? – szólt közbe Misi.

– Akkor ismertesd te a jogait... főnök! – vágott vissza Szeka, miközben a feldült irodában vágni lehetett a feszültséget. Igencsak abszurd helyzet állt elő. Szeka és Misi szemtől szemben állt pisztolyt szegezve egy szamurájal, aki meglehetősen harciasan tartotta kétkezes kardját, a padlón hevert a sebesültnek tűnő, furcsán hörgő szörny és a két végleg kiiktatott zombi. A vakító kékség időközben kihunyt.

– Nem nagyon kéne lődözni... – jegyezte meg súgva Misi, a szétfolyt gyúlékony anyagra sandítva.

– Szerinted ő is feltámadt? Egyenest Japánból? – kérdezte Szeka idegesen, nem is figyelve Misi előző mondatára.

– Nem tudom... akkor miért végzett az egyikükkel? És ez a fekete, triplaszemű meg mi lehet?

A kérdéseikkal pillanatnyilag egy helyben toporogtak. Az idegen is mintha most kezdené jobban szemügyre venni őket.

Tagawa, miután végzett élőholt ellenfeleivel, próbálta felmérni a különös létsíket, ahová került. A falak színét és a szoba berendezéseit illetően zavarban volt, de nem mutatta ki. Még nem tudta, hogy a két sápatag, furesa külsejű férfi barát, vagy ellenség. Nem élőholtak, az biztos. A kezükben előretartott fémtárgy nem látszott fegyvernek, inkább varázseszköznek. Talán pap-mágusokkal van dolga. A démont vajon ők idézték? Ezért tűnnek olyan tanácsatlannak? A fiatalabbik próbál harciasnak tűnni, de Tagawa látta, hogy csak a félelmét leplezi. Nem is igazi harcos.

A lábaiknál heverő démon még mindig nem adta fel. Vérfagyaszto dallamban adott ki hangokat, s mintha új cselvetésen mesterkedne, erőtlenül felkacagott. Tagawa ösztönösen kitekintett az ablakon, s vagy tizenöt-húsz élőhalottat látott közeledni, összehangoltan,

félreérthetetlen szándékkal. Kézjelekkel próbálta elmutogatni, hogy a démon a felelős a történekért, de a két sápatag, furcsa szerzet továbbra is értetlenül bámult rá.

– Mi a francot mutogat ez? – kérdezte Misi az idegességtől és a dühtől remegő hangon.

– Nem tudom! Biztos, hogy ki akarja nyírni azt az izét, és nem vagyok benne biztos, nem kéne-e hagynunk...

Szeka nem fejezhette be a mondatot. A démon szájából narancsszínű lángcsóva tört elő, egyenest a rögtönzött gyújtóbombák felé. A szétfolyt benzin pillanatok alatt belobbantotta az irodát.

– *Ez a mocsodék ki akar füstölni minket!* – ordította Misi, miközben kétsége esetén próbálta üzembe helyezni a poroltót.

BLAM! BLAM! BLAM! Szeka háromszor lőtt bele a démonba, eredménytelenül. A túlvilági szamuráj Kálmán meglepetésére egyszerűen félrelökte őt, majd letolta a kardját a förmédvény torkán.

A fekete, tépőfogas rondaság vinnnyogni kezdett, megmaradt kezét mintha tiltakozásra emelte volna, majd hirtelen elcsöndesedett. Három szemében kihunyt az izzás. Időközben Misinek sikerült beüzemelnie a tűzoltókészüléket, s pánikszerűen ontani kezdte a fehér füstöt mindenfelé. A három férfi köhécselni kezdett. Szeka felrántotta az ablakot, a szamuráj pedig egy ugrással kint termett.

Tagawa hosszas kilégzéssel fújta ki tüdejéből azt a kellemetlen, porszerű valamit. Sűrű pislogással szárította fől könnyeit, magában átkozva a két bolond varázslót. Ezek a tökkelütöttek még egy démont sem képesek felismerni!

Mindkét kardját kivonva a közelgő élőholtakat rohamozta meg, akiknek mozgása a démon kiműlásával már korántsem tünt összehangoltnak. Néhányuk csontkezükben fejszét, kaszát lóbált, de már nem olyan magabiztosággal. Mintha a fegyvereik koloncok lennének számukra.

– Hé, ez nem az öregebb Hoffmann doki? – kiáltotta Szeka, aki követte Tagawát a szabadba.

– Mit foglalkozol vele? Tedd a dolgod! – rivallt rá Misi, hogy megőrizze maradék tekintélyét.

– Pont útban van ez az őrült! – próbált kontrázni Szeka.

Az „az őrült” éppen módszeres alapossággal aprított fel két zombit, két másikat egymásnak ütközötetett, egy harmadiknak szintén fejét vette. Az egymásba gabalyodott élőholtakat szinte egyszerre hasította ketté.

Szeka gyors egymásutánban kilőtte maradék öt töltényét, újabb négy fővel ritkítva a zombiállományt. Miközben tárat próbált cserélni, Misi is elintézett hármat a támadók közül, de az ő fegyvere hirtelen elhallgatott.

– A francba, ez beragadt! – kiabálta Csipa, kétségeesetten ütögetve a pisztolyát.

Szeka szitkot morzsolt el a fogai között, mivel közben rájött, a tartalék tárat az irodában hagyta. A maradék zombi a szamuráj köré gyűlt, akinek igencsak kétségesse vált a helyzete. Tudta, ha visszamegy az irodába, már nem lesz ideje megmenteni ezt a Muszasit.

A válságos pillanatban motorzúgás hallatszott, éles kurjantásokkal egybekötve. Szeka citromsárga Simsonjáról ismerte fel az érkezőt.

– Izirájder Dönci! A legjobbkor, teső!

– *Huj! Huj!* – rikkantotta Dönci, kezében egy körfűrésszel hadnászva.

A következő jelenetet talán a legprofibb horror-rendező sem álmodhatta volna meg szebben. Dönci a Pokol Angyalait megszégyenítve száguldott a zombihorda közé, utcát vágyva közöttük. Egy hatalmasat farolt az újabb támadáshoz, de szó szerint kicsúszott a lába alól a talaj. Motorjával fölbukott, a fűrész pörögve szállt ki a kezéből.

Szerencsére Tagawa a Nakamura-pengével pontot tett az ütközet végre.

– Egyben vagy Döncikém? – rohant oda aggódva Szeka az egyszemélyes „felmentő sereghoz”.

– *Hukk!* Jobban nem is lehetnék! – felelte Dönci legalább ötvenfokos lehelettel.

– Nemcsak a jó öreg Simsont tankoltad meg, komám! – jegyezte meg Szeka fintorogva, a levegőt legyezve maga előtt a cefreszag miatt. – Ettől még a holtak is föliriadnak!

Szeka elharapta a mondat végét. Aggóval nézett Misire, de a felettese mintha meg sem hallotta volna Kálmán ízléstelen viccelődését.

– Ittas vezetésért elő kéne, hogy állítsalak! – szólt Csipa Döncinek. – De tekintettel a körülményekre...

– A jogsim kéne, biztos úr? *Már egy hónapja nálatok van, ba'meg!* – hörögte Dönci, egy kiadós, zöld turha szélnek eresztése közben. Szeme kétfelé állt, mint a kaméleonnak, az arca is kezdte felvenni a legváltozatosabb színskálákat.

– Ő velünk van? – kérdezte Dönci Tagawára mutatva, mintha csak most venné észre.

– Úgy tűnik – felelte Szeka. Sokatmondóan Csipára nézett, jelezve, hogy tőle várja a következő taktikai döntés meghozatalát. Csipa néhány pillanatnyi hezitálás után kiadta az ukázt.

– Menjünk a polgárhoz! – Misi a polgármestert illette e kifejezéssel.

– De mi van, ha... – kezdte volna Szeka az ellenkezést, de Csipa lehurrogta.

– Egyszer úgyis a végére kell járnunk!

A Lada Niva felé vették az útjukat, a szamurájnak intettek, hogy kövesse őket, Dönci harmadik próbálkozásra ismét a motorjára ült, úgy tartott velük.

Tagawa óvatosan ült be a különös szekérbe, amelyet nem vontattak lovak. Kissé feszengett a hátsó ülésen, összerezzen minden rázkódásra. Az élénksárga, furcsán zümmögő, két keréken guruló gép-paripát sem tudta hová tenni.

Miféle bolond egy hely ez? Az itt lakók mindegyike mágikus képességekkel rendelkezik, s játszi könnyedséggel kezelik e csodamasinákat. Mégis berezelnek egy csordányi élőhalottól, mintha nem tudnák, hogyan kell elbálni velük rövid úton.

Sajnálta, hogy nem értik egymás nyelvét. Remélte, egy előljáróhoz viszik, hátha vele valahogyan szót ért.

Simagöröngyös, polgármesteri hivatal

Mire az önjelölt zombiirtó különítmény az önkormányzat (korábban tanács háza) épülete elé ért, már egy kisebb csődűletet találtak ott. Göröngyös István, a polgármester éppen széles tagléjtésekkel magyarázott valamit a körülötte állóknak, Dünnyögő Pistabának, Nagypál Sanyibának, a rágógumit kérődző Kutaskarsinak és még két fiatal srácnak.

– Jé, előkerült Döm-dö-döm! Vagyis Dam-da-dam! – kiáltotta Kálmán, miközben leparkoltak a hivatal előtt. Damm Gáborra mutatott, a tizenhét éves cyberzsenire, Pistabá unokájára.

– Az ott mellette meg...

– Az eltés arc, Töttössy Bence! – folytatta Szeka. – Na, ez is jókor jött haza!

Töttössy Bence, Sanyibá unokája az ELTE Bölcsészkarán tanult, történelem-filozófia szakon. A polgármester kitárt karokkal rohant az érkezők felé.

– Fiúk, de jó, hogy jöttetek! Az egész községen siketek a telefonok! Nincs netünk se! Látom megjött a korrózióvédelem is! – ezt a megjegyzést

a frissen érkező és elhasaló Izirájder Döncinek szánta. Az ismeretlen szamurájt megpillantva felvonta szemöldökét.

– Hát ezt meg hol szedték össze?

Misi zavartan vakarta a fejét.

– Nem tudom... jött valami kék villanás, aztán csak úgy ott termett, egy háromszemű, félkarú szörnyikét meg két zombit üldözve... de istenesen felszeletezte őket...

– A szingularitás! – vágott közbe diadalmasan Damm Gábor.

– Miről beszélsz? – kérdezte szinte egyszerre Göröngyösi és Szeka.

– Hát kedvenc témajáról, a párhuzamos világokról! – vette át a szót Töttössy Bence.

– Aha – a polgármester bóllogatott, mintha értené. – Szóval feltámadt haló poraiból ez a középkori szamuráj, aztán ide teleportálta magát Japánból, hogy nekünk segítsen!

– A háborúban is velünk vótak, amikő a muszkákat köllött vágni! – szólalt meg Sanyibá.

– De ő nem japán! Nézzék, bőrciszmát hord, nem szalmapapucsot! És a páncélzata is másmilyen! A szamurájoknak borotválniuk kellett a fejük tetejét, így a mongolok hordták a hajukat!

– Honnan tudod, ott voltál? – torkolta le Gábort Göröngyösi. – *Kon-nicsi va!* – A polgármester udvariasan meghajolt az idegen felé, aki némán viszonozta a köszöntést.

– Miért nem szólal meg? Japánul köszöntem! – értetlenkedett halkan Göröngyösi.

– Mert nem érzi, amit mondani tetszett neki! Nem japán! Egy alternatív valóságból jött! – vágott vissza Gábor.

– Mindegy! Most erre nincs időnk! mindenki gyorsan az irodámba, taktikai megbeszélés! – zárta le a vitát a polgármester.

– A harcművészük amúgy is túlértékkeltek! – jegyezte meg Szeka lekicsinylezőn.

Míg a körzetisek, a polgármester és az öregek a falu helyzetéről és a lehetséges túlélők utáni kutatásról vitáztak, addig Bence és Gábor az irodából zsákmányolt fénymásolópapírra vetett rajzokkal és kézjelekkel kombinálva próbálták elmagyarázni az idegenek, hová is került. Csányiné, a polgármester titkárnője elégedetten konstatálta, hogy a furcsa vendégek ízlik a sebtében főzött zöld tea, de még a saját kezűleg sült tűróspogácsája is láthatóan sikert arat a kardforgató uraságnál.

Tagawa a filctollat ecset módjára forgatva, szintén hasznos tudni-valókkal szolgált a két srácnak az ő világáról, valamint idejövetelének

körülményeiről. „Társalgásukat” az irodából beszűrődő bekiabálások akasztották meg néha.

– Én asszdom, támadjunk! – szorgalmazta Pistabá. – A temetőbül gyüttek, hát oda szorítsuk vissza úket!

– Úgy van! Összpontosítuk oda az offenzívát! – helyeselt Sanyibá.

– Ahhoz egy harckocsi kéne! Hálá magának, Sanyibá, az az egy se működik! – zsörtöldött szemtelen hangon Szeka. A két öreg furcsán összenézett. Szekának ez feltűnt, de nem szolt.

– Hogy állunk a vízkészlettel? – kérdezte idegeskedve a polgármester.

– Mi van, ha ezek a dögök megfertőzték a víztornyon? Erősítést várhatunk-e?

– Benne leszünk a tévében! – nyöszörögte Kutaskarcsi. – A TV-Teknő TAPLÓ adásában, ahol majd lehet szavazni arról, hogy a kormány lebombázta ezt a helyet a hadseregge’ vagy ne?

– Miket beszélsz te? – förmédít rá Göröngyösi.

– Így vót hát! – erősködött Kutaskarcsi. – A Retek Klub Lófasz Plusz előzetesében is...

– *Humbug Plusz*, nem *Lófasz Plusz!* De tökmindegy! – fogta a fejét Misi. – Ha elrendelik a karantént, nekünk annyi!

– Mi lehet most a plébánián, az iskolában vagy a kultúrban? – aggodalmaskodott Göröngyösi a fejéhez kapva. – Senkit nem tudok elérni, el vagyunk vágyva mindenkitől! Már csak ez hiányzott!

– Akkor a haditanácsot megnyitom – intézkedett gyorsan Szeka, próbálva uralni a helyzetet.

– Mit tudunk idáig a zombikról? – kérdezte Göröngyösi.

– Büdösek – mondta Damm Gábor.

– Nem valami szélvész gyorsak szerencsére. Velem legalábbis nem vehetik fel a versenyt – közölte Ízirájder Dönci.

– Kikeltek a temető sírjaiból, és előzőnlöttek a falut – bizonygatta Csi-pa Mihály.

– Ez biztos? – érdeklődött a polgármester.

– Igen – válaszolt Misi. – A tegnapi információszerző akciónk során lefotografáltuk sokukat, és a képi adatfeldolgozás során több halottat is azonosítottam.

– Az jó, legalább a rend őrei végzik a dolgukat – dicsérte meg a települési elöljáró. – És hány zombit iktattak ki?

– Hát egyet sem, mert az csak dokumentáló adatszerzés volt, mivel nem volt olyan parancsunk, hogy...

– A francba. Nem kaptatok el tegnap egy zombit sem?

– De, egyet igen, mert véletlenül elütöttem a Nivával – mentegetőzött Csipa Mihály.

– Fakezű fakabátok – legyintett Dönci. – Én már tizenháromnál tar-tok – büszkélkedett a többiek előtt. – Sőt egyet el is fogtam, és bezártam a fészerbe.

– Elfogtad?

– El ám, pedig nem volt egyszerű!

– Tehát az összes zombi feltámadt halott? – összegezte a polgármester.

– Igen – felelte Misi.

– Aha – válaszolt Szeka.

– Úgy tűnik – mondta Bence.

– Hát nem igazán – szólat meg Pistabá a háttérben.

– Mi az, hogy nem igazán?

– Hát ottan van például az a puccos pesti riporternőcske – tétovázott Pistabá.

– Mi van vele?

– Hát ugyebár ő előbb élt, utána ottan volt mozdulatlan a templom lépcsőjén, aztán meg akart harapni.

– Megharapni?

– Az a – folyt bele a diskurzusba Sanyibá is. – De így fej nélkül mán nem okoz galibát – nyugtatta meg a körülötte állókat.

– Hogyhogy fej nélkül? Megtámadta egy zombi?

– Nem, odadurrantottam nekije – mutatta, kezében a puskával.

– Maguk megölték a riporternőt?

– Zombi vót azmán, nem ripóter – legyintett Sanyibá.

– Tehát felkeltek a zombivá változott halottak a temetőből, és akit megharapnak, azok is zombik lesznek – gondolkozott hangosan Töttös Bence.

– De miért támadnak? – kérdezte Gábor.

– Talán, mert zombik, nem? – kérdezett vissza Dönci.

– A Dead Snowban a zombik elrejtett kincsért gyilkolásztak. Van Simagöröngyösön elrejtett kincs? – töprengett Bence.

– Nincs. De ha van, akkor meg nem lehet tudni, mert el van rejtte – csillogtatta meg találékonyságát Szeka.

– De ugye a zombiknak nem lesz valamilyen különleges képességük?

– reménykedett Gábor.

– Szerintem ezeknek nincs. Mire gondolsz?

– Hát a Zombi stippersben...

– Azt én is láttam – lelkendezett Dönci.

- Ökör – felelte Bence.
- Ezek meg miről beszélnek? – érteletlenkedett Sanyibá.
- Filmekről.
- Egy egyetemistának ennyi dévédére futja? – merengett Csipa.
- Á, a legtöbbet csak kölcsönkérem a virtuális szomszédomtól – válaszolt Bence.
- A kitől?
- *Torrent*, de nem fontos – legyintett Gábor.
- Ja, azt én is láttam – lelkendezett Szeka. – Abban van az a kövér spanyol, aki rendőrösít játszik. A folytatásban meg az a teniszező is. Mert ő is spanyol – magyarázta.
- Spanyolországban is voltak zombik? – érteletlenkedett Misi.
- Nem, az egy másik film...
- Akkor hogy jön ide?
- Szélessávon – Damm Gábor ezt már vigyorogva tette hozzá.
- Autópályán?
- Mért autópályán?
- Mert ott a KRESZ szerint szélesebbek a sávok – tudálékoskodott Csipa Misi. – Hogy ne legyen annyi baleset.
- Gyere Pista öcsém, hagyjuk itt ezeket a buggyantakat – legyintett Sanyibá, majd elindult hóna alá szorított puskával.
- Talán inkább térjünk vissza a zombikérdésre! – emelte fel hangját a polgármester, próbálva egy kis rendet teremteni.
- Váratlan kutyauagatás és egy vészjósól nyerítés zavarta meg a rögtön-zött haditanácsot.
- Jézusom! Ez Vakarcs! Nézzétek, a Ráró üldözi! – kiáltotta rémülten Göröngösi, kitekintve az ablakon.
- Lőjük le mindenketőt gyorsan! – határozott Szeka. Többen felhördültek erre. Vakarcs volt a falu kedvence, kivéve Kálmánt, aki hírből utálta a kutyákat.
- Még mit nem! Vakarcsot nem adjuk! Hé, ez meg mit csinál? – ilyen kiáltások hangzottak, miközben különc „vendégük” egy ugrással az utcán termett, kivont karddal.

Tagawa nem értette, ezeknek a bolondoknak miért nem tűnik fel a kutya nyakörve. Elterelve a túlvilági mén figyelmét a kis házörzöről, már vetődött is előre, halálos pontossággal végrehajtva a „lóláb-vágás” technikát. Ráró inkább sikoltott, mint nyerített, miközben tehetetlenül felbukott. Tagawa teljes erővel lesújtott, lenyakazva a lovát. A jáoszág még egyet-kettőt rúgott, majd nem mozdult többet.

A többiek lélegzetvisszafojtva bámulták, mit művel a szamuráj. Szeka félrenyelte a rágót, amit előzőleg Karesítől kunyerált. Heves csuklásba kezdtet.

– Még hogy túlértekkeltek! – morogta szemrehányónan Kálmán fülébe Misi.

– Az biztos, hogy nem olcsó kínai penge! – mondta egy kiadós böffen-tés kísérében Izirájder Dönci.

– De nem is olyan STIHL-szerű, mint te, he-he! – fontoskodott Kutaskarcsi.

– Erről jut eszembe, a Dead Snowban, amikor...

Tagawa eközben egy papírtekercset szedett le Vakarcsnak nyakörvéről és szertartásosan a polgármester felé nyújtotta. Göröngyösi egy meghajlással vette át.

– Hát üzenetet hoztál! Jó kutya! – Ezt már Vakarcsnak mondta, hogy túltegye magát az előbbi megrázkođtatáson. Az üzenetet olvasva a polgármesternek csaknem a feje tetejéig szaladt fel a szemöldöke.

– Uraim, riadó! – rendelkezett sietve. – Segélykérést kaptunk az iskolából! Bernát atya és a hívek nagy része ott rekedt! Ostrom alatt vannak!

– Fegyvert és lőszert a kocsikba, gyorsan! – vette át a parancsnokságot Csipa.

– Lószart! – hörögte Dönci, aki motorja nyergébe pattanva (előzőleg kétszer mellé), gépesített lovagi fegyverét kézbe kapva már indulott is.

A többiek a Lada Nivában és Göröngyösi céges furgonjában kaptak helyet, beleértve Magdikát és Vakarcset is.

– *Rajta magyar!* – kiáltotta lelkesen Sanyibá, aki előtt egyszeriben megelevenedtek a háborús emlékei.

Erodon, Navappur, Shiro-fennsík

A császári különítmény tagjai felváltva őrködtek az alvó Azuma felett. A harcosok türelemmel várakoztak, de az eltűnt vezetőjük miatti aggodalom és a hosszas kopitalás már igencsak megviselte őket. A szerzetes negyedik napja aludta a kék lótusz álmát, míg végre kapcsolatot teremthetett a Vénekkel, a Köztes Világ Bölcseivel. Elméjét higgadtan

felfedve előttük, beszámolt nekik küldetésükről és Tagawa helyzetéről. Tudta jól, nem mutathat félelmet, nem esedezhet a Bölcsek jóindulatáért, fenntartás nélkül el kell fogadni ítéletüket.

Simagöröngös, az általános iskola épülete

– A nemjóját! Ezt nem hiszem el! – Göröngyösi rémültén taposott bele a fékbe. Zakójából remegve húzta elő még a pártállami időkből megmaradt önvédelmi pisztolyát.

A zombik egymás hegyén-hátán kapaszkodtak föl az iskola épületére, mint a járatokat kereső hangyák. Belülről az ostromlottak rémült sikolyai hallatszottak.

Izirájder Dönci körbe-körbe furikázott, két élőhalottat kergetve (vagy azok kergették őt, ez nem volt teljesen világos). Egymás után dörrentek a lövések. Kutaskarcsi golyóscsapágyak maradványait használta csúzlilövedéknak.

Tagawa kibukfencezett a Ladából, majd két karddal a kézben nekilátt a zombik hentelésének. Az élőholtak egy emberként (vagy inkább egy halottként) fordultak a felszabadítók ellen.

A lövédékek fütyülve röpködtek, szorgos kezek cserélték a tárapkat, segítve a két öregnek is. A zombik fogytak, de a muníció még jobban. A helyzet kétségbeejtővé vált.

Ekkor hirtelen egy OROS CORNADO kombájn kanyarodott ki az iskola mögül, hátba támadva a holtak sereget, így ismét a simagöröngösiek arathatták le a győzelmet. A vezetőfülkéből ismerős alak szállt ki.

– Aurél bátyám, hát te lennél? – üdvözölte megmentőjüket a polgármester.

– Ideje volt már nyakon basznom ōket! Elvégre parasztyerek vagyok, vagy mi a fene! – morgolódott Sápsepesy Aurél, miközben leporolta kopottas zakóját.

– Irtó pipa vagyok, mer’ Kálika eltűnt! Hát ez meg ki? Tán Dzsingisz kán személyesen?

– Nem, ō... ō barát... – kezdte zavartan Göröngyösi, de Gábor közbevágott:

– Egy párhuzamos világból, féreglyukon keresztül! Tudja, mint a szerepjátkokban!

– Párhuzamos világ? Féreglyuk? – csodálkozott kerekre tágult szemmel Sápsepesy. – Nem a Parlamentről beszélsz, te gyerek?

Köztes Világ

Az időnek nem volt jelentősége az asztrálsík eme dimenziójában. A Véneknek hatalmukban állt bármelyik párhuzamos valóság bármelyik szakaszába beavatkozni. Azuma még a transzmeditációs állapotában is alig bírta visszafojtani örömet. A Bölcsék meghallgatták kérését. Megkeresik Tagawa-sant.

Simagöröngyös, az általános iskola épülete

- Most hogyan tovább, uraim? – kérdezte Göröngyösi, mialatt Bence, Dönci és Kutaskarcsi bement az iskolaépületbe a túlélőket keresni.
- Munícipó kéne, meg pár kombajn! – vetette fel Csipa Misi.
- Ja! Asszongyák gyütt ide fű alatt némi gépfegyver, még '91-ben, útban a szerbek felé menet...
- Ugyan már, Pistabá, az egy ostoba városi legenda! – rivallt az öregre ingerülten a polgármester. Majd Csipára nézte, nem túl meggyőzően hozzátette – Azért vannak... khm... rejttett tartalékaink...

Az újabb „haditanácsot” ezúttal egy fénylő, türkiz háromszög akasztotta meg, amely a semmiből tünt elő.

- Pár órája is így kezdődött az őrsön... – nyögte Misi. A fény ezúttal nem adott ki magából hivatalan látogatókat, inkább mintha várt volna valamire. Vagy valakire?

Tagawa tudta, a fény ezúttal érte jött. Sajnálta, hogy nem tudott meg többet erről a furcsa világról, de nem volt más mód a hazatérésre. Udvariasan meghajolva a Köztes Világ kapuja felé indul.

– Fiataember, legalább ezt vigye magával! – kiáltotta utána Magdika, egy kisebb batyut nyújtva a távozó felé. A szamuráj mosolyogva átvette a csomagot, újból meghajolt, majd bevetette magát az ismeretlen, türkizes ragyogásba. A fénylő háromszög egy másodperccel később kihunyt.

– Na, ennek korán csengettek! – jegyezte meg Szeka gúnyosan. Misi rosszallóan oldalba bökte.

– Uraim! – szólalt meg Sápsepesy. – Javaslom, indulunk a temető felé! Fejezzük be az aratást!

Eronon, Navappur, Shiro-fennsík

A különítmény tagjai mindenki kivonták fegyverüket a semmiből megjelenő, türkiz fényoszlop láttán. A Köztes Világ borzalmai helyett – legnagyobb örömkre – elveszettnek hitt parancsnokuk jelent meg a kozmikus ájtáróban. A fegyelmet félredobva, üdvrvivalgással köszöntötték.

– Tagawa-san! Örülök, hogy ismét köztünk vagy! – szólalt meg a magához térő Azuma. – A Vének kegyesek voltak és meghallgatták kérésemet.

– A Vének? – Tagawa fölvonta szemöldökét. – Mennyi ideje voltam távol?

– Négy napja, uram! – felelte Okada, a helyettese.

– Hihebetlen! Pedig mintha csak néhány órát töltöttem volna azon az őrült helyen! A levegő bűzös és poros! Az ottani embereknek sápadt a bőre, a szemük is világosabb, mint a miénk! mindenkinél mágikus képessége van, furcsa tűzköpő fegyvereket használnak és gépszörnyeket mozgatnak! De az élőhalottaktól mégis rettegnek! Azért persze vannak ott jó dolgok is!

A parancsnok kibontotta a másik létsíkról hozott batyut, s a harcosok derekasan nekiláttak a túróspogácsának.

Simagöröngös, iskolaudvar

A nap – már megint – szórta szikráit a bárányfelhős égről, gondtanul, mintha lent az iskolaudvaron nem is részben, avagy egészben felarabolt élőholtak hevernének.

Néma csend settenkedett a környéken, egészen a kerítésig jutott, ahol az egyik zombi mocorogni kezdett. Furcsamód nem szenvédett végzetes sebeket, pedig a zombikommandó kitett magáért.

A még nem hulla – vagyis már volt, de most nem az, bár lehet megint – a földön ülve nekitámaszkodott a vasracsoknak, és matatni kezdett maga körül. Valószínűleg a jobb lábat kereste, ami térdtől hiányzott.

A közelében számos láb hevert – nemelyik magában, nemelyik kisebb-nagyobb folytonossági hiányokkal, de még egy zombihoz tartozva –, de az élőhalott ragaszkodott a sajátjához.

Hullányi agyában ott motoszkált a hiányérzet, és a dolog zavaró késztetést indított el nála. Azonban hiába kereste a bizonyos testrészt, a környező jó pár négyzetméteren híre hamvát se lelte.

A kerítés vasracsai kapaszkodva ugrált fél lábon, bár túlzottan nem dacolhatott a gravitációval, így a testgyakorlat messzirol inkább ványszorgásnak tűnt.

Vakarcs farkacsóváltan nézte a tántorgó alakot, majd pofájába vette a frissen szerzett zamatos lábszárcsontot, és elügetett a vacka felé.

* Lásd Cyrus Livingstone: Az egyetlen lehetőség c. novellájában

**Ignácz Ágoston:
Ízirájder Dönci**

Kapitány

Csirkepörkölt ebédre, avagy a féllábú vérbíró kriptája

Tobias Dupont, egy álmos amerikai kisváros seriffje leparkolt terepjárójával a helyi önkiszolgáló étterem előtt. Zsebre vágta a slussz-kulcsot, majd kényelmesen beballagott az étterembe. Beállt a pult előtt álló rövidke sorba, majd kezébe vett egy lila műanyag tálcát, és ráhelyezett egy kést meg egy villát. Nem kellett sokáig várnia, hamarosan sorra is került.

- Mit ajánlasz ebédre? – kérdezte a pult mögött álló kiszolgáló lányt.
- Csirkepörköltet galuskával – válaszolta mosolyogva a kiszolgáló.
- No, az már a múltkor sem hozott szerencsét – válaszolta a seriff. – Amikor legutóbb pörköltet vettem nálatok, akkor szökött meg a börtönből Isaac Smith, a bankrabló. Egész éjszaka fent voltam, még vacsorázni se mehettem haza.
- Rosszul emlékszel, aznap marhapörkölt volt – válaszolta a lány.
- Egye fene, akkor legyen fél adag csirkepörkölt galuskával! – adta meg magát Tobias Dupont. – Hátha ma több szerencsém lesz...

A seriff megkapta a kért adagot, és kifizette azt a pénztárnál. Volt egy kis vitája a pénztárossal, mert a nő elsőre nem tudta felváltani Dupont százdollárosát, de aztán nagy nehezen mégiscsak összejött a visszajáró. Ezután a törvény helyi óre leült az egyik már kissé ingatag asztalhoz, kezével kiegyengette a girbegurba villa ágait, majd nekilátott a már kissé bizarr állagú csirkepörköltnek.

Dupont nem falatozhatott sokáig, mert megszólalt az övére akasztott rendőrségi rádió. A központból keresték.

– Seriff, valami gond van a temetőnél, meg kellene nézni – mondta a központos.

– Ennyit a nyugis ebédről... Rendben van, azonnal indulok – válaszolta Dupont.

A seriff visszavitte az ebéd maradványait tartalmazó tálcát a pulthoz, elköszönt az alkalmazottaktól, majd kiment terepjárójához. Még nem érkezett kinyitni az autó ajtaját, amikor ellenállhatatlan zuborgást

kezdett érezni beleiben. Úgy tűnt, hogy az imént elfogyasztott ebéd igen gyorsan el kívánja hagyni elnyelőjének emésztőszervrendszerét, ami az utóbbi időben, a nemrég elvégzett epeműtét óta a kívánatosnál többször esett meg a seriffel. Dupont sietősre vette a dolgot, és még éppen elért az étteremben található mellékelyiségekig. Itt gyorsan megszabadult ebédeje rövid idő alatt salakanyaggá transzformálódott maradványaitól. Kézmosás után – kellemetlen bélgórcsöktől kínozva – visszament a pulthoz. Az itt található üvegkancsóból öntött egy kis vizet poharába, majd bevett egy fájdalomcsillapító és egy hasfogó tabletált.

A gyógyszerek gyorsan hatni kezdtek, és már semmi akadálya nem volt, hogy a seriff a tettek mezejére lépjen. Beszállt terepjárójába, és a városka szélén található ősrégi temető felé vette az irányt.

A temető kovácsoltvas kapujában, a „Feltámadunk!” felirat alatt már várt rá az ifjú segédseriff, Richard Hastings.

– De jó, hogy megérkezett, főnök – kiáltott rá Hastings. – Valami nagy baj történt odabent!

– Egy temetőben mi baj történhet? – kérdezte tréfálkozva Dupont. – Csak nem sétáló halottak?

– Remélem, nem – válaszolta komoly képpel a segédseriff. – A minap összedőlt az öreg Paul Taylor kriptája, és a helyreállítást végző melósok találtak valamit. Nem lehet belőlük kiszedni, hogy mit, annyira meg vannak rémülve. Jobbára babonás mexikóiak, talán majd maga szót ért velük.

– Paul Taylor, a féllábú vérbíró? – mondta meglepetten a seriff. – Azt mondják, sok halálos ítéletet szabott ki még a polgárháború idején, nem is szerették túlzottan az emberek. Remélem, nem ő kezdett el mászkálni...

– Úgy tudom, ő még ott fekszik a koporsójában – nyugtatgatta főnökét Hastings. – A kripta leomlása után a temető kápolnájába vitték koporsóstul, mindenestüл a vérbíró urat.

Ekkor a törvény őrei megérkeztek az összedőlt kriptához, melynek romjai körül izgatott munkások gyülekeztek. Vezetőjük, a mexikói származású, ám angolul jól beszélő Alejandro Lopez odalépett a serifphez, és előadta a történeteket.

– Az emberek az összedőlt kripta romjait hordták el, amikor hirtelen beszakadt a padló. Egy nagy üreg nyílt meg a föld alatt! Félnek tőle, senki sem mer a közelébe menni! – hadarta el egy szuszra Lopez. – Kérem, seriff, segítsen, így nem haladunk a munkával!

– Rendben van, megnézem – válaszolta Dupont.

– Maga nem fél a holtak átkától? – kérdezte remegve Lopez.

– Tengerészgyalogos voltam, ha kell, vízen járok – válaszolta nagy hangon Dupont. – Megjártam Irakot és Afganisztánt, egy sötét gödörtől csak nem fogok megijedni!

A sheriff magabiztossága láthatóan nem nyugtatta meg a körülötte álló munkásokat. Dupont nem törődött ezzel, hanem táskjából elővette egy zseblámpát, és a romokhoz lépett. A kripta padlóján jól láthatóan táton-gott az Alejandro elbeszéléséből ismert sötét üreg. Dupont a nyílás felé hajolt, és bevilágított kezében lévő zseblámpájával. A keskeny fénysugár egy, a mélybe vezető lépcsősort világított meg, melynek végét nem lehetett látni a lámpa beteges fényében. A sheriff nem sokáig nézelődött. Az üregből hirtelen olyan dögletes bűz tört elő, hogy gyomra majdnem ki-adta magából a csirkeebéd maradékát. Komoly erőfeszítésbe került, hogy visszaszorítsa az ellenállhatatlanul előtörő háningert, és visszanyelje a torkában felgyülemlett savat. Miután nagy nehezen leküzdötte a rosszullé-tet, így szolt a segédseriffhez:

– Hastings, hozd a kocsiból a gázárcot, lemegyünk! – majd rövid gondolkodás után hozzátette: – A shotgunt se felejtsd ott!

Hastings arcán látszott, hogy nem ért egyet főnöke ötletével, de szó nélkül elrohant a rendőrautóhoz. Hamarosan visszatért, kezében gázárcokkal és a két puskával. Dupont felvette az egyik álarcot, hátára vetette shotgunját, majd kezében a zseblámpával elindult a lefelé vezető lépcsősoron. Hastings – szintén gázmaszkkal a fején – visszafogott lel-kesedéssel követte főnökét.

– Biztos, hogy jó ötlet ez, uram? – szolt utánuk Alejandro.

– Tud jobbat? – szörcsögte a gázálarcon keresztül Dupont. – Volna egy kérésem! Szóljanak be a központba, hogy azt üzenem, hogy küldjenek még két embert, meg jöjjön ki a doki is, hátha szükség lesz rá.

– Meglesz – válaszolta Alejandro, miközben a két rendőr eltűnt az üreg mélyén.

Dupont haladt elől, a kezében lévő lámpa ősi, kopár kőfalat világított meg. Nem számolta, hány perc gyaloglás után fogytak el a lépcsők a lába alól. Egyszer csak vízszintes talajra értek, ahol a két rendőr végre megáll-hatott, hogy kifújja magát. A hosszú gyaloglás, méghozzá gázárcban, kifárasztotta a serifvet. Lehúulta fejéről az álarcot, és mély levegőt vett. Itt már nyoma sem volt a fent érzett bűznek, így mindenketen eltehették táskájukba a kényelmetlen védőfelszerelést.

Hastings elővette zsebéből a mobilját, ránézett, majd rémülnen így szolt:

– Itt nyoma sincs a térerőnek, főnök!

– Semmi gond, úgysem akarunk telefonálni – próbálta megnyugtatni beosztottját Dupont.

Rövid pihenő után továbbbindultak. Amennyire meg tudták állapítani, a folyosó bár kanyargósan, de leágazások nélkül vezetett egyre csak előre, egy ismeretlen cél felé. Dupont visszagondolt apja történeteire, amelyet sok évvel ezelőtt mesélt a Vietnamban megesett kalandjairól. A vietkong dzsungelmélyi alagútjai lehettek hasonlóan nyomasztóak, bár sejtette, hogy még egy vietnami bázis felderítése sem tölhette el ennyire idegen érzéssel az embert.

– Itt legalább nincsenek robbanó csapdák meg vérrel bekent hegyes bambuszrudak – gondolta Tobias Dupont. – Mégiscsak jobb itt lenni, mint a rohadt vietnami dzsungelben.

Hirtelen, szinte a semmiből előbukkanva egy vaskos faajtó állta a felfedezők útját. Dupont megpróbálta kinyitni, de az ajtó nem engedett. A határozott rángatás sem segített, ezért a seriff előhúzta 45-ös Magnumját, és szétlőtte a zárat. A lövöldözés szinte elviselhetetlen zajt keltett a szűk folyosóban, de megérte: főnöke intésére Hastings egy erőteljes rúgással eltakarította az útból a makacs akadályt.

Az ajtó mögött néhány méterrel elkanyarodott az alagút. Dupont és helyettese a kanyar után egy viszonylag tágas helyiségre ért. Itt már nem volt szükség a zseblámpák fényére, ugyanis a szobát kékesen derengő fénybe vonta egy furcsa jelenség, amelyhez hasonlóval még egyikük sem találkozott élete során. A falon egy folyamatosan mozgó, kaotikus alakzatot láttak, ez világította be a helyiséget.

– Mi lehet ez szerinted? – kérdezte a seriff.

– A Csillagkapuban láttam hasonlót – suttogta Hastings.

– Sci-fi marhaság! – mondta mérgesen Dupont. – Most pedig kiderítjük, mi is ez, ezért tartanak minket az adófizetők!

Nem törődve Hastings tiltakozásával, Tobias Dupont odalépett a falhoz, és megérintette az ott fortyogó nukleáris káoszt. Hastings csak annyit látott, hogy főnöke egy pillanat alatt eltűnik a semmiben. Rémülten menekülni próbált, de a jelenségből kinyúlt egy hosszú, tekergő csáp, és a segédseriffet is magával rántotta az ismeretlenbe.

Később, amikor Tobias Dupont magához tért, és kinyitotta a szemét, feje felett a kék eget és az égen úszó fehér felhőket látta. Nem messze tőle feküdt Richard Hastings, aki még nem volt teljesen magánál, de legalább megpróbált felállni. Dupont ülő helyzetbe küzdötte magát, majd körülnézett: egy ismeretlen település fehérrre meszelt falú, cseréptetős házait látta maga körül. Nem tudta, hogy hol van, de abban biztos volt, hogy nem otthon.

– Hol vagyunk, főnök? – nyögte Hastings. – Hová kerültünk?

– Fogalmam sincs – válaszolta a sheriff. – Gyere, nézzünk körül.

A két rendőr nagy nehezen feltápászkodott a földről. Leporolták szébb napokat látott egyenruhájukat, majd körbenéztek.

– Nézd csak, egy harckocsi – mutatott Dupont egy nagy fémszörnyre, amely a közelben tornyosult a település egyik terén. – Jó réginek néz ki.

– A mindenit, ez egy szovjet T34-es! – mondta Hastings. – Vajon hogy került ide?

– Szerintem csak valami emlékmű – vélekedett Dupont. – Nézzük meg közelebbről!

Odasétáltak a páncéloshoz, és érdeklődve vizsgálhatni kezdték. Békés nézelődésüket néhány helybéli lakos megjelenése zavarta meg. Egy kisebb csoportnyi ember csoszogott lassan, de biztosan a rendőrök felé.

– De furcsa fickók ezek, talán részegek? – mondta Hastings.

– Talán... Vagy lehet, hogy betegek? – találhatott Dupont.

Amikor a csoport közelebb ért, akkor döbbentek rá a rendőrök, hogy tévedtek. A helybéliek nem részegek és nem is betegek voltak, hanem láthatóan halottak. Hogyan másképp lehetett volna magyarázni a zöldes arcokat, a rotható húst, a kivillanó csontokat?

– A tankra, gyorsan! – üvöltötte Dupont.

Hastings nem szorult rá a biztatásra, párducként szökkenve ugrott fel a T34-esre. Nagy szerencséjére a tank tetején lévő bútónyílás még nem rozsdásodott el, könnyen ki tudta nyitni, majd bemászott a vastag páncél-lal borított toronyba. Főnöke hasonlóképp cselekedett, ő a másik nyílásban jutott be a lánctalpasba. Úgy látszott, hogy itt többé-kevésbé biztonságban vannak.

A holtak lassan odaértek a tankhoz. Megpróbáltak közelebb jutni az amerikaiakhoz, de nem tudtak megbirkózni a magassággal. Így csak tanácsralanul csoszogtak körbe-körbe a harckocsi körül, zöldesfekete karmaikat nyújtogatták Duponték felé, és szörnyűséges hörgő hangokat hallattak.

– Most mi legyen, főnök? – ordította magából kikelve Hastings.

– Először is ne ordíts, nem vagyok süket! – kiabálta Dupont. – Másodszor pedig minek van a fegyvered? Nem láttál még zombifilmet? A fejükre célozz!

A sheriff nem várt sokáig, előhívta negyvenötöt, és tüzet nyitott a buta arccal totrogó zombikra. Hastings követte példáját, és shotgunjával vágott véres rendet az élőholtak között. Egy percbe sem tellett, és a tank körül már nem élő-, csak végleges holtak feküdtek.

Ezzel még nem ért véget a sheriff és segédjének kálváriája: újabb csoport közeledett ideiglenes erődítményük felé, pontosan szemközt a harckosci homlokpáncéljával. Tobias Dupont lemaszott a páncélos küzdőterébe, és meglepetten vette észre, hogy a géppuska töltve van, és működésre kész.

– Nem fogom pazarolni a saját drága lőszeremet – gondolta, majd beült a géppuska mögé, és tüzet nyitott az újabb zombihordára. A tankból előtörő golyózápor rövid úton véget vetett a zombik evilági pályafutásának.

– Figyeljen, főnök! – kiabált le a géppuskaropogástól féligr megsüketült Dupontnak Hastings. – Úgy látszik, hogy vannak a faluban még élők is!

Tobias Dupont kikecmergett a géppuskakezelő üléséből, és kimászott a harckosci tetejére. A tank mellett egy szovjet gyártmányú Lada Niva terepjáró állt, és egy nagydarab egyenruhás alak kiabált ki belőle egy ismeretlen nyelven. Amikor láttá, hogy szavai süket fülekre találnak, tört angolságra váltott:

– Jöjjenek velem, mi menni biztonságos hely!

Dupont körülnézett a torony tetejéről. Nem látott a közelben újabb zombikat, így lemaszott a páncélosról, és intett helyettesének.

– Gyere te is, Richard! Az úr szerintem helyi kolléga, remélem, meg bízhatunk benne!

Mindketten beszálltak az ütött-kopott Ladába, a sofőr pedig gázt adott. Menet közben bemutatkoztak egymásnak. Dupont megtudta, hogy valóban egy rendőrrel hozta őket össze a sors, akit a kimondhatatlan Sze-keres Kálmán néven szólíthattak. Rövid autózás után a helyi rendőr lefelezett egy épület előtt.

– Ez az iskola! – mondta vidáman Kálmán. – Jöjjenek, itt biztonságos!

Kiszálltak a terepjáróból, és bementek az iskola épületébe. Itt már jó néhány helybéli gyűlt össze, többek kezében vadáspuskát láttak, mások kapával vagy kiegyenesített kaszával voltak felfegyverezve. Az egyik parasztember egy hosszú, rozsdás vascsövet szorongatott. Még egy kívül-álló számára is világos lehetett, hogy komoly krízishelyzet alakult ki a kis településen. Nem csak helyiek voltak az iskolában: Dupont megdöbbenten vette észre, hogy a háttérben egy állig felfegyverzett, páncélos szamuráj álldogál, és túróspogácsát rágcsál.

– Elnézést kérek – szakította félbe a sheriff vizsgálódását egy alacsony emberke. – Kovács Géza a nevem, és a helyi iskola angoltanára vagyok. Kálmán mondta az előbb, hogy Önök amerikaiak.

– Üdvözölöm, a nevem Tobias Dupont, a társam pedig Richard Hastings – mutatkozott be a sheriff. – Amerikai rendőrök vagyunk, de nem tudjuk, hogyan kerültünk ide. Meg tudja mondani, hogy hol vagyunk most?

– Önök most éppen Simagöröngös iskolájában vannak – válaszolta az angoltanár. – Mint ahogy azt már bizonyára észrevették, van egy kis problémánk.

– Simagöröngös? Az melyik országban található? – kérdezte Hastings.

– Nem tudják? Magyarországon – válaszolta meglepetten Kovács Géza.

Dupont és Hastings döbbenten nézett egymásra.

– Hogyan jutunk innen hazára? – kérdezte elkeseredetten főnökétől Hastings.

– Magyarország demokratikus állam, majd csak hazajutunk valahogy – próbálta lecsillapítani beosztottját Dupont.

– Sajnálom, de el kell Önöket keserítenem – mondta Kovács Géza. – Jelenleg sajnos lehetetlen kijutni a faluból, egyrészt az előholtak, másrészt pedig az utakat lezáró katonaság miatt. Az egyetlen dolog, amit fel tudok ajánlani, az a vendégszeretetünk. Kérem, vegyenek egy kis pogácsát!

Dupontnak az evés emlétsére eszébe jutott az ebédre elfogyasztott csirkepörkölt, és görcsbe rándult a gyomra. Hastings viszont nem kérette magát, egy egész tálcányi túróspogácsát vett maga elé, és falatozni kezdett. Egy kissé lerobbant külsejű alak lépett oda hozzá, és megkínálta Hastingst egy doboz sörrrel. A segédseriff elfogadta a sört, és jóizűen leöblítette az imént elfogyasztott süteményt.

Még le sem ért a sör a torkán, amikor mozgolódás támadt a teremben.

– Mi történt? – kérdezte Dupont az angoltanárt.

– Mennek az emberek zombit irtani – válaszolta Kovács Géza. – Én még csak katona sem voltam, így inkább kimaradok az egészből.

– Gondolom, elfogadnak egy kis segítséget? – kérdezte a sheriff.

– Természetesen – lépett oda hozzájuk Szekeres Kálmán harci lázban égő tekintettel. – Induljunk gyaaakni!!! – tette még hozzá teli torokból üvöltve.

Dupont elővette negyvenötöt, megpörgette benne a tárat. Látta, hogy rendben van a fegyver.

– Gyere, Hastings! Nekünk itt még dolgunk van! – szólt oda helyettesének.

Hastings felkelt az asztal mellől, zsebeit megtömte pogácsával és a táskjából elővett lőszerrel. Megragadta shotgunját, és csak ennyit mondott:

– Megmutatom ezeknek a zombiknak, hogy ki az a Richard Hastings!

A faluban már lemenőben volt a nap. Az égből alászálló vérvörös fény borította a csatába induló szedett-vedett sereget.

– Soha többé nem eszem csirkepörköltet – gondolta Tobias Dupont, és tüzet nyitott az első odaérkező zombira.

Craz**A pillanat varázsa**

Dezső rezignáltan állapította meg, hogy a bal kezének lába kélt. Pedig hűen szolgálta élete harminchárom évében, és halála után se volt vele semmilyen probléma, egészen tegnap estig.

Zombikat mindezidáig csak a Heroes III-ból ismert. Ott a csoszogó lények második szintük voltak, egyel a csontvázak felett – ez furcsamód megnyugvással töltötte el –, és persze halottak. Ezért gondolta, hogy már ő is elhalálozott, de ez nem egészen így történt.

Odasasszézott az előszobatükörhöz. Mélyről szabaduló hörgéssel szemrevételezte magát, majd vigyorogva integetett egy keveset. A szemközti zombi visszaintegetett – mit is tehetett volna mászt.

Mára már beletörődtött az átváltozásba, hiszen életében is minden próbálta a dolgok jó oldalát nézni. Bár most megint nem jutott eszébe semmilyen pozitív a történtekkel kapcsolatban, de később csak jön valami.

Töprengve nézett végig magán, megállapodva csipás, véreres szemein. Tekintete olyan színben pompázott, mint a csatornák mocska. Vagyis tulajdonképpen az árnyalata nem változott, csak a nézőpont. Dezső úgy gondolta, egy zombihoz jobban illenek a hasonló hasonlatok.

Szakadt farmere úgy lógott rajta, mintha egy négyhetes vízihulláról rangatták volna le, ráadva egy háromhetes vízihullára. A koszfoltok alatt rendületlenül kéklő pólójára megviseltnek tünt, mintha csak feltörölték volna vele egy pár éve gazdátlanul álló kísértetház előszobájának padlózatát. Haja – az a pár csomó, ami még lanyha ragaszkodást mutatott – egy olyan madárfészekre hasonlított, amiben egy életunt epilepsiás szárnyas vert tanyát. Maga az összhatás rémisztő volt, de Dezsőt ez már nem zavarta. Annál inkább a folytonossági hiány, bal csuklójánál.

Megpróbált visszagondolni a tegnapi napra, de nem ment igazán. Halvány emlékei voltak csak, amolyan ködös felvillanások. Ahogy áll az ajtóban, és néz fel a bortús égre, ahogy leszakít egy almát az egyik fáról, beleharap, de keserűnek érzi, és eldobja, ahogy megbollik egy hepehupán, és magával rántja a kislétrát, ahogy visszafelé csoszogva megtámadja az a macska.

Úgy rémlett neki, mindaddig megvolt a bal keze is. Bosszantotta a do log, hogy nem tudott rájönni, mikor és hol hagyhatta el. Minél jobban

próbált összpontosítani a problémára, annál inkább előtérbe kúszott a gondolat, hogy biza', a zombilét nem fenékg tejfel. Hirtelen megijedve azonnal – bár csak egy kézzel – megtapogatta az említett testrészt, de szerencsére a gyorsteszt alatt nem észlelt anomáliákat.

Hosszan felhörögve – sóhaj akart lenni – rájött, át kell kutatnia az egész lakást. Öt perc múlva a spájzban állt, de nem tudta, hogy járt-e ott a közelmúltban. Arra sem emlékezett, hogy a kezében tartott dolog egy meggybefőtt.

Viszont a polcon kiterített kötözött macska már a helyén volt. Azt tegnap fogta, amikor balgán megtámadta őt a hátsókertben. Miközben fellelkesült a sikerélményen, gyors mozdulattal leszakította a macs bal fülét, és szórakozottan rágcsálni kezdte. Előző életében mindig is szerette volna kipróbálni azt a macskás-mikrós dolgot.

Így a következő bekezdés már a konyhában találta, amint vigyorogva figyelte a készülő finomságot. Eleinte várakozó tekintettel nézte a felszálló füstbodrokat, de nemsokára türelmetlen kezdett lenni, így kikapcsolta a készüléket, és csillgó szemmel harapott bele a félíg sült macskába.

A jobb hátsó lábbal már végezve épp a szőrmök aromás gyomortartamát nyeldekelte saját gyomrába, amikor eszébe ötlött, hogy át kéne kutatni a pincét is. Az a megérzése támadt, hogy a lenti helyiségben optimisztában fogja látni az eddigi eseményeket.

Továbbcsócsálva a hajdan dorombolni is tudó finom falatot, útját a belső lejárat felé vette. A vasalt ajtó előtt befejezte az étkezést, és benyitott – volna. Az ajtó résnyire táruult ki, majd megakadt. Dezső a nyílászáró rakoncátlan kodását észlelven összehúzta a szemöldökét, majd a jobb kezével szét, mivel az összeragadt. Megpróbált még egyszer benyitni, de az ajtó alig moccant párral.

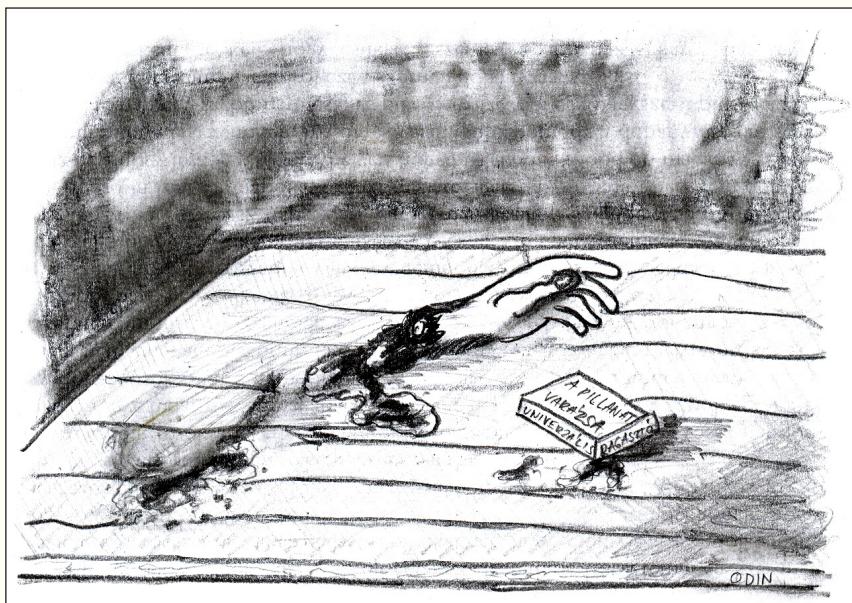
Hát egy macskafarknyival nagyobb lendület kell – elmélkedett, majd elhatározta, hogy lendületesen nekifut. Nagy csattanással érkezett meg, de sikerült a terve, az ajtó nyikorogva kitáruult. Dezső ezen örvendezett vala, majd belépve azonnal megbotlott a lefele tartó lépcsőn, és egyszerre adta át magát egy felbukkanó déjá vu érzésnek, valamint a gravitációnak.

Nagy adag port felverve fekve állapotodott meg a betonpadlón, és első pillantása az elveszett kezére esett. A második pillantása nem, mert az már a megtaláltra.

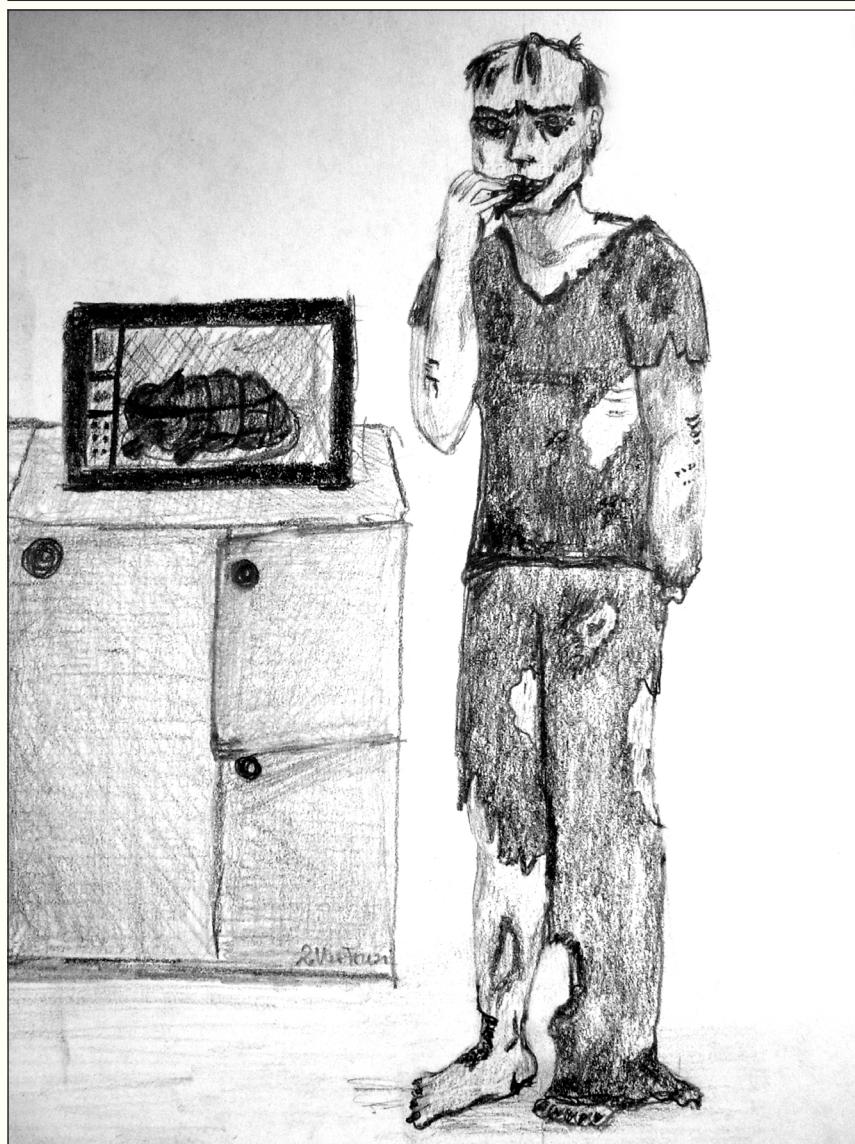
Feltápászkodott, majd kézen fogva a kezét, ügyelve szellőlépteire felcaplatott a veszélyes emelkedőn. (Nem, a „szellőlépteire” nem túlzás, mert bár messze állt egy elf kecsességétől, de a lassan bomló lába földet érvén valamilyen hasonló, cuppogó-susogó hangot adott.)

Visszaérve a konyhába óvatosan lerakta a kezét az asztalra, majd a sufni fiókból elővett valamit, amit mosolyogva maga elé emelt.

Elégedetten olvasta a kis dobozon található feliratot: *Pillanat varázsa*. Alatta kisebb betűkkel: *univerzális ragasztó*.

Ignácz Ágoston:
A pillanat varázsa

**Kristálysólyom:
Dezső**

Ndy

Az özvegyember, az orosz szputnyik és néhány zombi története (és egy méltóságától megfosztott karaktere)

1.

Két nappal, két órával és harminchat perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

A simagöröngyösi temető baljós ködbe burkolózott. Az évszázados fejfák között hangtalanul hömpölygő finom ködpára útvesztővé változatta a sírkertet. A Hold felhőágyon úszott, de sápadt fénye olykor utat tört magának, és hidegen csókolta az elhagyott hantokat. A holtak álmát jókora, kitárt szárnyú kőangyal vigyázta. Egy termeszt szivarfa lombjai mögül bámult maga elé vak, mégis minden tudó tekintettel. Az áhítatos csendet csupán Pulacsik Sándor – nyugdíjas özvegy és alkoholfüggő – rekedt, borízű hangon elhadart káromkodásai törték meg.

A beesett mellkasú, ápolatlan férfi keményen dolgozott egy jókora lapáttal. Bár a munkát világ életében kerülte, jelenleg a legfontosabb értétek forgott kockán, amit immár hét éve magáénak tudhatott: a tisztelességgel kivívott özvegyi nyugdíja.

– Nyughassá' mán' Bori, hogy a fene enné meg azt a rusnya fizimiskád!
– kiáltott a félig üresen tátongó sírgödörbe. Na, itt volt képleteSEN és – pillanatnyilag – szó szerint is elhantolva az a fránya probléma. Övv. Pulacsik Sándor ugyanis – bizonyos körülmények között – talán még elnézte volna, hogy visszatért halottaiból a tisztelességen jobblétre szenderült felesége, de amilyen peches volt, az a vén hárpiá anyósa is előkaparta magát a föld alól. Sándor világ életében irtózott a családi síroktól. Freud minden bizonnal azt mondta volna erre, hogy az öreg alkoholista tudat alatt számított valami ilyesmire – még szerencse, hogy Freudot erről senki nem kérdezte.

– Hamvasztani köllött volna – dünnyögte magának okulásképp, hogy legközelebb nehogy elkövesse ugyanezt a hibát. Eközben asztmásan lihegve, serényen hánnya a földet a sírhant mélyén izgő-mozgó kupacra. Az elmúlt két napban nem először...

2.

Három nappal, nyolc órával és két perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

Miután elkezdtek a holtak visszatérni, Sándor – Söröstóni borozójában mindenki számára csak Sanya – úgy érezte, baj lesz. Az eddig nem zavarta különösebben, hogy az élőholtak nagy többsége hörögve ténfereg az utcákon, miközben sunyi módon minden elkövetnek egy kis potya agyvelőért. Amikor viszont a polgármesteri hivatalban Göröngyös Pista vezetésével összeült az illetékes bizottság, és nekiállt megvitatni, jogi értelemben élő halottakról, vagy pedig halott élőkről van-e szó, Sanya komolyan megrémült. Az eshetőség, hogy elveszti özvegyi státuszát – és a vele járó huszonháromezer-nyolcszáz forintot – jeges félelemmel töltötte el. Már a kérdést magát is politikailag inkorrektnek tartotta, és néhány viszontagságos nappal később, húsz év óta első ízben, cselekvésre szánta el magát.

Felvette a legjobb ruháját, amihez barna alapon piros csíkos hózen-tróger is dukált, és elindult, hogy csatlakozzon az éppen ülésező S.Z.E-hez (Simagöröngyösi Zombielenes Egyesülethez).

A falu központjában totális káosz uralkodott. A közpénzekből tavaly rendbe szedett virágágások, a sétálóutca és a szépen újrafestett utcáfront most leginkább háborús övezethez hasonlított. minden utcásarkon katasztrófavédelmi ruhába öltözött alakok strázsáltak csőre töltött fegyverekkel. Persze ez sem hozott teljes sikert, mert néhol katasztrófavédelmi ruhába öltözött alakok üldöztek hörögve más, katasztrófavédelmi ruhába öltözött fickókat.

Az öreg, szocreál kultúrház egyik használaton kívül álló szertárában már javában folyt a taggyűlés. A tagság, amely két főből állt – Hansból, a mélynövésű vagyonőrből, és Ceciliából, az elvált, idősödő ápolónőből (egyhangúlag megválasztott legfelsőbb elnök) –, örömmel fogadta jelentkezését.

– Csak az a bizonyos, hogy okkult erőkkel állunk szemben – közölte Cecília, az általa legintellektuálisabbnak gondolt hanghordozással, miután Sándor rákérdezett, hogy mit is akarhat ez az utcákon ide-oda ógyelgő zombinépség, akik zord fellegeket vethetnek özvegységének napfényes egére.

– Szerintem pedig azért támadtak fel, hogy szexeljenek velünk – vélte Hans. – Legalábbis a nőneműek.

– Az ellenvetésed meghallgattuk, és jegyzőkönyvbe vettük – vágta rá mérgesen Cecília. – Különben pedig, te mindenivel szexelni akarsz...

– Őööö... majdnem mindenivel – húulta össze magát Hans, Cecília nem csupán dühűlől vöröslő kalácsképére sandítva.

Mire Sándort, úgy fél órával később, tagdíj-tartozás és az elnökség kompetenciájának megkérdőjelezése miatt kizárták az egyesületből, már épp eleget tudott a zombikóról ahhoz, hogy saját szakállára munkához lásson. Jókedvét csak kevéssé árnyékolta be, hogy tudta: felesége és anyósa minden bizonnal ismét otthon, az aprócska faluszéli házikójában várják.

3.

Három nappal, nyolc órával és harminchét percssel a simagöröngyösi katasztrófa után.

Sándor tetterősen és bizakodva lépett ki a művelődési ház kapuján, majd hatalmasat esett egy, a járda közepén felejtett kerékpárban.

4.

Három nappal, nyolc órával és harmincnyolc percssel a simagöröngyösi katasztrófa után.

– Hogy az a jó... – nyöszörögte övv. Pulacsik Sándor, miközben a sárral kevert port köpködve, nehézkesen feltápászkodott. Kis hiján még az utca túloldalán omladozó Polgármesteri Hivatal takarásából előcsoszogó Dezső kinyújtott kezét is segítségül fogadta a talpra álláshoz. Szerencsére idejében rájött, hogy ez nagy hiba lenne...

Sarkon fordult, és tébolyult menekülésbe kezdett a biztonságot jelentő háza irányába. Kerek öt percig iszkolt bicegve, az őt szintén bicegve követő Dezső elől, aki mély torokhangon, vágyódva hörgött utána. Sándor komoran könyvelte el magában, hogy újabban mindenki vagy az özvegyi nyugdíjára, vagy pedig az agyvelejére appellál. Komolyan haragudott a világra.

Később viszont, mintha maga a természet is kárpótolni akarta volna, jobbra fordult az időjárás: a frissen feltámadt, pajkos széllökések a három nappal korábban elszabadult mérges gázokat színpompás, halványzöld gombócokba gyúrták, és eltakarták a menekülő férfit Dezső elől, aki végül elvesztette a nyomát a sarki közéért és az ajándékbolt közt húzódó szűk utcácskában.

A hörögve lődörgő katasztrófa-károsultak közül sem kergette meg hazáig egy sem, így éppen kezdett jobb kedvre derülni, amikor a háza elé érve meglátta, hogy a korábbi balsejtelme beigazolódott.

Az apró, palatetős parasztház magányosan álldogált az utcáska legvégén. Ez a fajta magány azonban nem a kivételezetteknek és vissza-húzódóknak tulajdonított komor, ám fennkölt egyedüllét érzetét keltette a gyanúltan szemlélődőben. Sokkal inkább azt a különös víziót, mint ha a többi épület megpróbálna elhúzódni a viharvert házikó közeléből. Az omladozó, vályogból rakott falakon borostyán kapaszkodott – ha a kúszónövénynek lett volna tudata, ezt a tettét alighanem réges-rég meg-bánja. Persze nem volt neki. Sőt, vélhetően Sanya néhai feleségének és anyósának sem, akik ismét a vetemedett ajtó alá rejtett halászhálóban kapálóztak.

A férfi eredetileg Fifike, a temetőőr kutyája miatt eszelte ki a csapdát, aki rendszeresen fosztogatta az éléskamráját. Már a katasztrófát követő első éjjelen bebizonyosodott, hogy ha a kutyát nem is tudja elkapni, a helyenysézzett kelepce az élőhalottak (vagy halott elők, természetesen, szigorúan jogi értelemben) esetében kiválóan működik. Persze – morfondírozott magában Sándor – a feleségének még éltében sem volt annyi esze, mint annak az átkozott kutyának.

Óvatosan kerülgette a hálót, mert azt már tudta, hogy a zombik harapnak. Áldotta is az eszét, amiért néhai Pulacsikné Csanka Borbálát mű-fogsor nélkül helyeztette végső nyugalomra. Egy hosszú, erre a célra rendszeresített kampósbotot akasztott a háló főszálába, és éppen nekikezdett volna a különös „csomag” temetőig tartó, izomszakasz-tó vonszolásának, amikor egy piros Zsiguli csikorgó kerekekkel fékezett a kertkapu előtt.

A kocsaijtó nagyon nyikordult. Sándor közeli barátja, egyben a helyi vendéglő tulajdonosa, Seres Tóni szállt ki a volán mögül. Frissen, tettre készen, kócosan és ápolatlanul. Az anyósülésről ugyanakkor egy langaléta, atlétatrikóban és terepszínű fecske-alsóban pompázó férfi hajtogatta elő magát.

– Megint visszagyütt? – tért a lényegre Tóni. A férfi elmélyülten vakargatta pecsétes, félregombolt inge alól elővillanó kerek pocakját.

– Vissza, hát – bologatott komoran Sanya. – ’S tegnap óta az anyóst is hozza magával.

– Nem maradnak ezek nyugton. Az unokaöcsém savval is próbálkozott.

– Savval is próbálkozott – bologatott a fecskealsós férfi.

– Sőt, patkánymérget szórt a sírba – csóválta a fejét a vendéglős.

- Patkánymérget! – vágta rá a langaléta alul öltözött.
- Ő kicsoda? – intett Sándor gyanakodva a harci-alsónadrágos fickó felé, akinek borostás képérl az ártatlan csodálkozás gyermeki öröme sugárzott, miközben az iménti párbeszédet hallgatta.
- Tóni nagyon szortyintott, majd megvonta a vállát:
- Fogalmam sincs. A téren kószált. Rendesnek tűnik.
- Mindég ismétli, amit mondasz?
- Mindég – tárta szét a karját Seres, mintegy jelezve, ez legyen egy ember legnagyobb hibája...
- Mindég! – ismételte lelkesen a deprimált ruházatú figura.
- Néhány percre kifogytak a témből. Cigarettára gyűjtötték.
- Te! – vette fel újra a beszélgetés fonalát Sándor úgy negyedóra műlva. – Segíthetnél.

5.

Három nappal, tizenöt órával és negyvenkét perccel a simagöröngösi katasztrófa után.

- Nem lenne egyszerűbb elégetni őket? – nézett Tóni kételkedve az aprócska sír tetejére tákolt, hevenyészett áldozati oltárra. – Erősen hideg lett, a koma is tiszta lúdbőrös.
- Erősen hideg lett – lúdbőrzte vacogva az álcagatytás.
- Ha fázik, hát minek hoztad?! – fortyant fel Sándor. Valamiért idegesítette a barátja mellett álló hibbant, alsónadrágos alak, hiába állította Seres Tóni, hogy csak zárkózott, és meg kell várniuk, amíg megnyílik az irányukba. – Amúgy pedig mondtam már, hogy az gyilkosság lenne, vagy mifene. Még elveszik a nyugdíjam!
- És miért köll ezt pont a temetőben? – váltott témát a vendéglős.
- Pont a temetőben?
- Innét kaparták elő magukat, állítólag itt kell megcsinálni az okklút... oskult... olkút... ehh... Tudod, a rítust!
- Akkor nosza, mert még megharapnak.
- ? – meredt meglepetten Sándor az alig-öltözött langalétára, aki a didergéstől elfelejtett ismételni. Majd megcsóválta fejét, és komoran a temetőkert gazdátlanul maradt hantjaira meredt:
- Nincsen itt már senki. Akit ide temettek, az már mind hazament.
- Ja, mint ez a Gyulaffy, mi? – nézett a hálóban hortyogó harmadik alakra Tóni, aki nemrég ásta elő magát egy előkelő sírgödörből. Még szerencse, hogy az új életre kelt zombi végig a terepszín pendelybe öltözött

ismeretlent üldözte egy kitárt szárnyú angyallal ékített ősi sír körül, majd egyszer csak összecsuklott. Némi ügyességgel és annál nagyobb szerencsével őt is bezsuppolták a jókora halászhálóba.

– Gyulaffy mindig is későn kelő volt – vágta rá Sanya. Nem szívesen ismerte el, de neki is a torkában dobogott a szíve az imént átélt kalamaj-kától. – Ráadásul narkolepsiás. Szereztél cispkebogyót a szertartáshoz?

– Irénke fél óráig kergetett a drogériában a polcok között, de megvan.

– Szóval Irénke is átváltozott? – sóhajtott nagyon Sándor.

– Nem, neki más szándékai voltak... De ez valahogy még jobban megrémitett.

– Mindegy, kezdjük.

Egy gyűrött papírdarabot húzott elő zsebéből, amit még az S.Z.E-tag-sága során kapott. Meggyűjtotta a sírra helyezett gyertyákat, és fejhangon kántálni kezdett. A szöveget ugyan nem értette – bár gyanúsan sokszor fordultak elő benne a „Cecília” és a „Deus” valamint a „Deus ex Cecilia” szavak –, de bízott a sikerben. Annyira elmélyedt a misztikus tevékenységen, hogy még barátja elfehéredő arcára sem figyelt fel, csak amikor az dadogva megszólalt:

– Azt hiszem... t... túlzásba vittük a látnokzsályát!

Sanya bosszankodva kapta fel a fejét, majd pillanatokkal később elkerekedett szemmel meredt az elé táruló bizarr látványra. Két, már feltehetőleg születéskor őrzővédelemre predesztinált, fekete kezeslábasba öltözött fickó imboldogt Kovács Kelemenné jobb sorsra érdemes végső nyughelyén. A benga alakok egy tűzpiros koporsót cipeltek a vállukon. Mögöttük egy festett arcú, vezna, flitteres fürdőköpenye öltözött férfi kerülgette finomkodva az üres hantokat.

– Itt jó lesz! – vezényelt kappanhagon a nyüzüge alak, majd amikor a két nagydarab fickó ügyet sem vetve a felszólításra továbbment, megköszörülte a torkát, és mandulagyulladással küzdő sarkimedvéket megszégyenítő hördüléssel ismét elhadarta:

– Itt már jó lesz! Ássatok nekem új sírt, de szabályos legyen ám!

– Van itt elég üres gödör, és úgy gondoltuk... – szállt volna vitába az egyik melák, de a flitteres mérgesen letorkolta:

– Nem azért tartalak titokat, hogy gondolkozzatok! Sosem kellenek használt dolgok, eredetiben gondolkodom! Munkára fel, idióták! Én addig váltok pár szót a rajongóimmal. – Az érettelenül bámuló Sanyák felé intett, majd úgy siklott a megszeppent hármas elé, mintha vízen járna.

– Autogrammot?

– Izé! – vágta rá Sanya.

– Hmm... Mi nem teljesen tudjuk, ki vagy... – hümmögött zavartan Seres Tóni.

– Ki vagy..? – talált magára az alsógatyás.

– Ti sohasem néztek tévét?! – sértődött meg a nyüzüge. – Én vagyok Finish Sabbath, az ország legelismertebb gore-metál énekese! – Fitymálva végigmérte a kommandós-gatyást, majd affektálva felcsattant:

– Minő hanyag resurrectátum! – Heves mozdulattal lerántotta magáról a flitteres fürdőköpenyt, amely alatt egy szintén flitteres, aranyszínben pompázó alsónadrág feszült.

– Na, kérem, így kell újjászületni!

Finish Sabbath – született Radicsuk Kázmér – alaphelyzetben is biztosan tudta, hogy minden jobban tud mindenkinél, de ha feltámadásról esett szó, akkor végképp nem ismert tréfát.

– Mi az a gore-metál? – kérdezett rá Sanya bizonytalanul az őt pilanatnyilag leginkább foglalkoztatό téma.

– minden zenei műfaj esszenciája! Ne mondjátok, hogy még ezt a dalomat sem ismeritek?!

Szörnyű hörgésbe kezdett, amiből az elhült társaság csak a „csirkebél”, a „csirkevér”, a „csirkeszél” és az „agyalapi mirigy” szavakat tudta azonosítani, majd egy végső, rettenetes horkantással befejezte a produkciót.

– Na? – láthatóan elismerést várt.

– Sosem voltam jó énekből, de... úgy hallom, megjárja! – vágta ki magát a kényelmetlen helyzetből Sanya.

– Az a középső rész különösen ízléses volt – tódította Tóni.

– Ahogy látom, ti is a hely esszenciáját gyűjtitek az asztráltestetekbe, hogy isteni, halalon túli létre ébredjen szellemek – tudta biztosan Finish Sabbath.

Sanya nem szállt vele vitába, mert úgy gondolta, hogy úgyis van már saját őrültjük – no meg három zombijuk, ráadásképp. Felesleges lenne még egy.

6.

Három nappal, tizenhat órával és két perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

Néhány pillanatig csak a szomszéd parcella mellett munkálkodó ásók monoton surrogása hallatszott – amiért Sándor, az iménti produkciótól megviselt idegekkel hálát adott az égnek –, de azután hangos csörtetéssel és többszöri pofáraesés következtében elcsattant cifra káromkodásokkal

befutott a helyszínrre az S.Z.E teljes tagsága. Hans és Cecília kezükben transzparenseket lóbáltak, amelyeken a fakó holdfényben jól látszottak a girbegurba betűkkel felrőtt szlogenek.

„*Halál a zombikra!*” – hirdette a Cecília kezében lévő tábla, majd alatta kisebb, de egyre elnyújtottabb betűkkel a „*velem ne szórakozzatok élőhalottak, mert...*” szöveg volt olvasható. A fenyegyetés befejezése lemaradt – az iromány szerzője jól érezhetően megpróbált úgy tenni, mintha a megtorlásról szóló rész már nem férne ki.

Hansnál „*Az élőhalott fenyegyetés Damoklész kardjaként lebeg fejünk felett*” tartalmú, líraian megfogalmazott örökké érvényű díszelgett. A szakadt térdnadrágban pompázó töpörödött alak taknyolásokkal tar-kított menetelése közben is szerfelett büszke volt irodalmi képzettségére.

– Állj! – visította Cecília, amint a közelükbe ért. – Szellemségünk megköveteli, hogy tiltakozzunk ez ellen a szentségtelenség ellen! Ez a férfi – mutatott Finish Sabbathra – egy élőhalott kollaboráns!

– A helyes kifejezés: „új életre magasztosuló!” – sikította válaszként Sabbath.

– Nem értem a raplit – vakargatta fejét Tóni.

– Pedig egyszerű – válaszolta dideregye a fecskéalsós. – Bizonyos, mesterségesen kreált szubkultúrákban, erősíti a résztvevők saját, hierarchikus rendjükben elfoglalt pozícióját bármely cselekedet vagy esemény elleni drasztikus reakció. Ez az önjelölt vezetők állandó sajátja, amely tudat alatt az összetartozás érzetét hivatott a csoport többi tagja felé sugallni, valamint azt, hogy elengedhetetlenül szükséges egy határozott személy, aki ellentmondást nem túróen fellép a csoportot, valamint saját személyét – egyben a társaság irányítóját, és ezáltal szellemiségének képviselőjét – érő vélt, legtöbbször művileg teremtett külső vagy belső fenyegyetés ellen...

– Aha! – vesztette el a fonalat Sanya, és már most vágyakozva gondolt azokra az órákra, amikor az alul öltözött langaléta még csak ismételt. Remélte, hogy azok az idők hamarosan visszatérnek.

Miközben mindenki a Cecília és Sabbath között sikoltozássá eszkalálódott vitára figyelt, Hans sunyi módon, halkan fiutyörészve a halászhálóhoz osont, és a kezében tartott égő cigarettával vegzálni kezdte Gyulaffyt, a narkolepsiás zombit. Egyfajta belső kényszertől hajtva mindig is imádta piszkálni azokat, akiknek nem volt lehetőségük visszavágni.

Hans szerencsétlenségére Gyulaffynak volt: felébredt, majd hörögve kapott a mélynövésű vagyonről felé, akinek cipősarka beleakadt a háló vezérszálába, és jókorát esett. Mindezt tetézendő, a rántástól kibomlott a

rögtönzött csapda, és a nemesi származású élőholt diadalmas hördüléssel harapott Hansba.

A Finish Sabbathnak dolgozó testőrök fegyvereket kaptak elő, és tüzet nyitottak a hálóból előkászálódó zombikra. Cecília jajveszékelt, Hans vinnyogott, Sabbath üvöltött. Egyedül Sanya figyelel elégedetten, amint a termesztetek izomagyúak szítavá lövik az özvegyi nyugdíját fenyegető néhai csalátagjait. Talán fél percig tarthatott az egész: alig halt el a lövésük fülsüketítő, kripták és sírkövek közt pattogó hangja, és már csupán az apró termetű vagyonőr nyöszörgése törte meg a csendet.

– œt is? – kérdezte az egyik benga, Hansra mutatva. – Nemsokára átváltozik.

– Mindig is rosszindulatú volt, kicsi, kövér és büdös – kelt a védelmére Sándor. – Nem hiszem, hogy a zombi-kór ezen túl sokat változtatna.

Finish Sabbath színpadiasan forgatta szemét, és gőgösen megvonta a vállát:

– Nekem mindegy, de akkor ne erre őgyelegjen. Fontosabb dolgom is van itt!

7.

Négy nappal, hat órával és hét perccel a simagöröngyösi katasztrófa után.

– Ez megoldódott – nyúlt elégedetten a borospohár felé Sanya.

– Megoldódott... – közölte a harcifecske langaléta, aki visszatért a katatón állapotba, ám ezúttal már Sándor szavait is ismételte. A férfi kezdte megkedvelni.

Hárman üldögéltek Sörös Tóni deszkalapokkal beszögelt ablakú fogadójában, és elmélyülten iszogattak.

– Bekapcsolom a tévét – kapcsolta be a tévét Tóni. – Kezdődik a híradó.

A készülék monoton hangja bensőséges békét varázsol a vendéglő lambériával borított falai közé. Sándor az elmúlt napok eseményeitől bágyadtan hallgatta az adást.

– ...megerősítést nyert, hogy egy hidegháborúban fellőtt orosz szputnyik meghibásodása lehető felelőssé a Bács-Kiskun megyei térségben zajló katasztrófáért. A helyi szervek és a katasztrófavédelem karoltve igyekszik elhárítani a veszélyt. A rend helyreállításában a környék vezetői, valamint a lakosság is szerepet vállalnak. Göröngyös István, Simagöröngyös polgármestere, új rendeletet hozott, amely szerint a

hivatal az életre kelt holtak ellátását a korábbi özvegyi nyugdíjalapból finanszírozza. „Mivel a legtöbb hozzájárulás a hazatérő – érvetlenszerűen –, így rokonaik emelt szintű ápolási díjban részesülnek. Nem hunyhatunk szemet ezeknek a családoknak a nehézségei felett, még ha a pénz elosztása az egyedül maradt, ám hasonló gondtal nem sújtott polgárok rovására történik is. Azt gondoljuk, így igazságos.”

8.

Egy perccel és két másodperccel Pulacsik Sándor személyes katasztróját követően.

– Ááááá! – üvöltött fel Sanya, majd folytatta: – Śáűááá! – Tisztán kivehetően nyöszörgött is hozzá. Ha tűzoltóautó lett volna, alighanem egyszerre dudál és szirénázik.

9.

Hét nappal, két órával és tizenöt perccel Pulacsik Sándor személyes katasztróját követően...

A horizonton felbukkanó nap rózsaszín pompával emelkedett Simagöröngös katasztrófa sújtotta romjai fölé. A pajkos fénysugarak vidáman táncoltak az ébredező falu vörös cseréptetőin, szűk utcácskáin, bedeszkázott ablakain.

Pulacsik Sándor készülődött. Mostanában megengedte magának azt a luxust, hogy a legjobb ruháját öltse magára. (Amihez barna alapon piros csíkos hózentróger is dukált.) Felelősséget vállalni valakiért nem kis feladat, de már napokkal korábban, egy álmatlannul töltött éjszaka után megszületett benne az elhatározás.

A felpекelt szájjal ülő leköözött, apró és bűdös figura kidülledt szemekkel kísérte minden mozdulatát. „Talán még tanítható is” – tanakodott magában, de aztán elvetette az ötletet. Az éhesen nyáladzó alak bizonyíthatóan már a zombi-kór előtt sem volt az. Márpédig rég kiderült, hogy a rossz szokások előholt állapotban is megmaradnak: előző éjjel a hanyagul megköözött ápolta megevett egy doboz, kartávolságon belül felejtett cigarettát. „Madárijesztőnek túl kicsi, kerti törpének túl randa” – vonta meg a vállát Sándor. Ám egy pillanatra sem bánta a pillanatot, amikor beadta a kérvényt a városházán, és örökbe fogadta Hansot, a zombívá avanzsált mélynövésű vagyonőrt.

**Czinkóczki Krisztina:
Security**

Maggoth

A lúzer gyűrű (avagy: halott ninja ritkán táncol)

1.

Borz másnaposan ébredve bámult ki borsodi panellakása légypiszkos ablakán, és úgy döntött, ideje lenne inni egy sört. Kicsoszogott a konyhaba, kinyitotta a frizsidert, és végignézett a polcokon. Csakis az alapélélmiszereket tárolta a hűvösön, úgymint sör, vodka, néhány penészes pizza darabka és még sör.

Kiemelt egy dobozos Borsodit, felpattintotta, és mohón szürcsölni kezdte a tartalmát. Addig le sem vette az ajkáról, amíg az utolsó kortyig ki nem itta, majd hatalmasat böfftentett, és fütyörészve a vécébe vonult. Utána a fürdőszoba következett, ahol elégedetten megszemélte magát a tükörben. Borz Brúnó negyvenéves, szellemileg érettnek mondott férfiú nézett vissza rá, aki a helyi Acél és Fémművek vezérigazgatósága alatt dolgozott, közvetlenül a földszinten udvarosként, mellesleg pedig a szabadidejét internetes párkerekessel töltötte.

Több honlapot is látogatott, és a pozitív visszajelzések („jó a szakállad mackó”, satöbbi) mindenképp nagy reményekre jogosították. Csak a szerelem ne jött volna olyan hirtelen, amely a gyönyörű és borzongató Klauzál Terézia, alias Teréziácska iránt támadt benne. Talán egyszer vagy kétszer futott össze vele ismerkedési esteken, és tulajdonképpen két szót sem szólt hozzá, de az érzelmek azért feldülték a lelkét. Igaz, a nő egy morózus közlekedési rendőr feleségeként élt, de menekülési útvonalat keresett kihúlt kapcsolata béklyóiból.

Borz talányos levelekkel kezdte bombázni szíve választottját, melyekben a méhek és a virágok közti kapcsolat példájával próbálta a tudtára adni a szemedélyét, de a hölgy látszólag nem vette a lapot, sőt, állítólag Horvát Eduárd iránt táplált rokonszenvet, aki szintén az internetes pákeresés aknamezején hadakozott.

Ezt Borz nem értette. Horvát is a negyvenet taposta, ahogy ő, és kábé hozzáhasonlóan számított sikeresnek az ismerkedés terén is – hacsak nem a pesti háza tette jó partivá Teréziácska szemében. Az udvaros kezdte feladni alig titkolt reményeit, de azért minden nap megnézte a mailjeit, hátha történt valami áttörés. Ezen az átlagos pénteki reggelen is követte

a szokásos rutint, mit sem sejtve róla, hogy rövidesen élete legveszedelmesebb kalandja vár rá. Amikor megnyitotta a postafiókját, a következő üzenet várta Teréziácskától:

„Kedves Borz!

Oly sokat gondolkodtam rajtad és Edöméren, hogy a szellemi erőfeszítés könnyeket csalt a szemembe. Egyszerűn képtelen vagyok köztetek választani, mindenki tőöknek van lakása (igaz Edinek Pesten), ráadásul pont egyforma jóképűek is vagytok.

Végül megtaláltam a megoldást. Van egy régi családi gyűrű, amely állítólag ükanyám, övv. Klauzál Borbála kriptájában lapul egy Simagröröngyös nevű falu temetőjében. A legendáriumunk szerint egyik ősöm Japánban jutott hozzá, és a familia nőtagjait bősséggel és szerencsével látja el, ha ajándékba kapják.

Edinek küldtem egy ugyanilyen levelet. Amelyikőtök előbb meg szerzi ezt az ékszert (ónixból készült apró harcos figura van a tetején), az nyeri el a kezem.

*Sok szerencsét, millió csók, és imádom az orális szexet
Teréziácska”*

Borz nyelt egyet, aztán kiszáradt szájjal betelefonált a munkahelyére, hogy sajnos nagyon rosszul érzi magát, és egyáltalán nem tud hétfőnél előbb bemenni, majd lázasan készülődni kezdett.

Szívét mélyen megérintette a lényeg, ami idült mosolyt csalt az ajkára: Teréziácska imádja az orális szexet...

2.

Horvát Eduárd másnaposan és szétcsapottan ébredt, mint minden, amikor a pálinkát kokainnal keverte. Vállig éró selymes haját hátrasimítva a vécébe botladozott, és gyorsan hányt egyet (amiről eszébe ötlött egy remek halászimbólum, amely sziszegő kígyófejekkel és végtagbénulásosan vonagló táncosnőkkal volt kapcsolatos), aztán vizelt, és kibotladozott a konyhába. A pultnál sietve felszívott egy utcát, ami helyrebillentette a jó kedélyét, majd bevonult a hálószobába, és öltözöködni kezdett.

Nem dolgozott sehol, afféle szabadúszónak számított, aki otthonosan mozog a művészettel terén, és ezzel időnként még pénzt is keres – főleg, ha a jó barátok adományait is tekintetbe vesszük. Szóval alapvetően elégedett lehetett magával, pláne mióta Teréziácska is felbukkant az életében. A gyorsan megnyíló férjes asszonyt érdekes jelenségnek tartotta, és bár

nem nézett rá nőként, folyton arról ábrándozott, hogy időnként a magáévá teszi. Erre konkrét esélyek is látszottak, mert Teréziácska állandóan me-nekült valami elől, vagy harcolt valaki ellen (ezúttal a házassága volt ez a valami, és a férjével küzdött); márpedig a szökevényeknek szükségük van fedélre a fejük fölött.

Persze ott volt az a borsodi udvaros is, Menyét vagy Oposszum, vagy hogy a nyavalýába hívják, de nem túnt valószínűnek, hogy többet tudna nyújtani nála. Eduárd érezte magában az erőt, és eldöntötte, ha eljön az ideje, a párkapcsolat új dimenziót fogja megnyitni újdonsült szerelme előtt, például megtanítja neki a gitáron skálázást meg hasonló izgalmas kunsztokat.

Úgy látszott, még a Sors is a kezére játszik, legalábbis a szíve hölgycsőrökkel kapott mail erre utalt. Persze kiderült belőle, hogy Görényi is hozzájutott egy ugyanilyen üzenethez, de Horvátnak röhögne kellett, ha a riválisára gondolt. Biztosra vette, az ellenfele akkora lízér, hogy még Simagöröngyöst sem találja meg, nemhogy övv. Klauzál Borbála kriptáját.

Eduárdnak már csak kocsit kellett szereznie, lehetőleg olyat, amiben műholdas navigáció is van, aztán indulhatott a banzáj.

3.

Pont ugyanezzel a problémával küszködött Borz is, valahonnét egy autó birtokába kellett jutnia, különben lemondhatott az elképzelésről, hogy versenyre keljen Horváttal. Márpedig ezt nem engedhette, hiszen álmai asszonyáról volt szó. Kora délután végre szerencse kísérte a fáradozásait, a sétálóutcában észrevett egy nőt, aki kipattant az Opeljéből, és beszaladt egy percre az egyik ajándék boltba.

Természetesen szőke hajú volt, de Borz ennek csak örült, mert jól kihasználhatta ezt a röpké áramkimaradást a hölgy agyközpontjában. Bepattant a volán mögé, és már repesztett is az autópálya felé. Szerzeményét műholdas navigációjával is ellátták, így hosszas keresgélés után sikerült rátalálnia Simagöröngyösre. Regényes képzelete azt súgta, a falu valami olyasfajta porfészek lehet, ami lassacskán feledésbe merül. Az minden esetre egyértelműnek tűnt, hogy hosszas és fárasztó út vár rá.

Ebben a feltevésében nem csalódott: beköszöntött az éjszaka, mire a megfelelő koordinátákhoz talált. Az égen vörös derengést látott észak felé, és mint kiderült, a helyi temető is arra rejtőzött. Remélte, hogy nem a sírkert ég, és abban is erősen bízott, hogy vetélytársa még nem előzte meg.

Hamarosan megtalálta a megvetemedett vaskaput, amelyet valaki szélesre tárt a külvilág felé, mintha kimenőt adott volna a halottaknak. A bejárat előtt egy elhagyott BMW és egy sötétkék Ford parkolt, Horvát pedig éppenséggel bármelyikkel érkezhetett.

„*Abból nem eszel, öreg!*” – gondolta ingerülten. – „*Én előbb találom meg azt a kriptát, mint te!*”

Borz kiugrott az Opelból, és nekvágott a temetőnek.

4.

A két riválisnak sejtelme sem volt róla, hogy mire Simagöröngyösre érkeztek, addigra történt néhány érdekes dolog a faluban. Példának okáért egy hidegháború idején fellőtt szputnyik az Új Barázda Zrt. területére zuhant, és misztikus sugárzásával előcsalogatta a sírjukból a halottakat. Azután egy Ambrus Zoltán nevű magyar CIA ügynök lerombolt az egyik parcella alatt egy orosz nukleáris silót, és a bekövetkező detonáció során fejjel megbontotta az egyik kripta angyalszobrainak megszokott szimmetriáját. Végül pedig, de nem utolsó sorban özv. Klauzál Borbála, aki ezen a sírhelyen nyugodott idáig, úgy döntött, körülnéz egy kicsit a külvilágban.

Az igencsak foszladozó matróna nem dédelgetett különösebben nagyszabású terveket a kebelén, egyszerűen csak szeretett volna alaposan belakmározni, lehetőleg finom, friss emberhúsból. Objektívan szemléltve a hölgy nem volt több egy elrongyolódott hálóingben döcögő csontvánál, akinek minden ékét egy gyűrű képezte, melynek a tetején óníx harcos díszelgett. Az illetőt kétségtelenül támadásra kész ninjaként lehetett definiálni, és származása tekintetében valószínűsíthetőnek tűnt a japán eredet. A gyűrű természetesen erősen lötyögött a feltámadt amazon csontujján, de mivel ökölbe szorított bal kézzel ébredt, a reliquia a helyén maradt.

Borbála áldozatot keresve kitártorgott a holdvilágra, és mit sem sejtve arról, hogy a különleges ékszer előbukkanása Nagato Hogát, a Hoga-klán legkiválóbb harcosát is felébreszti évszázados álmából, akit az ősi teker-csek Táncoló Ninjának neveztek.

Az idők porától lepett harcos természetesen már réges-rég nem tartózkodott az élők sorában, miután egy elfeledett varázslatnak köszönhetően megrekedt ég és föld között. Szellemként sokáig csak a Takeda-család nőtagjait kellett védelmeznie, de egy napon a lelkét magába záró gyűrű egy magyar kalendor birtokába került, aki elvetődött a Felkelő Nap országába. Klauzál Barnabás tisztában lévén a legendával, férjhez menetel

előtt álló húgának ajándékozta az ékszert, akinek sorsa ez után csodálatos fordulatot vett: például minden ellensége vagy rosszakarója rejtelyes módon elhalálozott. A magyar királyi csendőrség számára legalábbis meglehetősen misztikusnak tűntek a bezárt szobák mélyén, rozsdás surikennel lemészárolt áldozatok.

A gyűrű anyáról lánya szállt, így Nagato szelleme is mindig más nő mellett teljesített szolgálatot, egészen addig, amíg Borbálánál meg nem szakadt a láncolat. Őt ugyanis az ékszerrel együtt temették el, de különben sem tudta volna továbbadni, miután neki rendhagyó módon fia született. A testetlen entitás érdeklődve figyelte a kriptájából előkíválygó, karcsú csontvázát.

Az éhség hajtotta maradvány egy gyanakodva forgolódó illetőt érzékelt a távolban, akinek dús haját a szél cibálta. Borbála megfelelő agyberendezés hiján semmi konkréatumra nem gondolt a látvány kapcsán, ám ettől függetlenül kaffogva a zsákmány felé lódult.

Mindeközben újabb tápanyagforrás bukkant fel a terített asztallá átvédlett sírkertben, aki harsány üvöltéssel párbajra invitálta a másik lakomának valót.

– Gyerünk Horvát! – üvöltötte Borz vehemensen. – Küzdj meg velem a gyűrűért, ha férfi vagy!

– Jobb lesz, ha visszafogsz magadból – közölte Eduárd megvetően.
– Gyerekkorom óta a legkülönbözőbb küzdősportokat ūzöm, már az óvodában is bokszkesztyű volt a jelem!

– Nem érdekel – közölte némileg szerényebben Brúnó, miután ő csak egy bohókás mackóra emlékezett a saját bögreikonjaként. – Teréziácska csak az egyikünké lehet, és nekem a Nagy Ót testesíti meg!

– Nekem semmit sem jelent, mint nő – vonogatta a vállát Horvát. – Csak valahogy olyan érdekes az arcberendezése vagy mit tudom én, de egyelőre akarom. Mi lenne, ha pár hónap múlva visszatérnénk a dologra, addigra úgy is hullára megunom.

– Hát... – mondta bizonytalánul Borz, ám mielőtt befejezhette volna, Borbála közbevágott.

Hörögve Horvátra vetette magát, és harapdálni kezdte. A hosszú hajú férfi eszelős fejhangon sikított, riválisa pedig mély tanáctalanságot érzett, mit is kéne tennie.

– Segítsé’ má! – üvöltötte Eduárd rémülnen.

Ekkor Borz meglátta a pesti férfi torkára fonódó csontujjak egyikén a Teréziácska által leírt gyűrűt, és ez végre cselekvésre ösztönözte. A kriptaszökevényre vetette magát, és lerántotta a balját Eduárdról.

– Elkaptam a karcsontját! – üvöltötte oda biztatóan Horvátnak, miközben megpróbálta szétfeszíteni a néhai ujjait. – Tarts ki!

A csontváznő mérhetetlenül felháborodott ezen a nagy tülekedésen, ami panaszos hördülésekre készítette. A Hoga-klán legtartósabb sarja ezt a pillanatot választotta a fizikai materializációra. Mivel jó maga sem volt egyéb kísértetnél, nem mélyedt el olyasfajta filozófiai kérdésekben, hogy Borbála vajon járkáló csontvázként is megfelel-e az élő organizmusokról kialakított képnek. Egyszerűen csak tette a dolgát, ahogy kellett, felesleges filozofálhatás nélkül.

A Táncoló Ninja csak úgy előbukkant a semmiből, és precíz mozdlattal dobócsillagot röpített a meglepett Horváth homlokába. Közben Borz csuklóból letépte szerelme ükanyának kézfejét, és életnagyságban megpillantva a vágyott ékszer tetején pompázó fazont, rohanni kezdett a temető kijárata felé.

Nagato könnyed léptekkel úrnőjéhez sietett, és várakozón nézett rá. Borbála szürkeállomány hiján nem igazán értette a helyzetet, de az éhség továbbra is mardosta, ezért úgy döntött megmentőjét próbálja a magáévá tenni táplálék gyanánt. Ez volt az a pillanat, amikor a másvilág tornácáról visszatért orgyilkos felmondott.

Egyetlen ökölcsapással leválasztotta egykoru munkaadója koponyáját a gerincéről, aztán szilánkokra zúzta az egyik sírkövön. Ezt a lépését több érvvel is meg tudta volna indokolni. Először is Borbála képtelenné vált az önrendelkezésre, amit az is világossá tett, hogy összefüggéstelen hörgesekben kívül semmivel sem tudta kifejezni a vágyait. Másodszor a gyűrű gazdát cserélt, és várható volt, hogy előbb-utóbb egy nőnemű egyedenél köt ki, aki talán az előző tulajnál némileg magasabb szellemi színvonalon áll, neki pedig ezt a valakit kell tovább szolgálnia. Így hát Nagato nesztelettel a temető kijárata felé suhant, hogy fellelje az ékszer elorzóját, aki majd új úrnőjéhez vezeti.

Alig egy perccel később Horváth homlokában a surikennel felült, és megértette, hogy ő és Rozsomák még csak az első menetet játszották le.

5.

„*Tiszta ász vagyok!*” – gondolta elégedetten Borz, miközben becsolta magát az Opel volánja mögé. Nem értette ugyan a csontváznő és a ninjaruhás alak támadását, de nem is óhajtott belegondolni. A gyűrű megvolt, és ez minden veszedelmet elfelejtetett. Azt azért beismerte, ha tudta volna, hogy álmai asszonya egy paranormálisan szennyezett helyre küldi, lehet, inkább otthon marad.

Borz világéletében vonzódott a misztikumhoz, de sosem hitte, hogy eljut egyszer egy ilyen vidékre, pláne Magyarországon, mert eddig úgy gondolta, valódi poltergeist jelenségek csak a határon túl történnék.

Ekkor egy csapat zombit pillantott meg, akik arcukon gonosz vigyorral a kocsija felé igyekeztek. Felsikoltott, és padlógázzal kilőtt a temető elől. A hátsó ülésen körvonalazódó ninja fel sem tünt neki, annyira pánikba esett. Veszettül hajtott, de mivel kapkodott, rossz helyen vette be az egyik éles kanyart, és hirtelen a falu főterén találta magát, ahol egy hatalmas T-34-es képe töltötte be a látóterét.

„*Mit keres itt ez a masina?*” – értetlenkedett, aztán a következő pilanatban borzalmas csikorgás töltötte be a hallójáratait, és a tank csöve a szélvédőt átütve, egyenesen telibe találta az arcát.

Nagato Hoga csalódottan bámulta az elől üldögélő hulla mellett övv. Klauzál Borbála kézfejét. Egyetlen reménye maradt csupán a kísértésre: hogy majd csak jön valaki, és lenyúlj a mobilizált végtagot.

6.

Eduárd hátrasimította a haját, amiben a homlokába ékelődött dobócsillag csak egészen kicsit akadályozta, aztán rohanni kezdett a temető kijárata felé. Elégedetten állapította meg, hogy bár zombivá lett, ez semmiféle komolyabb lelki traumát nem idézett elő benne, tekintve, hogy élőként is pontosan ugyanennyi érzellemmel rendelkezett. Sőt, tulajdonképpen profitált a dologból, hiszen például nem kellett futás közben lélegeznie, így még csak nem is zihált, mire a kocsijához érkezett. Csupán egyetlen dologtól tartott, hogy előhalottként nem tudja majd élvezni az alkoholt, a drogot és a szexet, ami értelmetlenné tette az egész rivalizálást Mókussal. Végül azzal vigasztalta magát, csak azért akar mindenáron győzni, mert valahol az elvek is fontosak. Ez viszont mégis mintha valami bőlső változásra utalt volna, úgyhogy gyorsan elhessegette a gondolatot.

Azon morfondírozott inkább, hogyan térhettet vissza az elők sorába, miután egy tipikus ninjának látszó alak fejbe dobta egy surikennel, de nem talált választ a kérdésre, noha az agyán ezer lehetőség átfutott.

„*Talán egy isteni faj ivadéka vagyok, és mint olyan, halhatatlan*” – tűnődött.

Ez sok mindenre magyarázatot adott volna, hiszen gyakran tetszelgett az ismerősei előtt valamiféle megvilágosodott mester szerepében, miközben minduntalan zavart elmeállapotú hívekre tett szert, akik egyfajta orákulumként tisztelték. Ezek az egyének művészettelnek tartották, amit csinált, és tulajdonképpen az is volt, hiszen ennyi embert lóvá tenni csak ugyan nem kis teljesítmény.

Aztán persze elvetette égi származása gyanúját, mivel eszébe jutott egy ominózus eset, amikor némileg belőve anyaszült meztelenül megpróbált egy hangfalat lebegtetni egy házibulin, és a jelenlévő nők a gigászi nemű szerve láttán sikoltozva elmenekültek, egyetlen egyet kivéve, akit viszont jobb lett volna elüldözni. A lényeg azonban az, hogy bármennyire koncentrált, nem sikerült a mutatvány, sőt több kudarcba fúlt kísérlet után azt is be kellett látnia, hogy a vízen sem tud járni.

Eduárd gondolatai rajzása közben egy rakás zombit pillantott meg, akik azt hitték, lestoppelhatják, de ő játékosan közéjük hajtott, amitől tekebábokként jobbra-balra dőltek. Hamarosan a főtéren lyukadt ki, és elégedetten tapasztalta, hogy Hermelin egy T-34-es csövével végzetes csókban forrt össze.

Gyorsan az Opelhez sietett, és felfeszgezte a vezetőülés ajtaját, felragadta a halott ellenfele mellett heverő megsárgult kézfejet. Fejében felcsendültek a „We are the champions” dallamai, miközben a Fordhoz ügetett, és bepattant a volán mögé.

7.

Nagato fáradt sóhajjal átteleportálta magát a másik autóba, a szérülőcsolt arcú Borz pedig még éppen időben tült fel, hogy lássa a dús hajú pesti csibész Teréziácska gyűrűjével elhajtani.

A borsodi kalandor dühödten járatta az Opel motorját, és próbált letolatni a kocsival a T-34-es csövről. Amikor meglátta, mi maradt az arcából, még jobban felhúzta magát. Fáradozásait végül sikeres koronázta, a következő pillanatban pedig száznyolcvan fokos fordulást csinált az Opellel, és üldözőbe vette a Fordot.

„*Elkaplak, te gyökér!*” – gondolta indulatosan, és a gázra lépett. – „*Velem nem babrálsz ki!*”

Horvát, aki már a sikert kapujában érezte magát, Teréziácskát hívta a mobilján, habár jól láttá a visszapillantó tükrőben a rohamosan közeledő Opelt.

– Szeva’, arc! – szólt bele, amikor a nő felvette, mert nem akarta olyan sablonos megszólításokkal illetni, mint „kedvesem” vagy „drágám”. – Megvan a gyűrű!

– Király vagy, Edward – mondta boldogan Teréziácska. – Igazából biztosra vettetem, hogy te győzöl. minden simán ment?

Eduárd tűnődve szemlélte a homlokából kimeredő dobócsillagot.

– Hát, fogjuk rá – mondta nagystílűen. – Mondjuk, ez a Mosómedve még itt van a nyakamon, de szerintem hamar lerázom, és röpülök hozzád!

– Remek – repesett az örömtől Teréziácska. – Behűtök egy kis szilvapálinkát a nagy örömre, az a hülye férjem úgy is megint szolgálatban van!

– Oké – köszönt el a férfi –, na csá!

Horvát bontotta a vonalat, és ellenfele mielőbbi lerázására koncentrált. Vídrát azonban nem olyan fából faragták, hogy csak úgy hagyja magát a szőnyeg alá sőpörni. Őrületes országúti rodeó vette kezdetét, amelynek során zombi üldözött zombit, egy csontváz kézfejéért. Az autósok sikoltó fékkal próbáltak kitérni az útjukból több-kevesebb sikkerrel. Hamarosan torlódás keletkezett mögöttük, és szörványos tömegszerencsétlenségek, amelyek végül a közlekedési rendőrök figyelmét is felkeltették. Harsány szirénázás hallatszott az előholt gyorsulási versenyzők háta mögött, jelezve, hogy a síron túli összecsapásba a hatóságok is beszálltak.

Eduárd kipróbálta az egyik lehajtót, hátha megszabadul a díszkísérettől, de Borz szorosan rátapadt, és nem számottevő lemaradással egy rendőrkocsi is követte. Ez még nem lett volna baj, de szemben valóságos járőrkocsi blokádot pillantott meg, amelyen lehetetlen lett volna áthajtani.

„*A büdös francba!*” – gondolta csalódottan Horvát, aztán beletaposott a fékbe.

8.

Teréziácska dalolászva behűtötte a szilvapálinkát, aztán úgy döntött, amíg Ervin végre befut a gyűrűvel, megcsörgeti mobilon a legjobb barátnőjét, Klárikát, hogy elújságolja neki a nagyszerű híreket.

– Mizu, csajszi? – kérdezte a hívott lazán.

– Képzeld, az egyik lúzernek sikerült – lelkendezett Teréziácska. – Megtalálta a családi ékszert!

– Remek – örvendezett Klárika. – Melyik, a nagyhajú torz arcú vagy a nagy szakállú torz arcú?

– A nagyhajú – áradozott a kérdezett. – Az én Elemérem!

– Az jó – szógezte le Klárika. – Az legalább tud beszélni, bár vele se mennék ki az utcára.

Barátnője felkacagott.

– Gondolod, hogy én kimegyek, te kis ütődött? Tudod, hogy ez egy varázsgyűrű, és egy ninja lakik benne, akit csak én láthatok és az áldozatai. Ha táncolni kezd előtttem, az azt jelenti, hogy elfogadott az úrnőjének, és mindenkit eltesz láb alól, aki zavarja a köreimet. Mit gondolsz, András után ki lesz az első, akit kinyíratok? Naná, hogy ez gyökér Egon!

– Az más – nevetett vele Klárika. – Jól csinálod, bébi, szabadulj meg a sok senkiháztól! Én is csak azért tartok szeretőt, mert felemelték a vibrátorelem árat. Várj, a másikon pont az új pasim hív!

– Új pasid van? Nem is mondta!

– Ja, és kicsit komolyabbnak tűnik, mint a többiek, lehet, megtartom. Na, sok szerencsét a gyűrűhöz, pusza!

– Pusza!

Klárika felvette a vonalas készüléket, és beleszólt a kagylóba:

– Szevasz, szívem!

– Szia – mondta a férfi. – Kicsit kések, néhány belőtt diszkópatkány miatt, de hamarosan ott vagyok.

– Már alig várom – lehelte Klárika.

Aztán letette a kagylót, és legalább olyan boldogan, mint Teréziácska, ő is várakozni kezdett.

9.

A két kocsi karnyújtásnyira a blokád előtt megállt. Kemény András a közlekedésiek hadnagya, aki egyébként a helyszínen tartózkodók közül a rangidősnek számított, érdeklődve nézte a járművekből előkaszálódó figurákat. Eleve felkeltette a figyelmét, hogy két elvetemült lopott autókkal gyorsulási versenyt rendezett az autópályán, és gondolatban narkós tinédzserekre tippelt. A blokád felé botladozó két pasas azonban sok mindennek kinézett, csak belőtt diszkópatkánynak nem.

Először is uszkevő ötven éveseknek látszottak, másodszor az egyiknek határozottan egy dobócsillag állt ki a fejéből, a másiknak meg nem nagyon volt arca. András sok minden látott életében, ilyesfajta megdöbbentő élmeny azonban még sosem jutott neki osztályrészül.

– Letérdenek! – üvöltötte dühösen, mialatt a mögötte várakozó kék ruhások egy emberként csőre töltötték a fegyvereiket. – Aki még egy lépést tesz, szarrá lőjük!

A két élőhalott beletörődően letérdelet, majd azt is türték, hogy a rájuk rontó közegek a betonra fektessék őket. A rendőrtiszt rövidesn a papírjaikat forgatta. Horvát esetében az azonosítás még viszonylag egyszerűnek tűnt, mivel a homlokába ékelődött surikenen kívül nem sok különbséget lehetett felfedezni az igazolványképével, Borznál viszont szembeötlően megnőttek az eltérések. Kemény képzeletben vállat vont, aztán úgy döntött, megszondáztatja őket, abból baj nem lehet.

A két élőhalott érdekes dolgokat fújt, mialatt a hadnagy pusztta kíván-csiságból az általuk eltulajdonított autókba is belesett. Szinte már meg

sem lepődött, amikor a Ford anyósülésén egy csontváz kézfejét pillantotta meg, amelyet óníxfigurával ellátott gyűrű díszített. Elmosolyodott, aztán lehúzta az ékszert, és a zsebébe süllyesztette.

Amire visszatért a két delikvenshez, azok már az ötödik ibolyaszínűre változott szondát robbantották szét.

– Vigyék be őket orvosi vizsgálatra és vérvételre! – legyintett méla undorral az arcán Kemény. – Kis időre hazaugrom, lehetőleg csak akkor keresssenek, ha a világ éppen összedőlni készül!

A hadnagy bepattant a Toyotájába, és elhajtott, de persze esze ágában sem volt hazamenni. Agya a két sajátos Forma-1 versenyzőről a várva várt rendőrkapitányi kinevezésre ugrott, amely még váratott magára. Ezékel őrnagy egyelőre nem akart megválni a mundértől, pedig a távozása után neki ígérte a bársonyszéket.

Gondolataiból az szakította ki, amikor egy Budapest környéki házhoz érkezett. Előhúzta a zsebétől a gyűrűt, aztán mosolyogva becsengetett.

10.

Teréziácska csak várt és várt, de Ervin egyáltalán nem akart megérkezni. A gyomra görcsbe szorult a gondolattól, hogy az utolsó percben valami hiba csúszott a számításába, de idegesen elhessegette. Végre megcsörrent a mobilja, és ő gazellaként a sminkelő asztalkán várakozó készülékhez szökellt.

Legnagyobb csalódására azonban a verseny győztese helyett Klárika hívta vissza.

– Mizu? – kérdezte kedveszegeetten.

– Képzeld, csajszi mindenben igazad volt – közölte a kérdezett vidáman. – Az a ninja tényleg táncol, ha új úrnőt választ magának, bizony. Ja, és Ezékel őrnagy az imént távozott az élők sorából, úgyhogy Andrást valószínűleg kinevezik rendőrkapitánynak.

Teréziácska érteletlenül hallgatta a szóáradatot.

– Mi van? – hüledezett. – Miket hordasz itt össze?

– Ja, nem mondtam még, hogy viszonyom van a férjeddel? – kérdezte kajánul Klárika. – És képzeld, elkapta a két lúzeredet országúti fogócska közben, és elhozta nekem a családi ereklyédet, szivi. Az a ninja nekem táncolt, cicabogár! Azt hiszem, lehorgonyzok az urad mellett, mert ígéretes karrier áll előtte.

– Hé – háborodott fel Teréziácska –, azért ehhez nekem is lesz egy-két szavam, te kurva!

– Neked? – kérdezte lekicsinylően Klárika. – Azt nem hinném!

Azzal letette.

Teréziácska fel-alá kezdett járkálni, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Gondolatai tébolyult pillangókként ide-oda röpködtek, miközben próbált rájönni, hogyan tudna visszavágni áruló barátnőjének. Mivel nem bírt lenyugodni, bekapcsolta a tévét, hátha csillapodik egy kicsit, de a kedvenc kereskedelmi adóján éppen híreket mondta.

...És végül szomorú bejelentés következik, Ezékiel István rendőrkapitánya holtan találtak az otthonában. Valószínűleg alvilági leszámlálás áldozatává vált, egyes meg nem erősített források szerint távolkeleti bandák állnak az ügy háttérében, mert az órnagy életét egy úgynevetlen suriken, azaz dobócsillag oltotta ki...

Teréziácska elszörnyedve bámult a szenvtelen arcú bemondóra, és hirtelen megértette, miért gondolta úgy Klárika, hogy a továbbiakban nem sok beleszólása lesz a férje életébe. Valamilyen megérzésnek engedelmeskedve a félrehúzott függönyű erkélyajtó felé pördült, és baljós sziluettet pillantott meg az üvegen.

Teréziácska elnyíló ajakkal bámult a ninja árnyára, aztán csörömpölés hallatszott, és már csak a homloka felé száguldó dobócsillag villanását láta.

Török Ida:
A lúzer gyűrű

Illustris Fulgor

A fertőzés terjed – rettegj, Baranyatenyere

A nap már órák óta lekúszott a hajdanán égszínkékben pompázó horizontról, és vele eltűnt a világosság is. Az éjszaka hűvös csendjét csak a sarki kocsmából kiszűrődő, tíz főből álló kórus által előadott népdal hamiskás csengése töri meg. Az ivó örökök törzsvendégein kívül Baranyatenyere összes lakója mély álomba szenderült már, hogy reggel mindenki újult erővel vethesse magát a kimerítő mezőgazdasági munkálatok elvégzésébe.

– Emberek, egy mézes körtére mindenki a vendégem! A cocám ma ikreket ellett, ezt meg kell ünnepelni! – kiáltott harsányan Kővágó Sanyi, a falu legmegtermettebb embere, miután belépett a zajos borozóba, és odaballagott a barátaihoz.

Az összes vendég a hátsó teremben vigadtott, de a rendelés bőven elhallatszott a pultig is. Kázmér, a kocsmáros boldogan töltötte ki a kért italokat, annak dacára, hogy Sanyin kívül – aki mellesleg két liter pálinkáig még csak meg se szédül – az összes vendég közelített a sárga föld felé. A nagyra nőtt férfi a pulthoz sétált, és elvitte a csurig töltött poharakat szomjazó barátainak, hogy koccinthassanak a malacokra. Úgy is lett, és a tízből három jó kedélyű ember azon nyomban útjára is engedte a kis Vukot, aminek következetében a padló csakugyan fürgén – bár lábak nélkül – rókatanya lett.

Az imént említett, színesen ásító urak egy időre ki is szálltak a társasági életből, azt a néhány nyögést és hörgést leszámítva, amivel kisebb-nagyobb időközönként emelték az est színvonalát. A maradék hat részeg falusi az idei gyümölcssterméről beszélgetett Sanyival, aki ezt galád módon félbeszakítva elindult, hogy töltön magába még némi szeszt, mert bizony rossz dolog egyediül jótánnak lenni egy baráti társaságban.

Sanyi már a második korsó törkölyt itta, amikor benyitott a kocsmába egy csapzott öregúr, és sántítva vonszolta görnyedt testét a hátsó terem felé. Ruha gyanánt valami szakadt szürke rongyot csavart a derekára, vézena felsőtestét pedig a rászáradt vérfoltokon kívül nem borította semmi. Az arcán lévő hét bőrrétegből legalább öt lehámlott már, beesett, barna szemének a fehérje pedig vérerektől vöröslött. A kocsmáros hangosan

jó estét kívánt az ápolatlan jövevénynek, de az még csak egy biccentésnyi válaszra se méltatta őt. Benyitott a többiekhez, majd az ajtót gondosan becsukta maga után.

- Te ismered az öreget? – kérdezte a kocsmáros Sanyit.
- Még sose láttam.
- Ha már nem köszön, legalább ihatna valamit, vagy repül.

Sanyi elégedetten elvigyorodott. Imádott rendet tenni a házirend – mindenig a tulaj kedélyállapotától függő – szabályait áthágó vendégek között, még akkor is, ha az illető(k) teljesen részeg(ek), vagy netán túlkoros(ak), mint ez a mostani delikvens. Már éppen indult volna, hogy elvégezze ezt a nemes feladatot, amikor fájdalmas tüvöltést hallott a hátsó teremből. Gyorsan ott is termett, de elképedt a látványtól, ami elé tárult: az eddig állni sem tudó, részeg férfiak most mindenjában talpon voltak, és felé vonszolták különösen elernyedt testüköt, ugyanazzal a furesán sántító mozgással, ahogy az öreg ismeretlen is tette azt az imént. Mielőtt még Sanyi egy szót is szólhatott volna, az egyikük fejbe vágta egy sörösüveggel, és az ütéstől ájultan esett össze.

– A mocskos kurva zombi anyátokat, ti szemétláda férek! – üvöltött Kázmér a dühtől megrészegülve, és elsütötte a lefűrészelt csövű sörétes puskáját.

A lövés három öntudatát vesztett embert is leterített, köztük az idegen öreget is. A kocsmáros szaporán újratöltött, néhány lépéssnyivel közelebb rohant a célpontokhoz, az egyiküknek a fejére céltott, és lőtt. A találat pontos volt, az áldozat teste – akár egy zsák krumpli – a földre zuhant, miközben apró, véres csont- és agydarabkák repkedtek mindenfelé.

Kázmér a többi hatot is hasonló szakértelemmel ártalmatlanította, majd kivonszolta a szobából Sanyit, aki még mindig ájultan hevert a küszöbön. Hideg borogatást tett nagydarab barátja vérző fejére, és ezt már kevésbé magabiztosan tette, a mészárláshoz jobban értett a gyógyításnál.

Sanyi lassanként kezdett magához térní.

- Mégis mi történt velem, Kázmér? – kérdezte a kocsmárostól.

Amikor válaszolt volna, hirtelenjében valaki berúgta a bejáratit ajtót, és ezzel egy időben a hátsó terem ajtaját is kinyitották. Sanyi szeme kikeredett a meglepettségtől – rengeteg, a nemrég érkezett öregemberhez hasonló szerzetet látott –, de mielőtt még hangot adhatott volna az érzéseinék, egy balta átszakította a koponyáját. A kocsmáros hasonló sorsra jutott...

Ignácz Ágoston:
A fertőzés terjed.

Homoergaster

A Lepkelány, a zombilepkék, a tank

Személyek és tényezők:

- Lepkés Melinda, a lepkelány,
- Kovács Ödön, a csábító,
- Toklácsi Ervin, a nagybácsi,
- báró Körényesi Ludwig, a nagybácsi nagyapja,
- a kéz, valamelyik mozgó hulla elhagyott része,
- a kitömött és „jókedvű” vaddisznófej,
- lepkék és rovarok, Ludwig bácsi gyűjteménye,
- Kerekes Lajos, fejős,
- Kovács István, volt fejős,
- Szőke János, fejős,
- a Hunyadi SS maradékai ,
- egy T-34-es harckocsi,
- a titokzatos X úr,
- Göröngyös István, polgármester,
- Sápsepesy Aurél, az ÚB Zrt. vezetője,
- Csipa Mihály, körzeti megbízott,
- Szekeres Kálmán, a körzeti megbízott segéde.

A „kéjlak”

A lány álmos szemekkel nézett a fiú után, ahogy az egy fél pár zokniba öltözötten kicsattogott a konyhába.

- Mit kérsz? – kérdezte meg tőle. A lány cicásan nyújtózkodott.
- Kávét! Jó erőset! – Aztán bebújt a takaró alá. Hárrom napja voltak itt, és ez alatt semmi mással nem foglalkoztak, csak egymással. Ödön elkényeztette, bár amikor rábeszélte erre a kis kalandra, még hitte is, meg nem is, amivel a fiú szédítette. A buszmegállóban találkoztak Külső-Alsón, és Ödön régi ismerősként üdvözölte, bár korábban csak egyszer találkoztak egy hajnalig tartó bulin, ahol még élőzene is volt, valamint kellő mennyiségű ital után egy emlékezetes orgia. Bár Melindának több, fontosnak tűnő részlet hiányzott, abban biztos volt, hogy Ödönnel nem kavart akkor. Azért kapott a fiú leplezetlen közeledésén, mivel unatkozott. Ez gyakran megesett vele, mivel nem kötötte le a figyelmét semmi sem huzamosabb időre. Eredetileg Szegedre indult, meglátogatni egy

ottani barátnőjét, aki egy jó bulival kecsegítette, de a telefonba nem mondt többet, csak hívta. Melinda elindult, miután kimagyarázta magát a „fiúja” és eltartója előtt. Ez nem volt egyszerű, mert Pistike jófej és partner, de egyben baromira féltékeny állat is tudott lenni. De Melinda, bár nem volt egy észkombájn, viszont a kétes bulikat meglehetősen agyafúrtan magyarázta ki. Ilyenkor be nem állt a szája, beszél és beszél a nagy semmiről, legalábbis olyasmikról, ami egy férfit totál nem tud érdekelni. Időnként álmatakon rábámult a barátjára, és gonosz keresztkérdésekkel leplezte le a szóáradatba rég belegabalyodott manust. Végül a férfi beletörődve megkérdezte, mennyi pénzt akar, és Melinda habozás nélkül megnevezett egy, a pimaszsággal határos összeget. Pistike sóhajtott, és a tárcájához nyúlt. Melinda viszont egészen máshová. Emiatt azonban lekésve a buszt, kerülőúton kellett mennie, és át kellett szállnia. Nem bánta meg!

Külső-Alsón leszólította Ödön, aki mint észrevette, egy ideje már nézegette. Amikor kiderült, hogy „ismerik egymást”, jobb lett a kedve, és vidáman dumálni kezdtek. A fiú megtudva, hogy bulizni megy, megkérdezte tőle, nem unja-e még a zsúfolt bulikat. Bár Melinda egyáltalán nem unta, a női ösztönétől vezetve bólintott. Erre a fiú beszélni kezdett a nagybácsi üres házáról, ahová akár napokra is beköltözhetnének meghitt kettesben. Melinda gondolkodóba esett, bár ez a szokatlan tevékenység kissé megerőltette. Látta Ödön szemében a vad vágyat, nem tudott elszakadni a melleitől. Erre a testrézsére különösen büszke volt, mert ellentétben több barátnőjével ezt a természet adta. Csábította egy ilyen lehetőség, és végül ismét ösztönösen igent mondott.

Simagöröngösre délután érkeztek meg, a fiút ismerhették a faluban, mert folyton köszöngett, olyan régiesen, ami kissé zavarta a lányt. A kégli minden elképzelését felülmúltá. A falu határában volt, kis kerttel. A kívülről egyszerű kockaház belül pazarul, bár régiesen volt berendezve. A nappaliban bőrhuzatú bútorok, a '70-es években gyártott italszekrényben márkás italok csillogtak. A dolgozószobában – ahogy Ödön nevezte – rengeteg könyv, papírkupac, és amitől a lány kicsit ideges lett: preparált állatok. Az egyik falat könyvek helyett egy tekintélyes mennyiségű lepké- és rovargyűjtemény foglalta el. Melinda háta borsódzott az egzotikus rovaraktól, még a lepkék sem tetszettek neki. A gyűjtemény réginek látszott. A lepkék egykor nagyon szépek lehettek, s bár mostanra megfakultak, még mindig zavarba ejtő színkavalkád villogott a falon a beszűrődő fényben.

– Ludwig bácsi gyűjteménye – mondta Ödön. – Braziliából.

A lány meglepődött attól, hogy a kedvenc állataival találkozott. Nemcsak azért szerette a lepkéket, mert ez volt a vezetéknéve, ösztönösen, mélyről jövően vonzódott hozzájuk. Számára a szabadság, az álmok édes világát és a szerelmet jelképezték. Már egészen kicsi korában is lepkéket próbált lerajzolni, az óvodai farsangon lepkének öltözött, minden évben gondos kezek alakították más fazonúra a lepkajelmezt. Sokszor álmodta, hogy ő egy lepke a tavaszi szellőben szálldosva. Gyermekkorában a lepkékkel kapcsolatos hóbortjai miatt még pszichológust is megkérdeztek, de az megnyugtatta őket: ez szelíd szenvédély, legfeljebb majd bogarász lesz belőle. Persze ehhez a szülők bölcs irányítása is kell, helyes mederbe terelni a gyermeki érdeklődést! Mostanra elmúlt a lepkeláz, nem lett tudós sem. De önmagát lepkének láttá még mindig: szálldos virágról-virágra, nedveket szívogatva.

Kéjesen megborzongott, de rögtön ezután enyhe undora lett a gyűjteményt szemlélve. Melinda egy pár pillanatig még nézte a kiszáradt tetemeket. Furcsa érzések kavarogtak benne föl. A rég halott nagymamája jutott eszébe, ahogy figyelmesen nézi, vele nevet a mondókán. Már egészen kicsiként is szeretett a fűben mezítláb ugrálni. Különös érzés volt a selymes füvön járni, zizegett a talpa alatt, és minden idegszálával érezte a növények rostjait, a bennük keringő nedvességet... A lába még most is érzékeny, de nem úgy, ahogy gyerekként. A nagyi szerint a családban ez megszokott, az érzékenység. Később utánaolvast, és a „bőrlátás” fogalma ragadta meg. Ő nem csak „látott” a talpával, szagokra, ízekre is emlékezett. A nagyi arca:

– Nem véletlen a neved.

Megborzongott a gyűjteményt nézve. Eldöntötté, hogy ezt a helyet kerüli majd. Ödön továbbvezette. A modern konyha már rendben volt, akárcsak a fürdőszoba, bár Melinda meghökkent a piros-pöttyös csempénen, amiről a túró rudi jutott eszébe. A hálóban egy hatalmas, háromszemélyes franciaágynak terpeszkedett. A lány elragadtatottan dobta el magát rajta. Ödön kéjsőváran bámulta.

– Mit szólsz Ervin bácsi kulpintyójához? – Melinda felkönyökolt, és ránézett. Ettől a pillantástól Ödönnek olyan melege lett, mint amilyen melege lehetett Ervin bácsi nagyapjának Brazíliában.

– Klassz! Maradok!

Egy jó darabig ennyi volt az összes beszéd, ami elhangzott, mert Melinda azonnal, gátlástalanul vetkőzni kezdett. Az ezután következő nyelvi műveletek nem magyar, hanem nemzetközi dialektusban folytak... Azóta 3 nap telt el. Mivel a házban bőséges élelemkészlet is akadt, ki sem

mozdultak. A külvilág felé minden össze kétszer nyilvánult meg a lány. Először amikor megnyugtatta Pistát, hogy megérkezett és a barátnőjénél van, bár kissé nehezére esett, mert közben Ödi – így becézte a fiút – mindenfélét csinált, amitől időnként elakadt a lélegzete. Másodszor, kicsit később a barátnőt hívta fel, hogy mégsem tud menni, mert megfázott. Ekkor is sajátos helyzetben voltak. A barátnő nem fogott gyanút, főleg azért, mert Melinda teli szájjal próbált meg beszélni, és a furcsa felhangokat amaz joggal vélhette a nátha hatásainak. Most ott hevert a luxuságon, fáradtan, és feldobva, egyfajta kellemes letargiában, várta a kávét.

A „kéz”

Ekkor fura zajt hallott, távoli, szokatlanul éles csattanásokat vagy pukkanásokat. Erről a hangról a lánynak a túzijáték jutott eszébe... és még valami. Nemrég felriadtak egy furcsa robajra, amirőlől először azt hitte, dörög az ég. Ödi meg volt róla győződve, hogy álmodta, de mivel ő is halotta, tovább fülelte. Csend volt egy darabig, aztán távoli szirénázást halottak. Melindát azonban már egyáltalán nem érdekelte az egész. Annál inkább az, hogy Ödi bizonyos testrésze sajátosan reagált a hirtelen ébredeésre... Most ezek a pukkanások, csattanások... A fiú visszajött a kávéval, közben ő is kifelé fülelt.

– Mi a fene ez? – tette fel a költői kérdést.

Melinda lassan, kéjesen szürcsölte a kávét. A zajok megszűntek, így ismét egymásra figyelhettek. A lány elhatározta, hogy kipróbál olyasmiket is, amit az imádott Pistikéje el sem bírt képzelní. Valószínűleg a barátnő is meglepődött volna. Ám a hosszadalmas előkészítést, amit a fiú mozdulatlanul heverve tűrt, valami megzavarta. A bejárat felől kaparászó hang hallatszott.

– Kutyák?

Ödön hangja bizonytalan volt. Melinda megvonta a vállát.

– Adj neki enni, vagy zavarod el! – mondta kissé türelmetlenül.

A fiú kikászálódott, és magára rágattá a farmerét. Melinda kuncogott.

– Félsz, hogy leharapja a kutyus?

A fiú felszisszent, mert becsípte a cipzárt.

– Nem attól félek, hanem attól, hogy éppen erre jön valami prűd öregasszony – mondta vigyorogva, és kiment.

Melinda lassan az oldalára fordult, közben már láttá magát, ahogy majd elmeséli a barátnőjének ezt a kis kalandot. Sóhajtott. Mi lenne, ha ez nem csak egy futó kaland lenne? Ödinek minden adottsága megvan hozzá, és itt ez a kéglis...

Eddig jutott a kellemes gondolatokban, amikor egy olyan üvöltést hal-lott, amit érzése szerint ember nem adhat ki magából. Aztán csapkedés, csörömpölés, valami felborult, valami összetört. Ezek a zajok közeledtek, akár egy groteszk üldözés zöngéi. Melinda felpattant, és nyugtalanul bá-mult az ajtóra, ami a következő pillanatban kivágódott. Ödi esett be rajta, a kezében egy piros nyelű kisbaltával, olyan arccal hozzá, hogy a lányban bennragad a kitörni készülő sikoly. A fiú zilált volt, és nagyon ijedt.

– Bejutott, itt van benn! – kiabálta.

Melinda megrémült.

– A kutya?

A fiú a fejét rázta.

– Nem kutya... egy kéz... egy levágott kéz!

A lány döbbenten meredt a fiúra. Nem tudta elképzelni, hirtelen mitől őrült meg. Olyan aranyos volt eddig... és az a balta a kezében... Melindának most először jutott az eszébe, hogy teljesen kiszolgáltatott, senki sem tudja hol van.

– Nyugi, nyugi! Tedd le a baltát! – kérlelte a fiút, aki űzött tekintettel vizsgálta a szobát, közben motyogott:

– Villámgyors volt... mint egy nagy pónk! De ez egy kéz! Egy rohadó kéz...

Elakadt a szava, amikor ismét dördülések hallatszottak odakintről. Most, hogy jobban fülelték, valami más zaj is átszívárgott a távolból. Kako-fonikus volt, mintha a távolban csata dúlna. Ödi kirángatta az ágyból.

– Mennünk kell, most azonnal! Valami nagy gáz van!

Erre már Melinda is rájött, mert a zajok hullámzóan hol erősödtek, hol halkultak. Kipattant az ágyból, és keresni kezdte a bugiját. Ekkor valami nyálkás doleg ért a lábához. Sikítani kezdett, Ödi pedig félrelökte. Az izé lecsúszott a lábfejéről, és a padlóra huppant. Most megcsapta a lány orrát egy olyan búz, amit még sose érzett. Ettől a szörnyű szagtól elhomályosult a látása, és feltódult benne az epe. Ödön vadul csapkedva üldözte azt a valamit, ami leginkább egy emberi kézre hasonlított. Fehér volt, és mintha szét akart volna mállani. Nedves, búzló csíkok hagyott maga után, ahogy a fiút kicselezve cikázott a helyiségen. Ödön az üldözés közben úgy csap-kodott a baltával, hogy Melinda is állandóan veszélyben volt. Éles sikolya belevegyült a fiú üvöltésébe, amibe a balta nyomán elpusztuló berendezési tárgyak recsegése-csörömpölése vegyült. Percekig nem látszott tisztán, ki lesz az áldozat: Melinda, az a valami, vagy esetleg mindenketten. A kéz úgy pattogott ide-oda, mit egy... Melinda kis hiján felnevetett, miközben ré-mülten próbált kikerülni a balta hatósugarából. A fehér, folyósan rothadó

kéz egy verdeső lepkére emlékeztette! A hiszteroid nevetés benne szorult, amikor a balta centikre a fejétől meglendült, hogy beleálljon a padlába, célt tévesztve. Ödi elvesztette az egyensúlyát, a bal kezével kapaszkodót keresett, de hiába, felkenődött a falra, közben a nyél eltörött. A reccsenéstől kiverte a lányt a víz, valamiért egy kiszáradt, elroppanó kitinváz jutott eszébe róla. A fiú egy pár pillanatig úgy festett, akár egy szélvédőre kenődött bogár – egy lepke! – 120 km/óránál, aztán elvágódott. A kéz eliszkolt mellette, egyenesen feléje. Melinda felsikított. Immár képtelen volt szabadulni attól a torz gondolatmenettől, hogy egy másvilági, gonusz lepke, egy irrationális ragadozó fenevad támad rá. Önkéntelenül egy gyermekkori mondókát kezdett kántálni, mintegy démonüzésül: „*csillog-csillog a kék égen, pillangó a széles réten, száll virágra, zöld levél szára, megpihen rajta, libben a szárnya, huss jön a szellő, száll a lepkefelhő...*” Ödi közben utána vetette magát, a kezében penge villant. Melinda emlékezett rá, hogy a buszon megmutatta neki a lepkekést... igen, ez volt a neve ennek a veszélyes külsejű késnek. Még jót is nevetett rajta, és félig komolyan azt mondta: el fogja kunyerálni tőle. Végül a fiúnak sikerült odaszereznie a kezet a padlához. Az ujjak kaparászva erőlködtek, de a kés szilárдан beékelődött a fába.

Füst és invázió

– Mi ez? – sikoltotta Melinda elborzadva, amikor végre levegőhöz jutott. Ödön hirtelen higgadt le. Undorral tanulmányozta a mozgó ujjakat.

– Egy mozgó hulladarab!

A lány lázas sietséggel próbálta megtalálni a bugyiját. Mivel ez nem sikerült, a nadrágját kezdte felrángatni.

– De hát ilyen nincs, a hullák nem mozognak! – hörögte levegő után kapkodva. Ebben a pillanatban rémítő zajjal a kéz kiszabadult, gusztustalan foszlányok szakadtak ki belőle, ahogy szabályosan lehúulta magát a kilazult késről. Nézni is hányinger volt, nemhogy hallgatni. A kéz iszkolni próbált, de Ödön rekedtem üvöltve rávetette magát, és a pulóverébe csomagolta. A lány iszonyodva nézte a mozgó ruhát.

– Mit akarsz vele csinálni?

Ödön reszketegen megcsomózta a pulcsit.

– Elégetjük! – válaszolta, és elindult. A szobák melletti folyosó végén volt egy régimódi cserépkályha. Ödön fát rakott bele, újságpapírt, majd ezt leöntötte egy kis benzinnel. Mozdulatai a pánik és a határozottság elegyéből álltak, vibrált az egész ember. A lány még mindig képtelen volt felfogni az egészet. Nem bírt magából kicsiholni semmi értelmeset.

Csak állt ott reszketegen, félig felvett nadrággal, és az agyában kergetőző lepkéktől próbált szabadulni. Odakint újra erősödött a szaggatott robaj. A lángok egyre jobban lobogtak, most már érezhető volt a forróság is. A fa pattogott és sercegett. Ödön egy mozdulattal a tűzbe dobta a pulcsit. Melinda a sajátját rángatta magára, közben a tüzet nézte. Aztán egyszerre a nyakukba szakadt a ház. Legalábbis úgy tűnt. Az épület fülsiketítő robajjal megingott, a hálószoba közfala kidőlt. A bajt tetézte, hogy az a fal is megroggyant, amelyikhez a kályhát építették. A kályha hatalmas csat-tanással megrepedt, a tűz kialudt, és minden elborított a füst.

Melinda és Ödön már berekedtek eddigre, de megpróbáltak még sikoltozni, amikor a füstből rájuk ugrott a félig elégett kéz. Közben a ház ismét megrendült, a dolgozószoba felől csörömpölés hallatszott. A félig romba dőlt folyosón egymásba gabalyodva tusakodtak a kézzel, ami a szájukat és szemüköt vette célba. Melinda megszűnt civilizált lénynek lenni, a vegetatív idegrendszer vette át az uralmat. Közben felettük a folyosón füst gomolygott, s terjedt szét a házban. Újabb robaj, ez határozottam egy robanásra emlékeztette a lányt. Aztán törmelék és por hullott rá. Miközben hisztérikusán próbálta magát kiszabadítani, egy artikulátlan, görcsös sikolyt hallott, amit förtelmes, nyálkás hang követett.

– Ödi! Ödi! Jól vagy?

Nem jött felelet, csak az a cuppogó hang. Ekkor megpillantotta Ödönt. A parázsló-füstölgő kéz ujjai belemélyedtek a szemüregibe és az agyába. A fiú még az élet utolsó görceiben, a kéz valami szörnyűséges kéjben vonaglott. Önkívületben botladozott ki onnan, a pulóvere elszakadt, a csupa horzsolás, és véraláfutásos test nem csak a kintről betörő hideg miatt reszketett. A könyvtárszoba romjai közé menekült az Ödönt megölő szörny elől. A falon egy lyuk volt, azon átszivárgott ki a szabadba a sűrű füst. mindenütt könyvek hevertek, némelyik égett. A rovargyűjtemények üvege éles szilánkokban terült szét a helyiségen. A papírok és több száz éves rovartetemek látványát már képtelen volt felfogni. A csendet fülelte. Női ösztöne veszélyt jelzett, de semmit nem látott. A szeme sarkából mozgást érzékelte. Odakapta a fejét. A falon, a kitört üveg maradékai alatt mozgolódás kezdődött. Ludwig nagyapa gyűjteménye több száz éves álmából ébredt, száraz ropogással, furcsa, lélekdermesztő zizegéssel. Szájtátva és undorodva bámulta a mozgolódó lepkéket. A szekrény teteje felett egy kitömött vaddisznófej meredt rá. Melinda csuklott egyet, tágra nyílt pupilláiban ott tükröződött a félig élő vaddisznófej, ami – aki? – kéjesen méregette. Most lassan kitátotta a száját, a kiszáradt bőr úgy ropogott, akár az összetörő üveg. A lány úgy érezte, hogy a fortelem

ott fönn egyenesen a lelkébe harap. Összerezzent, amikor elkezdett hahotázni a fej, olyan magas, éles hangon, amitől az elromlott biciklilakat lefűrészeltése jutott eszébe. Hirtelen ellenállhatatlan nevethetnélkje támadt, görcsös, fulladozó grimaszok törtek rá, és vinnyogva kuncogni kezdett. A falon a rém erre még hangosabb lett, élesen visítva. Nem bírta abbahagyni, versenyt röhögött a fejjel, utálatos, nem evilági „jókedvvel”.

Amikor egy fájdalmas csípést érzett a lábán, kijózanodott. Lenézve egy több száz év döglött cincért látott a lábán mászni, miközben furcsa, a papírzacskó zörgéséhez hasonlatos, száraz zajt hallatott. Amikor a szétfeslett nadrágszövetből kivillanó bőrfelülethez ért, megpróbált kiharapni egy darabot belőle. Ettől magához tért, épp időben! Körülötte rovarinvázió kezdődött, némán, csak a kiszáradt páncélok, ízek és szárnyak zörögtek, lélektelen, gyilkos zümmögéssel. Ismét elborította a pánik, és a romokon botladozva a lyuk felé indulott. A falról ráspolyos gurgulázás visszhangzott felé, körülötte szúrók vágak és ízek próbáltak újra célrányosan mozogni. A cél ő volt! Közben a cipőn át fojtogató érzetek kúsztak fel az agyába. Olyan volt ez, mintha kiszáradt iszapot enne, belekövült rotható szer-vesanyag-darabokkal. Iszonyodva kapkodta a lábat, akárha parázson járna. A pokolba kívánta a különleges képességét, legszívesebben repült volna, hogy ne kelljen hozzáérnie semmihez. De nem voltak szárnyai, ember volt mégiscsak, nem lepke. Közben a falon színes szárnyak verdestek groteszk összevisszáságban, és hallható reccsenéssel, rajokban szakadtak le a lepkék. Furcsán élettelen csattogással repültek, megcáfolva a gravitációt, de az aerodinamikát is. Mind feléje tartott!

Melinda ezen látványtól állati létre lecsupaszdva, immár kétszeresen meztenül kimenekült a házból. Odakint háborús látvány fogadta. Sima-göröngös több helyen égett, füst borult fölé. A távolból lövések és sikolyok szálltak hozzá a levegőben... Nem messze tőle pedig még valami... még valamik. Melinda hátranézett, és egy színes, zörgő felhőt látott kiemelkedni a ház romjai közül. A lepkégyűjtemény egyenesen rázídult. A lány visítva, hadnászva rohanni kezdett. A rég döglött lepkék közben tépték, csípték, harapták, oly módon, ahogy életükben nem is lettek volna képesek rá. Lábak és szárnyak zizegték az arca körül. A szúrók, kiszáradt lábak karistolták a bőrét. Szárnyak és ízelt lábak verődtek az arcához olyan hangot adva, mint a napon aszalódott csont törése, a pala roppanása. A halott lepkék karistolós zaja egy emléket juttatott az eszébe: egy népi vásárban kisgyerek tolta maga előtt a falepkét egy hosszú rúddal. A szárnyak élesen csattantak, ahogy a játék gurult. Most ez a csattogás tépte, üldözte. Melinda futott, sikoltott, és már egyáltalán nem gondolkodott. A lepkelányt zomibilepkék üldözték!

Delírium Tremens

Kerekes Lajos egy pocsolyában ébredt. A látása homályos volt, a torka száraz, akár a kukoricatorzsa. Kedve lett volna inni a vízből, de nem tette. Nem higiénikus okokból. Utálta a vizet, sör- és pálinkaivó volt.

– Esik az eső? – kérdezte magától, de az ég felhőtlen volt... azaz valamiféle színes felhőszerűséget megpillantott maga előtt. Erőlködve próbálta kivenni, miről van szó, de nem igazán sikerült. Bár napok óta csacsirészeg volt, azt még mostani állapotában sem hitte, hogy egy felhő egyszerre lehet kék, zöld és piros.

– Valami nemjóvan! – motyogta bele a pocsolyába. A hátára hemperegett, az ég felhőtlen volt. – Ez a jó! – állapította meg. Egy a melegben erjedő trágyadomb mellett hevert, amit kissé ködös elméjével disznószarnak nézett. Ebből szívárgott elő a pocsolya. Valami távoli brummogás hatolt át az alkohol ködén, szaggatottan. A homlokát ráncolva fülelt. Egy másik hang jutott az eszébe, az üresben járó traktormotoré. Hát persze, tüntetés volt, az újgarázdás kartársak kiöntötték a placra a tejet,ő meg kért belőle, hogy enyhítse a gyomorégését. Aztán később a pálinkától csomós túrót hánnyt, telibe találva vele a Kovács Pistát. Hogy megörült neki, rég láttá! A Pista kicsit furcsán festett, és egyáltalán nem haragudott meg, amiért lehánnya. Le sem törölte az arcát, csak bámult rá. Ő átölelte a régi pajtását, és vidáman azt mondta.

– Pista az anyád keservit! Gyere igyunk meg valamit! – amaz a fejét ráulta, és károgó, kásás hangon válaszolt.

– Eiszem!

Bárgyú, részeg vigyorral veregette meg a vállát.

– Jóvan! Ha éhes vagy, egyé!

Ekkor láttá meg, hogy a régi cimborája szinte mezten, egy rongyos nadrág és egy újabbnak tűnő, szakadt póló van rajta.

– Bunyó vót ecsém? – kérdezte kedélyesen, s meg sem várva a választ, folytatta. – Téged is jómegtéptek cimbi! – majdnem esett, megkapaszkodott a barátjában. Az szilárdan állt, csak az orra esett le. Ahogy próbálta visszanyerni az egyensúlyát, a Pista pólóján egy tehénfejre lett figyelmes. Kissé szakadt volt a felirat, de el tudta olvasni: „Dead milkman”. Homályosan rémlett neki, hogy a Szőke Jani egy Dead milkman nevű rockbandát hallgatott mindig a fejőknán munka közben. Úgy tudta, Pista a mulatóst szereti, és a Janival ki nem állhatták egymást. Ez az ő pólója? – merült fel benne.

– Összekaptál a Janival? – kérdezte meg a barátját. Az bólintott.

– AGYBA, főbe vertem! – sziszegte úgy, mintha a folyamatos üvöltözéstől berekedt volna.

– Az Ő inge mi? – a Pista bólintott. A barátja elé állt, és kancsalítva méregette.

– Illik rád ez bazzeg! – kurjantotta vidáman, közben kedélyesen, de abból semmit sem felfogva nézte a körülötte zajló öldöklő káoszt. Ő, éppen úgy, mint a Pista, meg a Jani, fejős volt. Azért jött, ha késve is a tüntetésre. A Janit nem látta, de ha a Pista megverte, akkor itt volt. Ennél a pontnál beköszöntött a homály, akárhogy erőlködött tovább, semmi sem jutott az eszébe.

– Hogy kerültem ide? – dünnyögte maga elé. Kicsit erőlködött, de az agya helyén szeszgőzzel átitatott vatta volt csupán. Amikor újra eszébe jutott a rég látott barát, elmosolyodott. Aztán zavart kifejezés jelent meg az arcán. A vérében keringő alkohol nagymértékben akadályozta a dolgok helyretételében, de megjelent benne a gyanú, hogy ezzel a képpel valami nem stimmel. Kivel komáztam én, kit néztem a Kovács Pistának?

– Mer hogy Ő nem lehetett, ide a bökőt, hogy nem! – motyogta zavartan. A Kovács Pista meghött, emlékezett már a temetésére is! Bántába úgy belőtyölt, hogy a tehenek elől megette a placcra kiszórt abrakot! Erre különben nem emlékezett, úgy mesélte neki a műszakvezető, később, amikor már kijózanodott annyira, hogy nem akart a vályúból inni.

Kicsit még hezitált ezen, aztán sóhajtva, nyögve, oldalra fordult, és megpróbált feltápászkodni. Ismét meglátta a színes felhőt. Egy meztelen lányt kergetett. Eltátotta a száját, és kissé megijedt, eszébe jutott Huba doktor fenyegetőzése, mikor egyszer kimosta a gyomrát. Aszonta a doki, hogy a delíriumban mindenféle fura dógokat látni, színes egereket, meg ilyesmi. Kissé megszeppenve bámulta a különben mutató leányzót, a heves mozgástól lebegő melleit, meg a színes felhőt, ami most már kivette, lepkékből állt.

– Hűha, baj van! – pampogta lihegve. Nem is sejtette, hogy mekkora baj van. A következő pillanatban egy a traktorénál erőteljesebb, zakatoló hangot hallott a háta mögül. Már nem volt ideje hátranézni. A T-34-es belepasszírozta a trágyalébe, amiben feküdt, csak egy bizonytalan alakú húskását hagyott belőle. Simagöröngösön már a részegek szerencséje is leáldozott...

A tank

...A Hunyadi SS egykori páncélgránátosainak Ervin nagybácsi kockaháza valamiért különösen vonzó célpont volt. Ki tudja, miért? Talán a háborús logikával afféle bunkernek vélhették. Az alakulat a háború végén,

egy közelű csatában semmisült meg, közvetlenül azután, hogy visszatért a németországi kiképzésből. Nem adták olcsón a bőrüket. A terjedő kór miazmája hozzájuk is leszívárgott az elfeledett sírgödreibekbe. A harmadik napon, amikor a kórság már csaknem kiirtotta a falut, és tovaterjedt egy koncentrikus körben, akár a fekél.

Előjötték hát a föld alól, mumifikált maradványaik harci lázban és a „túloldal” rettentő tüzében égtek. A csontkezek könyörtelenül szétszakítottak minden élőt az útjukban. A „zónát” lezáró kordont kívülről törték át, közben „újraélték” a dicső napokat. Szinnay Kálmán Sturmann és embereinek maradékai a sikeres áttörés után a simagöröngyosi főteren rácsodálkoztak a T-34-esre. Persze a zombik nem úgy csodálkoznak, mint az élők. Ott álltak a téren, és a szemüregeikben lobogó lidércláng tükrözött a fényes fémen. Egyszerre mozdultak, és a tank belsője pilanatok alatt elnyelte a kis csapatot. Odabenn a harckosci mélyén, az „ismerős” közegben kellemes meglepetés érte őket. A tank működőképes volt, és munícióval is el volt látva. A maradék élőknek ez nagyon rossz hír volt, nem csak a faluban, hanem a környéken is. Késlekedés nélkül üzembel helyezték a tankot, és legördülve az emelvényről, portyázni indultak.

Az olvasóban felmerülhet a kérdés, hogyan lett egy roncsból működőképes harci eszköz? Hogy lehetséges, hogy csak a kissé kocsányássá vált üzemanagygal kellett a zombihadseregnek bíbelődnie? A válaszért a '90-es évek elejére kell visszamenni. Amikor kitört a balkáni háború, és Magyarország titokban Kalasnyikovokat adott el a horvátoknak, a tranzitszállítás egy része Simagöröngyösön át történt, persze a legnagyobb titokban. Egy ködös éjszakán agyonkonspirált találkozóra került sor Sáppesény Aurél, az ÚB Zrt. vezetőjének lakásán, egy titokzatos figura és Görögöngyös István polgármester között. A találkozót Sáppesény úr szervezte meg a régi kapcsolatait felhasználva. A feszült, és durva megjegyzésekkel sem mentes megbeszélés végül eredményt hozott. A telepvezető ismerőse és a polgármester megegyeztek egy késői időpontban, amikor a szállítmány elhalad a település mellett, és annak határában egy teljes napon át pihen, az alkalomra várva. Később Csipa Mihály és a segéde hajnalok hajnalán néhány komor és szótlan embernek segített... szigorúan titkosan. Az ÚB Zrt. egyik raktárából kigördülő teherautók eltűntek az éjszakában. mindenki megkönnyebbült. A sikeres akció után a titokzatos X úr nem maradt hálátlan. A háborús fejlemények aggódásra adtak okot, így a derék polgármester és a lokálpatrióta telepvezető egy kéréssel fordult X úrhoz. A kérést teljesítették. A falu lakosai meglepődtek, amikor egy napon a főtérről egy darus kocsi elvitte a tankot.

Sanyibá személyesen kereste fel a polgármestert. Ő megnyugtatta, hogy az ereklye visszakerül, miután felújították. Ennek az idős veterán nagyon megörült, és amikor egy kis ünnepség keretében a csillagó-villogó tank-„műemléket” felavatták, egy grandiózus és megható beszédet mondott. A harckocsit teljesen működőképessé tették, felszerelték ellátmánnyal, és lezárták. A vezetés kissé megnyugodott. A határ túloldalán zajlott a háború, de a település nem volt védtelen többé...

...A távolodó, színes felhőbe burkolódzó alak a mocsár irányába tartott. Mögötte egy ledőlő fal mögül előbukkant a T-34-es. Megállt, elfordult a tornya, és egy lövést adott le. A templomtorony berogyott, és porfelhőben eltűnt. A tank tornyán felnyílt a csapóajtó, és egy csontváz nézett ki. A csigolyákon és bordákon egyenruhafoszlányok tapadtak meg, a szemüregekben kékes-sárga láng lobogott. A torony ismét elmozdult egy kicsit, és új lövés dördült el. Láng csapott ki a csőből, a művelődési házat pedig fekete füst és sárga lángok lepték el. Olyan sárgák voltak ezen lángok, mint a sebből szívárgó genny. Folyékonyan, valótlanul ragyogtak, a pokol színében... szállt a magasba, csapkodva, lebbenve, akár egy alvilági lekeraj...

A csontváz visszabújt, a tető lecsukódott. A harckocsi tovacsö- römpölt...

Homoergaster:
A lepkelány

Simgöröngyös világa

A helyszín:

Simgöröngyös egy magyarországi zsáktelepülés Bács-Kiskun és Baranya megye határán, viszonylag közel a Dunához, a szerb és a horvát határhoz. Azért zsáktelepülés, mert csak egyetlen bevezető útja van, s a vasút egyik szárnyvonala is itt ér véget. Közvetlen szomszedságában Salakszentmotoros, Külső-Alsó és Baranyatenyere található.

Simgöröngyös maga hosszú évszázadok óta lakott település, melyet jórészt elkerült a történelem vihara, de régészkek találtak már a környéken avar, szarmata, római és török kori tárgyi emlékeket. Ez talán annak is köszönhető, hogy kunhalmok gyűrűje közé épült egy viszonylag sík terepre – innen is kapta a nevét. Körülötte kiterjedt tanyavilág található, melyeket kisebb-nagyobb erdők, erdősávok szakítanak meg. A település határában egy komoly méretű mocsár is elterül.

Lakossága jelenleg 1182 fő, polgármestere független, s igazából a napi politika messzire elkerüli a lakókat. A polgármester, Göröngyös István már az ötödik ciklusát kezdi, melyből látható egyrészt, hogy a település lakói meglehetős bizalommal vannak iránta, másrészt pedig, hogy nem igazán szeretik a változásokat, bár maradinak nem lehet őket nevezni.

A legtöbben mezőgazdaságból, állattartásból élnek, főleg az Új Barázda Zrt.-nél (a településen többen csak „újgarázda”-ként említik), mely 11 éve működtet már telephelyet Simgöröngyösön. Egyébként a telephely vezetőivel alapvetően nincs gond, hiszen mindegyik becsületes, helyi lakos.

Infrastruktúrája – részben az Új Barázda Zrt.-nek (mely régebben az Új Barázda MGTSZ nevet viselte) köszönhetően – elég fejlett, a közutak jól karbantartottak, rendszeres buszjárat, sőt buszállomás is van. A már említett vasút a személyszállításon túl komoly teherforgalmat is bonyolít, alapvetően mezőgazdasági termékekkel. Nemrégen készült el minden utcában a csatornázás. A villanyáramot, gázt és vezetékes vizet már az 1990-es évek közepén bevezették minden háztartásba. A város központjában lévő épületek fűtését termálvízzel oldják meg, s a város határában víztisztító is működik, amely a közeli kis patak vizéből nyer ivóvizet. Azonban a biztonság kedvéért megtartották és karbantartják az 1970-es években épült hidroglóbuszt is.

A modern technológia még nem igazán elterjedt. Vezetékes telefon ugyan a legtöbb háztartásban van, ám a mobilkészülékek az alacsony

térerő miatt nem működnek túl megbízhatóan. Az internetszolgáltatás sem általános, de valójában nem is igénylik a helyiek. Azonban a városházán, a körzeti megbízott irodájában, az orvosi rendelőben, a Művelődési Házban, az Óvoda és Általános Iskolában, valamint az Új Barázda Zrt. irodájában ISDN modemekkel hozzáférhető a világháló.

Természetesen a településen van templom (ökumenikus, bár a lakosság túlnyomó része római katolikus, ill. református), a Művelődési Házban működik mozi és könyvtár is. A bevezető út mellett, a település legszélén van egy üzemanyagtöltő állomás, illetve van több kocsma, egy ABC, egy piactér, egy sportpálya, egy temető és egy falumúzeum is. A falu főterén egy második világháborús T-34-es tank van kiállítva.

A település északi határtól néhány kilométerre található egy várrom is, mely mellett néhány száz méterrel található az Új Barázda Zrt. irodaépülete. Ez utóbbi üzemeltet még egy dögtélepet, egy ülepítőt és egy vegyi raktárat is, ahol egyéb vegyi katyvaszok mellett főleg műtrágyát tárolnak. Állítólag van egy illegális akkumulátoremetőjük is, ám bár a helyiek jobban tartanak a salakszentmotoros azbesztpalagyár káros hatásaitól...

Ebben a környezetben szabadul el hirtelen a zombikórság. A falu lakói fokozatosan változnak át élőholttá. Várható a honvédség beavatkozása is, de ez már az írókon múlik :-)

A település közéleti személyiségei:

Göröngös István, polgármester, gázdálkodó. A helyiek csak Pistázzák. 52 éves, magas termetű, pirospozsgás arcú, szilaj tekintetű, de békés, nyugodt ember. Felmenői szinte minden gazdálkodók, parasztok, kulákok voltak, így ez az ő testalkatán és gondolkodásmódján is meglátszik. Fekete, sűrű haját rövidre nyírja, öltözködése férfiasan elegáns. Hivatali ügyeit öltönyben, egyéb közéleti teendőit szövetnadrágban, fehér ingben, esetleg kötött pulóverben intézi. Egy közepe méretű, zöld Land Roverrel jár.

Csányiné Sima Magdolna, a polgármester titkárnője, mindenki Magdikája. 56 éves, nyugodt természetű, barnából őszülő, molett asszony-ság. Hétköz- és munkanapokon egyszerűen öltözködik, ünnepnapokon kirittyenti magát. Értelmiségi családból származik. Közlekedési eszköze egy női kerékpár.

Sípos Béla, iskolaigazgató, tornatanár. A gyerekeknek Bélabá. 39 éves, kisportolt testalkatú, vörös hajú, életvidám fiatalembert. Nyolc éve vezeti a helyi tanintézményt a diákok és a szülők nagy megelégedésére. Természetvédő, gyalog jár, de ha siet, mountain bikeal közlekedik. Öltözködése elfoglaltságától függ, igazgatóként öltönyben, tornatanárként melegítőben, a hétköznapi életben farmerben, pólóban jár.

Nagy Bernát, plébános. Időnként csak Bernátatyának hívják. 64 éves, kövérkés, ősz, feje tetején kopasz, borvirágos kedvű örökk tanító. Harminc éves szolgálata alatt jól megismerte a település lakosságát. Mindig a hivatalának, s az egyházi ünnepeknek megfelelő öltözéket visel. Egy régebbi típusú fekete Mercedes tulajdonosa.

Seres Antal, kocsmáros, a Seres Antal Borozójának tulajdonosa, csaposa, köznéven Söröstóni. 45 éves, szikár, vékony testalkatú, kissé mogorva, de jó szándékú ember. Fekete haja a halántékánál már őszül. Egyszerű, hétköznapi ruhákat hord, de csaposként kötényt köt. Piros, tuningolt Lada kombit hajt.

Boros Géza, kocsmáros, a Boros Géza Sörözőjének tulaja, pultosa, ismert nevén Borza. 47 éves, jól megtermett, de még épp nem kövér, vidám fickó, szőke hajjal. Kissé magának való. Általában melegítőkben jár (nem susogósokban), s nemrég vett egy új Skodát.

Akác Ferenc, a Szúrók Akác Kisvendéglő tulajdonosa. Jobbára Aferi. 41 éves, átlagos testalkatú, világosbarna hajú, bőbeszédű ember. Még nem nőült meg, viszont három (akkoriban) fiatal lányt is teherbe ejtett, így két fiú és egy leánygyermek „boldog” apukája. Öltözködése modern, kedveli a divatos dolgokat. Régi Opelét nemrég cserélte le egy új Toyota pickupra.

Csipa Mihály, körzeti megbízott. Többnyire csak Misi. 37 éves, sportos testalkatú, kopasz, a rend éber őre. Hivatali idejét a szolgálati egyenruhájában tölti, magánéletében bőr rockerszerköt visel. Kemény, de igazságos. Van egy régi, azonban jól karbantartott MTZ-je, viszont munkaidőben a kitűnően felszerelt szolgálati Lada Nivával közlekedik. Szellemi értelemben kissé egyszerű, mondhatni a többiekhez képest mindig le van maradva két lépéssel. Ezért tart segédet.

Szekeres Kálmán, Misi segéde. Amikor nagyon erőlködik, hogy megfeleljen, akkor Mikorkakálmán. Egyébként csak Szeka, 33 éves, rendőrtiszt főiskolát végzett, „alighajú”, kisportolt fiatalembert. Lokálpatrióta, szívét-lelkét kitenné Simagöröngöysért, ami szerinte a leggyönyörűbb magyarországi település. Ő maga kérte, hogy itt, szülőhelyén szolgálhassa és védhesse a rendet. Misivel az eltelt néhány év alatt jól összebarátkozott, együtt járnak motorozni a környéken. Egy vadiúj Harleyt hajt. A helyi lányok odavannak érte, de rossz nyelvek szerint közte és Misi közt több van mint barátság.

Sáppesepesy Aurél, az ÚB Zrt. telepvezetője. Néha Újgarázda. 67 éves, ősz hajú, a múlt rendszerben szocializálódott, mogorva, magának való öregúr. Kopottas öltönyökben jár, amiket lassan már ki is hízik. Az ÚB Zrt. helyi telephelyét minden től függetlenül határozottan jól vezeti. Virágzó, a település lakosságának többségének munkát adó, szép profitot termelő vállalat élén dölyfösködik. A rendszerváltáskor sikerült hozzájutnia egy fekete Volgához, azóta is azzal jár.

Kiss Klára, Aurél titkárnője, általában Kálika. 48 éves, hosszú fekete hajú, határozottan csinos, talpraesett nő. Első találkozásra természetében hasonlít a főnökére. Másodikra is. Alattomos egy nőszemély, aki időnként nem szégyelli nálánál sokkal fiatalabb embereknek is bevetni női bájait a sikér érdekében. Főnöke Volgájával viteti magát, a főnöke pénzén vásárolt kosztümöket, bundákat, cipőket, csizmákat, ékszereket, stb. hordja.

dr. Hoffmann Huba, háziorvos. Csak simán Doktorúr. 56 éves, pocakosodó, sötétbarna hajú, komoly ember. „A gyógyítás nem játéka.” Amikor a közösségről, egészségmegőrzésről, sportról van szó, minden lehet vele találkozni. Fontosnak tartja, hogy az emberek bizalommal forduljanak hozzá. Egyszerű farmerben, szövetingben jár, amikor nem a fehér köpe nyét hordja. Több éves szürke Audija van.

Markó Mária, orvosasszisztens, szexuális munkás. Alapvetően Marokmarcsa. 28 éves, jelenleg épp barna hajú, filigrán, vidám természetű konzumhölgy. Nővérnek tanult, így lett belőle a Doktorúr asszisztense. Ezen mondás szellemében él: „A férfiak hamarabb találnak munkát, a nők viszont hamarabb keresnek pénzü.” Öltözökдésében is ez tükröződik, ám a rendelőben visszafogottabb, bár így sem lehet tudni, hogy a köpenye alatt mennyire hosszú is az a szoknya. Azzal jár, amivel (akivel) akar.

Bőgő Károly, a benzintöltő állomás üzemeltetője. Csak Kutaskarcsi. 29 éves, szőkésbarna hajú, átlagos testalkatú fiatalembert. Egyszerű, mint az egyszeregy, de azért helyén van az esze. Idióta humora van, kissé arrogáns, ami abból következik, hogy kisebbségi érzéstől szenved. A munkahelyén kék kezeslábast hord, egyébként egyszerű szövetszínű rágóval, inget, kötött pulóvert. Egy rozzant kerékpárja van.

Dünnyögő István, '56-os hős. Naná, hogy Pistabá. 73 éves, jó egész-ségeknek örvendő, de vékony testalkatú, melankolikus öregúr. Kopottas ruhákban jár, de felesége azért tisztelegesen kitisztítja azokat. Gyalog jár, még bot nélkül közlekedik.

Nagypál Sándor, II. világháborús veterán. Természetesen Sanyibá. 89 éves, beteges, kövérkés, kopasz idős bácsi. Kedélyállapota ma már változékony, de alapvetően még mindig jó kedélyű, mondhatni életvidám. Nem nagyon mozdul ki otthonról, de ha meglátogatják, szívesen beszél a háborúról, s megmutatja kitüntetéseit, egyéb reliktumait.

Izirájder Dönci, simagöröngösi lakos. Rendelkezik egy citromsárga Simson motorkerékpárral és egy cséphadaróval is. Zombiirtásban élen jár.

Töttösy Bence, Sanyibá unokája, az ELTE bölcsészkarán tanult, történelem-filozófia szakon.

Damm Gábor, Pistabá unokája, tizenhét éves „cyberzseni”.

Emődi „Végrehajtó” Béla, az Új Barázda Zrt. tehenészeti telepének egyik dolgozója, később önjelölt zombivadász.

Szerjózsa Tokorov professzor, szovjet tudós, Szemjonov volt kollégája. Biológiai fegyverekkel kapcsolatos ūrkísérleteket folytatott a '60-as évek elején. Kísérleteinek kudarca után a szovjet vezetés száműzetésre ítélte.

Aljosa Szemjonov, szovjet tudós, Tokorov professzor volt kollégája. Tokorovval együtt biológiai fegyverek fejlesztésében vettek részt a '60-as években. Kísérleteinek kudarca után kivégezték.

Dr. Bill Armstrong, afroamerikai tudós, Dr. John Campbell kollégája. Szereti a nőket, a kosárlabdát és a hidegháborús memoárokat. Részben az Ő hibája, hogy a szovjet műhold Simagöröngösre zuhant.

Dr. John Campbell, amerikai tudós, Dr. Bill Armstrong kollégája. Részt vett abban a sikertelen kísérletben, melynek eredményeképp Simagöröngösre zuhant az irányíthatatlanná vált szovjet műhold.

Noriyuki Tagawa, egy másik létsíkról származó szamuráj, a híres-hírhedt Nakamura-penge birtokosa.

Az áldozatok

Dezső, simagöröngösi lakos.

Dr. Hoffmann Xavér, Simagöröngös egykor háziorvosa, dr. Hoffmann Huba édesapja. Több szemtanú állítja, hogy látták kikelni sírjából.

Károly bácsi, egykor simagöröngösi lakos. „Az öreget a múlt héten találtuk meg a határ közelében csordogáló patakban, arccal lefelé a halak vonulási szokásait nézte üveges szemekkel. Azt, hogy a reggelente elfogyasztott házi főzésű pálinka szeszfoka, vagy egy óvatlan mozdalat után bekövetkező megcsíszás volt-e a hibás, nem tudtuk kideríteni. Egészen pontosan öt nappal ezelőtt hantoltuk el a község költségére. Igaz, nem tellett drága, cicomázott temetésre, de álmomban sem gondoltam volna, hogy Károly bácsi számon kéri ezt rajtunk.”

Kalmár Éva, a Kossuth rádió tudósítója. Életét kockáztatva látogatta meg a katasztrófa sújtotta Simagöröngöst. Ő is megfertőződött a zombikórral, Sanyi bácsi és Pista bácsi, simagöröngösi lakosok végeztek vele.

„– *Pista, állj odébb, nehogy összekoszold magad. Ippeg a fejére célzok.*”

„– *Menjünk, Sanyi bácsi! Itt már semmi dolgunk. Azért lehet, hogy elég lett volna egy lövés is.*”

Töttösy Tihamér, Töttösy Bence balesetben elhalálozott édesapja.

Gábor bácsi és Berta asszony, Simagöröngyös temetőjének csőszei.

Kővágó Sanyi, baranyatenyerei lakos, a falu legmegtermettebb embere. Szomorú véget ért a helyi kocsmában: „Sanyi szeme kikerekedett a meglepettségtől – rengeteg, a nemrég érkezett öregemberhez hasonló szerzetet látott –, de mielőtt még hangot adhatott volna az érzéseinek, egy balta átszakította a koponyáját.”

Kázmér, baranyatenyerei kocsmáros. Kővágó Sanyihoz hasonló sorsra jutott saját kocsmájában.

Enikő, Emődi Béla volt élettársa.

Belzebúb, a temetőcsőszék nyolcvan kilós rottweilere.

Ráró, az Új Barázda Zrt. igásállata, lefejezik.

Cerbi, régebbi nevén Fifike, a temetőőr kutyája. Látták zombivá válni, további sorsa ismeretlen.

és még sokan mások...

Utószó

Elérkeztünk hát a simagöröngyösi eseményeket napjainkig taglaló kötetünk végére. A katasztrófa sújtotta kis településen egyelőre még nem nyugodtak le a kedélyek. Sajnos jelenleg nem lehet tudni, hogy a túlélők képesek lesznek-e kezelní a kialakult problémákat, vagy hogy a katasztrófa okozta hatások tovább terjednek-e.

Azt sem lehet tudni, hová vezet az a tény, miszerint a Hunyadi SS egykorai páncélgránátosai beindították a település főterén álló T-34-es tankot, majd jelentős pusztítás véghezvitelle után eltűntek a falu határ menti erdejében. Mi több, felmerül a kérdés, hogy ha a több, mint fél évszázada nyugalomba helyezett holttestek ilyesmirre képesek a katasztrófa mellékhatásainak köszönhetően, vajon hogyan hat, illetve hat-e minden egyáltalán az évszázados nyughelyek lakóira, Bélán kívül...

Az is kérdéses, vajon mi lesz a két önjelölt zombivadással – Ízirajder Döncivel és Emődi „Végrehajtó” Bélával –, vagy akár a körzeti megbízottakkal – Csipa Mihályal és Szekeres Kálmánnal.

Lényeges lehet az is, hogy a sajtó – többek között a Napközben stábja – kíván-e még tudósítani a helyszínről, avagy bizonyos körök hírzárlatot rendelnek el, természetesen a pánikhangulat kialakulását megelőzendő.

Vajon folytatódik-e Kálika története – akiről kiderült, hogy valójában Ludmilla Primadonszkajának hívják és az orosz titkosszolgálat volt könyvelője –, s beszáll-e a KGB a játszmába?

Amit azonban bizonyosan lehet tudni, hogy Tobias Dupont és helyettese, Richard Hastings a lehető leggyorsabban elhagyták a helyszínt, repülőgépre ülték, és hazautaztak az Egyesült Államokba. A Simagöröngyösön történtek egy életre nyomot hagytak bennük. Dupont soha többé nem evett csirkepörköltet.

A CIA különleges alakulata, úgy, ahogy érkezett, titokban és feltűnés nélkül elhagyta Simagöröngyöst. Magukkal vitték a szovjet műhold alkatrészeit és néhány, viszonylag épsegben maradt zombit. Az USA kormányzati szervei úgy döntöttek, hogy az amerikai hadsereg vizsgálja meg ezeket a maradványokat. Ezen vizsgálatok koordinálására, felügyelésére, és vezetésére dr. John Campbellt és dr. Bill Armstrongot kérték fel. Mindezért természetesen egy titkos katonai kutatóbázison.

Közben pedig elérkezett a 2012-es év, melyben a jóslatok szerint apokaliptikus események várhatók...

Két alak görnyedt a műszerek felett. A laboratóriumban homály uralkodott, csak a jelzőfények vöröse, sárgája és kékje villódott erőtlenségi a tudósok feje fölött villódó diagram zöld fényében. A feszült csendet csak a berendezések zizegése, zümmögése, kattogása törte meg, a két ember nem szolt. minden figyelmüket a szerkezetek adatainak értelmezése kötötte le. Hosszasan vizsgálgették a kijelzőket, az irányítópult egyik részéből előkígyözött kriksz-krakszos papírcsíkot, de főleg a diagramot, amely az ūben száguldó ember alkotta tárgy életje volt. Úgy látszott, minden rendben. A szputnyik a kijelölt pályán haladt, és megkezdte a feladata végrehajtását.

* * *

Bill egyre izgatottabban lapozgatta a papírokat. Szakértő szemei olyat is megláttak a grafikonokban, amit egy egész tudóscsapat se.

– Bazzeg, lehet, hogy megvan a ruszki! – Ez az ő mániája volt, azóta kutatta megszállottan, mióta a CIA-s ismerősétől megszerezte a be nem jelentett szovjet indítások aktáit. Ismeretlen okból Billnek a nőkön és a kosárlabdán kívül az egykor szovjet katonai műholdak sorsának felderítése volt a személye. John elhatározta, hogy ráveszi az aktív kutatómunkára a társát.

* * *

A salakszentmotorosi tűzoltók másodiknak értek a helyszínre. Nyomban utánuk a katasztrófavédelmiek. Csipa Mihály azonnal beszámolt nekik az esetről, mivel ő és Szeka voltak az elsők. Főleg Mikorkakálmán vitte a szót. Élvezte a fiú. A biztonsági erők kordont vontak a lángoló épület köré. Közben feltűnt az ágyból kirángatott és megfelelően feldült Sápsepesy úr is. Döbbenten nézte a lángoló raktárat...

* * *

Felcihelődtem, és a tető széléhez mentem. Lenézve megláttam a pusztítást, aminek mi csak a szelét érezhattuk az irodaházban. Az épületkomplexum által körbevett téren legalább száz-százötven élőhalott bolyongott. Néhányukon még látszott, hogy nem vesztették el teljesen emberi valójukat, de ahogy figyeltem őket, ez csak átmeneti állapot volt. Kis idő múlva már a társaikkal megküzdve lefetyelték fel a földet beterítő, megdermedő vért. Egyetlen élő embert sem láttam a környéken.